

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 25 / Sayı: 299 / Kasım 2006

Salvegera damezrandina partiya me PİROZ BE

PKK'nin 10. yılına girişin anlamı ve yüklediği görevler

Önder Apo'nun 27 Kasım 1987 yılı değerlendirmesi

Bizde yakın tarihin çok acıklı bir hikayesi vardır. Ve en kötüsü de yaşanan bu tarihin sanki hiç yaşanmamış gibi hissedilmesidir. Üstü örtülmüş büyük haksızlıkların içinde büyük acılar, işkenceler, idamlar var. 70 yaşındaki nine ve dededen 7 yaşındaki çocuklara kadar hepsinin bundan payını alması var. Nefes aldırmadan maddi yaşamın pençesinde inim inim inletilen insanlar ve ayağa düşmüş namus, onur diye bir şeyin kalmaması durumu var. Binyıllardan beri üzerinde büyüdüğü ve en az insanın fiziksel yaşamı kadar gerekli olan kültürel yaşamından kopuşu var. Bunun en kötüsü de sanki hiçbir şey olmamış gibi bütün bu olanların sineye oturtulması, bu yansımanın gerçekleştiği oranda verilen bir kültür var. Tarihsel temelini yüzyıllardan alan, ama daha çok TC'de şekillenen, karşısındakinin hiçbir tarihsel, ulusal ve toplumsal gerçeğini dikkate almayan tek irade, tek doğru, hatta hiç itiraz edilmemesi gereken bir hakikat olarak gösteriliyor.

16'da

İçindekiler

Demokratik toplum alternatifini yaratmak esas hedefimizdir

Dış alanda, ama Ortadoğu'yu ve bizi yakından ilgilendiren önemli siyasi olaylar yaşandı. 7 Kasım'da ABD'de kısmi senato yenileme seçimi yapıldı. 8 Kasım'da AB, Türkiye ilerleme raporunu yayınladı. Özellikle ABD seçimlerinin genel siyasal durum açısından değerlendirilmesi gereken yönleri var. Cumhuriyetçi Parti, yani Bush yönetimi hem Temsilciler Meclisi seçiminde hem Senato seçiminde yenilgi aldı. Demokratlar bir seçim başarısı yaşadılar. Bu durum ABD yönetimini iki başlı ya da iki parti tarafından bölüşülmüş hale getirdi. Yürütme Cumhuriyetçilerin elinde, Başkan Bush'un hala iki yıllık görev süresi var. Yasama ise hem Temsilciler Meclisinde hem de Senatoda Demokratların eline geçti. Dolayısıyla geçen altı yıllık süre içinde sürdürülen yasama ve yürütme uyumu ABD yönetimi için ortadan kalkmış oldu.

Bu durumun hem ABD'nin iç politikası, hem küresel politikalar hem de Ortadoğu'da yaşanan savaş açısından ortaya çıkaracağı siyasal sonuçları olacak. Çünkü 2000 yılı seçimlerinde iktidara geldikten sonra, özellikle 11 Eylül olaylarıyla birlikte Bush yönetimi Ortadoğu'da adına III. Dünya Savaşı denen bir süreci başlatmıştı. Radikalizm içeren önemli politik, askeri girişimleri oldu. Afganistan savaşı yaşandı, ardından Irak savaşı yaşandı. Bütün bunlar sadece bu ülkelere özgü savaşlar olarak değil, bir dünya savaşı olarak ifade edildi. Irak müdahalesi hiçbir zaman sadece ABD-Irak çatışması olarak tanımlanmadı, bölgesel bir savaş olarak ele alındı. ABD'nin Ortadoğu'ya bölgenin merkezinden geliştirdiği bir müdahale olarak ele alındı ve değerlendirildi.

Bu temelde ABD'nin dünyanın diğer alanlarında da yürüttüğü bir mücadele var. Cumhuriyetçi yönetim belli bir aktivite ve radikalizm gösterdi. Bütün bunları yaparken, yürütme ve yasama arasındaki uyuma dayandı. Başkan ve hükümetin yapmak istedikleri meclisten geçirildi. İhtiyaç duyduğu yasalar, ödenekler çıkarıldı. 'ABD'yi savunma savaşı' adı altında birçok gizli ya da açık iş yapıldı. Ülkelere müdahale edildi, devlet yönetimleri yıkıldı, her türlü askeri teknik kullanıldı. Bunun dışında yapılan gizli işler de var. Bir yığın sorgulama ve soruşturmadan, CIA uçakları ve gizli hapishanelerinden bahsediliyor. Bazıları açığa çıktı, bazıları bilinmiyor. Yine kamuoyuna, Irak cephesinden birçok işkence olayı yansıdı.

Bush yönetimi esas olarak seçimlerde değil Irak'ta yenilmiştir

Bush yönetiminin çok çetin bir çatışma ve saldırı içinde olduğu, politikasını böyle yürüttüğü biliniyor. 7 Kasım tarihinde yapılan seçimler, bütün bu yapılanları değerlendiren bir seçim olarak ele alınıyor. Bunun haklılık payı var. 7 Kasım seçimleri bir yerde Bush yönetiminin bütün bu yaptıklarının Amerikan toplumu tarafından yargılanması, sorgulanması oldu. Tabii toplumun bilinci, zihniyeti, ideolojik siyasi çevreler tarafından yönlendiriliyor. Propaganda ajitasyon çok etkili. İletişim araçları toplum bilinci üzerinde çok fazla etkide bulunuyor. Bunlar kullanılarak, toplumun geneli etkilenmeye çalışıldı. Bu noktada iletişim araçlarına daha fazla sahip olabilenler toplumu daha çok etkilediler.

ABD toplumu açısından bu durum çok az bir farklılık ifade ediyor. Genelde söz konusu partiler, propaganda yapabilecek imkana, araç gerece sahipler. Hiçbirisi zayıf değil. Diğer yandan ABD toplumunun belli bir bilinç düzeyi var. O kadar imkana, gelişmeye sahip bir toplum. Dolayısıyla bilinç oluşturabilecek, karar verebilecek bir düzeyi ifade ediyorlar. Yine dıştan yönlendirilen, etkilenen toplumların aksine, ABD toplumunun seçimlerde daha fazla yargılama yapabildiğine kanaat getirmek gerekli. Tabii önüne konan alternatiflerle sınırlı bu. Önüne ne kadar alternatif konuyorsa, onlar arasında seçim yapıyor. İki partili sistem en çok ABD'de oturmuş bir düzen. Sermaye düzeni kendini böyle bir sistem içinde yürütüyor. Bu bakımdan Bush yönetiminin altı yıllık uygulamaları 7 Kasım seçimlerinde tartıldı, ölçüldü, yargılandı. Sonuçlar gösterdi ki, ABD toplumu artık bu politikalara onay vermiyor. Dolayısıyla yasama organlarında Cumhuriyetçilerin gücünü azalttı. Uygulanan politikaları eleştiren, farklılıklar öneren Demokratlar çoğunluğu sağladı.

> "Bush yönetiminin seçimde aldığı yenilgi, aslında Irak'taki durumunu ifade ediyor. ABD toplumunun seçimde Bush yönetimini reddetmesi, izlediği politikayı mahkum etmesi, bir yerde Bush yönetiminin Irak'taki yenilgisini, çıkmazını ifade eden, belgeleyen bir husus oluyor. Demek ki Bush yönetimi aslında seçimlerde yenilmemiştir. Esas olarak Irak'ta yenilmiştir, Irak'ta çıkmaz içine girmiştir. Başarısı yoktur, sonucu da seçim yenilgisi biçimde açığa çıkmış oluyor"

Bu durum aslında beklenmeyen bir durum değildi. Cumhuriyetçilerin bu dönemdeki radikal çıkışlarının –neo-conlar deniliyor– bir sonu olacaktı. Bu noktada daha çok 2008 seçim yılı bekleniliyordu. Çok etkili uygulanamasa da 2007 yılının sonuna kadar bu politikalar uygulanabilir diye bir beklenti vardı. Fakat 7 Kasım seçimleri bu durumu değiştirdi. Cumhuriyetçi yönetimin izlediği politikaların değiştirilmesi sürecini bir yıl öne aldı. Toplum bu politikaların bir yıl daha sürdürülmesine aktif destek vermedi. Dolayısıyla şu söylenebilir: Cumhuriyetçilerin bu dönemdeki, özellikle 11 Eylül olaylarıyla tetiklenen radikalizminin sonu geldi. Bu durumda onu sürdüremezler. 7 Kasım seçimlerinin en temel sonucu budur. Artık Bush ve Cumhuriyetçi Parti yalnız başına istediği görüşleri ABD politikası haline getirip uygulayamayacak. İstediği karar ve kanunları çıkartarak, uygulamaya koyamayacak. Ancak Demokratlarla uzlaştığı ölçüde yapabilecek bu işleri. Dolayısıyla da yeni dönem politikaları sadece Bush yönetimi ve Cumhuriyetçiler tarafından belirlenmeyecek. Cumhuriyetçiler ve Demokratların uzlaşmasıyla belirlenecek. Yönetim, meclisin ve Senatonun onaylamadığı hiçbir politikayı uygulayamayacak. O nedenle de iki partinin uzlaşma içinde olduğu politikalar uygulamaya konacak. Bu, ABD'nin iç ve dış politikaları açısından da geçerli olacak.

Böyle bir sonuç tabii ki Bush yönetimi açısından yenilgidir. Seçim sonuçları, izlenen politikaların toplumca benimsenmediğinin açık bir göstergesidir. Çeşitli çevrelerde bu durum neden ortaya çıktı, toplum neyi protesto etti? Bush yönetiminin hangi politikaları ABD toplumu tarafından kabul görmedi, bu tartışılıyor. Hem ABD çevrelerinde hem de Türkiye ve uluslararası kamuoyunda bu konuda bir ortaklık var. Başarısızlığın nedeni olarak Irak politikası gösteriliyor. Zaten seçim öncesinde de en çok tartışılan konu Irak politikasıydı. Hatta, 'yapılacak seçimler Bush yönetiminin Irak'ta izlediği politikalara ilişkin bir güven oylaması olacak' deniliyordu. Bush yönetiminin mevcut Irak politikasını devam ettirip ettiremeyeceğinin oylanması olarak değerlendiriliyordu. Sonuçta da Bush yönetiminin aldığı yenilgi, ABD toplumunun Irak'ta izlenen politikalara onay vermediğini, doğru bulmadığını ortaya koydu. 'Bush'un izlediği politikalar benimsenmemiştir, reddedilmiştir' deniliyor.

Bush yönetiminin seçimde aldığı yenilgi, aslında Irak'taki durumunu ifade ediyor. ABD toplumunun seçimde Bush yönetimini reddetmesi, izlediği politikayı mahkum etmesi, bir yerde Bush yönetiminin Irak'taki yenilgisini, çıkmazını ifade eden, belgeleyen bir husus oluyor. Demek ki Bush yönetimi aslında seçimlerde yenilmemiştir. Esas olarak Irak'ta yenilmiştir, Irak'ta çıkmaz içine girmiştir. Başarısı yoktur, sonucu da seçim yenilgisi biçimde açığa çıkmış oluyor.

Özellikle seçim öncesinde giderek artan bir biçimde ABD askerlerine dönük saldırıların geliştiği biliniyor. ABD'ye her gün artan sayıda asker cenazeleri gitti, gidiyor. Herhangi bir siyasi gelişme de sağlanabilmiş değil. Irak içindeki çatışmalı durum artarak sürüyor. Zaten seçim öncesinde de bir çıkmaza girildiği herkesçe kabul ediliyordu. Bush'un kendisi de Vietnam benzetmesi yaparak, bunu itiraf etmek durumunda kalmıştı. Peki Bush yönetimi neden sonuç alamadı Irak'ta? Başarılı olmayı planladı, hedefledi ve o temelde bir askeri müdahalede bulundu. Buna rağmen nerede hata yaptı, yanlışları nelerdi, ABD'yi Irak'ta başarısız kılan etkenler nelerdir? Şimdi birçok çevre ve ABD yönetimi bunu tartışıyor. Bush yönetimi de tartışıyor. Nitekim yönetim de seçim yenilgisinin Irak politikasına bağlı olduğunu kabul etmiş bulunuyor ki, savunma bakanı görevden alındı veya istifa etti. Bu seçimin ABD yönetimi açısından en somut sonucu, savunma bakanının değiştirilmesi oluyor. Bu şu anlama geliyor: Bakan değiştirilerek politika değiştirilmek isteniliyor. Irak politikalarında değişiklik yaratılmak isteniliyor. Rumsfeld istifa etti, yerine eski CIA yöneticilerinden birisi Senato kabul ederse yeni bakan olacak. Böylece de ABD Irak'ta yeni yaklaşımlar ve politikalar geliştirmeye çalışacak.

Değişen yönetimin hataları nelerdi tartışılıyor. Eski savunma bakanı ayrılırken, 'başlangıçta başarılıydık, ama süreç içinde bunu devam ettiremedik' diyerek konuya açıklık getirdi. 'İşler iyi gitmiyor' dedi. Bu değerlendirmenin ne kadar isabetli olup olmadığı tartışma götürür. Acaba ABD'nin başlangıçta bir başarısı var mıydı, yoksa sadece başarıyı devam ettiremeyen bir konumda mı oldu. Çok öyle görünmüyor. Aslında başlangıcında da birçok hatası vardı. Ama silah gücüyle bunu biraz gizledi. Sürenin uzamasıyla silah gücünün istenilen sonucu vermez duruma gelmesi, aslında bütün başarısızlık nedenlerini, hataları somut ortaya çıkardı.

ABD, başka bir devlet yönetimini düşman ilan ederek, askeri müdahalede bulundu ve en ağır silahları kullanarak o yönetimi zorla yıktı. Bir kere önemli bir gerekçeye, ikna edici, taraftar bulucu nedenlere dayanmazsa, böyle bir hareket destek bulamadı. Nitekim fazla destek bulamadı. Bush yönetiminin Irak saldırısında gerekçe olarak ortaya koyduğu, Saddam yönetiminin kimyasal silah ürettiği ve komşularını tehdit ettiği hususuydu. Bunu kanıtlayamadı. Yönetimi yıktıktan sonra, ABD yönetimi Irak'ta kimyasal silah ortaya çıkaramadı. Hatta süreçle, Bush yönetiminin Saddam yönetiminin elinde kimyasal silah olmadığını bildiği bilgisi kamuoyuna yansıdı. Dolayısıyla Bush'un ABD toplumunu da dünya kamuoyunu da aldattığı gibi bir sonuç ortaya çıktı. Bunu Demokratlar seçim propagandalarında yaygın ve etkin bir biçimde kullandılar. Hem Bush yönetiminin hem de İngiltere'de Blair yönetiminin bu gerçeği bilmelerine rağmen farklı gerekçeler ileri sürerek, adeta dünyayı aldatarak savaş ilan etmiş olmaları desteklerini azalttı. Şimdi her iki yönetim de kendi kamuoylarında desteklerini kaybetmiş bulunuyor. İngiltere'de de İşçi Partisi seçim olduğunda kaybedecek. Bütün kamuoyu yoklamaları ve göstergeler buna işaret ediyor. Bu nedenle İşçi Partisi kendi içinde Tony Blair'in başkanlıktan ayrılmasını kararlaştırmış bulunuyor. Buna zorladılar. Demek ki bu durum sadece Bush yönetimi için değil, İngiltere yönetimi için de aynı sonucu ortaya çıkardı.

ABD Ortadoğu'ya müdahalesinde müttefik bulamamıştır

İkinci husus; çok fazla destek bulmayan bir tarzda, İngiltere-ABD-İsrail ittifakı biçiminde bir saldırı yürütüldü. Irak savaşı böyle sürdü. ABD bunu bir yerde dünya karşısında güç gösterisi gibi ele aldı ve herkesi uyarmaya çalıştı. ABD'nin liderliğinin ve dünya imparatorluğunun kabul edilmesini sağlayacak bir husus olarak değerlendirmek istedi. Ama gerçekten öyle miydi, öyle bir tutum dünyada ne kadar yaşayabilir, ayakta kalabilir? İşte bu durum da 7 Kasım seçimlerinde bir sorgulamaya tabi tutuldu. Belki ABD'nin Saddam yönetimini vurup yıkmaya yetecek silah gücü vardı, ama dünya ile birlik olmazsa Irak'ı elde tutamayacağı da ortaya çıktı. Silah gücüyle, zorla bir şeyleri yıkabilirsin, ama yeni şeyleri bu temelde inşa edemez, ayakta tutamazsın. Bu, pratikte görülen bir gerçek oldu. Irak'a ve Ortadoğu'ya yönelik böyle bir müdahale için dost müttefik bulamaması, geniş bir siyasi ittifak oluşturamaması bir başarı değil, bir yalnızlığa işaret ediyordu. Nitekim bunun da sonradan etkisi oldu. ABD, gelişmeler üzerinde hakimiyet sağlayamadı.

Bu nedenle, Saddam yönetiminin yıkılmış olması ABD için ne kadar bir başarıdır, sorgulanması gerekiyor. Savunma bakanı o zaman işlerin çok iyi gittiğini söylüyor, ama birçok çevre de aslında Saddam yönetiminin bu biçimde yıkılmadığını, kendi içindeki bazı karışıklıkların, hatta ihanetlerin etkili olduğunu ve tüm bunların böyle bir sonuca yol açtığını belirtti. Bunlar da kamuoyuna yansıdı ve basında tartışıldı. Demek ki yalnızca ABD gücünün başarısı değil. Aslında başarı başlangıçta da çok fazla yoktu. ABD'nin o kadar yalnız olması, yine gerekçelerinin bu biçimde kendi aleyhine dönecek şekilde ortadan kalkması ABD yönetiminin başlangıçta da çok sağlam ve örgütlü olmadığını, dolayısıyla da kendi açısından sağlıklı bir başarı sağlayamadığını gösteriyor. Bunun sonuçları daha sonraki süreçte ortaya çıktı. Bu nedenle Rumsfeld'in, 'başta iyi gidiyordu, başarılıydık, çok iyi gitti de sonra ilerletemedik, hatalar yaptık' açıklaması çok gerçekçi değil. Başta da ciddi zayıflıklar vardı aslında, ama buna rağmen silah gücüyle

"Bölge devletleri kendini çeşitli devletler biçiminde ifade ediyor, tanımlıyor olsalar da bunlar dünyanın başka yerindeki devletler gibi değildir. Ortadoğu siyasi bütünlüğü içinde olan devletlerdir. İngiltere ve Fransa bunları I. Dünya Savaşı'nın ardından ortaya çıkardı. Bu isimlendirmeler de Ortadoğu gerçeğinin ürünü değildi. Avrupalıların yarattığı bir durumdu. Cetvellerle sınırlar çizmiş olsalar da, birçok başkent oluştursalar da Ortadoğu'da bir devlet bütünlüğü vardır"

Saddam yönetimini yıkmayı başardılar. Fakat bu öyle çok güçlü bir başarı değildi. Süreçle yaptıkları hatalar başlangıçtaki bu zayıflıklarla da birleşince, Irak'ta işleri yürütemeyen, çıkmaza giren, yenilgi alan bir sonucu ortaya çıkardı. Saddam yönetimini silah zoruyla yıktılar, ama Irak'a askeri bakımdan hakim olamadılar. Üç buçuk senedir Irak'ta istikrar oluşturamadılar, devlet yönetimini yıktılar, fakat ABD yönetimine karşı birçok örgütlü güç, silahlı çatışmayı sürdürdü. Dolayısıyla da üç buçuk senedir Irak'taki savaş devam ediyor.

Irak Ortadoğu siyasi bütünlüğü içinde olan bir devlettir

Geçen ay yapılan açıklamalarda, altı yüz elli bin kişinin bu üç buçuk yıl içindeki savaşta öldüğü ifade edildi. Bu büyük bir rakam ve ne kadar şiddetli bir savaş durumunun yaşandığını gösteriyor. Ölenlerin büyük bir bölümü sivil ve iç savaş gibi bir durum söz konusu. ABD'nin 200 bine yakın asker getirmiş olmasına rağmen Irak'ta askeri hakimiyet kuramaması, kontrolü sağlayamaması, çatışmaları durduramaması, altı yüz elli bin kişinin ölümüne yol açması, yine binlerce askerinin ölmesi, savaşta olduğundan daha fazla asker kaybını savaş sonrasındaki çatışmalarda yaşaması, ABD'nin askeri bakımdan ciddi bir çıkmaz içinde olduğunun somut bir göstergesidir. Başka bir ifadeyle askeri bakımdan başarısızlığıdır.

Siyasi açıdan da durum benzerdir. Irak'ta yeni ve güçlü bir siyasal sistem geliştirilemedi. Henüz herkesin kabul ettiği net bir anayasa yok ortada. Yine idari, hukuki sistem gelişmiş, iç güvenlik oluşturulmuş değil. Belki seçimler oldu bir cumhurbaşkanı, bir hükümet var; esas noktalarda netleşmemiş, uzlaşma sağlanamamış, ama onun dışındaki sistem çerçevesini veren bir anayasa hazırlanarak halk oylamasından geçirilmiş durumda. Fakat bu çok sağlam, iyi işleyen bir siyasi sistem olmaktan uzak. Irak bütünlüğünü oluşturan etnik toplulukların farklı görüşlerde olduğu, uzlaşamadığı bir durum yaşanıyor. Federasyon konusu bile henüz net değil. Anayasaya konuluyor, bazı taraflar bunu savunuyorlar, bu yönlü bir örgütlenme örneğin Kürdistan'da var, ama herkes bunda mutabık olmuş değil. Dolayısıyla tam bir görüş birliği de, gelişmiş bir sistem de yok. ABD Irak'ta böyle bir durumu da yaratamadı. Bizce böyle bir durumu yaratması da mümkün değildi.

ABD Ortadoğu'yu tanımıyor. Belki iletişim araçları çok fazla, imkanları yoğun, çok bilgiye sahipler, araştırma imkanları da var, belki bilimsel yöntemlerle de çalışıyorlar, ama bütün bunlara rağmen Bush yönetiminin Irak'ta içine düştüğü durum şunu gösteriyor ki, Bush yönetimi Ortadoğu gerçeğini çözebilmiş değildir. Kendine göre, ABD'nin özelliklerine göre değerlendiriyor. Siyaseti, toplumsal ölçüleri ABD ölçülerine göre değerlendiriyor. Ortadoğu'yu siyasi ve sosyolojik bakımdan doğru anlamış olmaktan uzak. Bunu izlediği politikalardan ve bu politikaların bugün yol açtığı sonuçlardan rahatlıkla çıkarabiliriz. Mesela kendine karşı toplumsal direnişin nasıl olacağını kestiremedi. Bu kadar direniş var, çeşitli toplumsal kesimler örgütlendiler. Bunu göremedi, 'Irak'ta yönetimi devririm, Irak'ın içiyle uğraşırım, bu yeterli olur' diye düşündü. Oysa öyle ortada yalnız başına bir Irak yoktur, bir Ortadoğu vardır. Aslında kendileri de söylediler, herkes de öyle değerlendirdi. ABD'nin Irak'a müdahalesi bir Ortadoğu müdahalesidir denildi, ama ABD, bölgeye müdahale etmiş gibi bir yaklaşım içinde olamadı. Politikalarını bölge düzeyinde geliştirip, Irak'a yaptığı müdahalenin radikalliği oranında ve kararlılıkla sürdüremedi. Müdahaleyi Irak'tan öteye taşıramadı. Bazı adımlar atmaya çalıştı, Suriye yönetimiyle tartışmalı oldu. Bu giderek Lübnan'da, Filistin'de çatışmalara da yol açtı. Yine İran üzerinde de bir psikolojik savaş, propaganda savaşı yürüttü, ekonomik ambargo sürdürdü. Yine BM Güvenlik Konseyi'nde nükleer silah ürettiği gerekçesiyle İran üzerinde bir baskı oluşturmaya çalıştı, ama bütün bunlar çok ileri düzeyde olmaktan, ABD'nin Irak politikasını başarıya götürecek siyasi ve askeri etkinlikten uzaktı. Dolayısıyla da öyle bir sonuca yol açmadı.

ABD'nin Irak müdahalesi bölgeye bir müdahaledir dendi. Doğru olan da buydu, ama ABD fiiliyatta pratikte bölge çapında bir müdahale yürütemedi ya da Irak'a yaptığı müdahaleyi aynı oranda bölgeye yayamadı, bundan korktu, çekindi, aslında ürkek davrandı. Irak'ta içine girdiği askeri çıkmaz, ABD'yi müdahaleyi diğer yerlere yaymakta tereddüte soktu. Oysa ki ürkek davranmanın bir çare olmadığı daha baştan ortadaydı. Bu ABD'ye bir başarı getirmeyecekti. Ürkek davranarak kendini sınırlandırması; Ortadoğu gerçeğini yeterince doğru ele alamadığını, değerlendiremediğini gösteren bir husus oluyor. Örneğin siyasi bakımdan Irak'ı sanki ayrı bir devletmiş gibi ele aldı. Dünyanın herhangi bir yerindeki bir devlet gibi, Irak'ı da sadece devlet olarak gördü ve müdahalesini Irak sınırları içinde hapsetti. Oysa Ortadoğu'dan kopuk bir Irak devleti yoktu. Ortadoğu siyaset bütünlüğü içinde bir Irak vardı.

Her ne kadar bölge devletleri kendini çeşitli devletler biçiminde ifade ediyor, tanımlıyor olsalar da bunlar dünyanın başka yerindeki devletler gibi değildir. Ortadoğu siyasi bütünlüğü içinde olan devletlerdir. İngiltere ve Fransa bunları I. Dünya Savaşı'nın ardından ortaya çıkardı. Bu isimlendirmeler de Ortadoğu gerçeğinin ürünü değildi. Avrupalıların yarattığı bir durumdu. Cetvellerle sınırlar çizmiş olsalar da, birçok başkent oluştursalar da, farklı adlar verseler de aslında Ortadoğu'da bir devlet bütünlüğü vardır. Bunlar birer beylik gibidirler. Aslında geçmişte de bu başkentler vardı. İradi merkezler olarak geliştiler. Siyasi yönetim merkezleri oldular. Beylikler biçiminde varoldular, ama Ortadoğu devlet bütünlüğünün birer parçası biçimindeydiler, ondan kopuk değillerdi. Böyle ele almamış bile olsa, ABD'nin üç buçuk yıllık Irak pratiği, Irak'ı ayrı bir devlet olarak ele aldığını, Ortadoğu devlet bütünlüğü içinde bir parça olduğunu göremediğini ortaya çıkardı.

ABD Ortadoğu'yu sosyal açıdan da değerlendiremedi. Her ne kadar Bush 'Haçlı Seferleri' dese de 'Medeniyetler Çatışması' adı verilse de, buna çok fazla değer biçmedikleri, anlam vermedikleri, buna dayalı bir askeri, siyasi planlama ortaya koymadıkları pratikte görüldü. İslam toplumunun, Ortadoğu toplumunun nasıl bir bütünlük içinde olduğunu, çeşitli aşiret, mezhep, dini gruplara ayrılıyor olsalar da kendi içlerindeki bütünlüklerini değerlendiremedi. Dolayısıyla devleti yıkarsan sorun çözülür, orduyu dağıtırsan egemen olursun sandı. Oysa pratik gösterdi ki sorun öyle ele alınamaz. Orduyu dağıtmakla, devlet yönetimini yıkmakla sorun halledilemez. Ortadoğu'nun bir siyasal bütünlüğü var. Bağdat'ta yönetimi yıkarsın, ama Ankara var, Tahran var, Kahire var, Şam var, Mekke var. Bunlar bir bütünü ifade ediyorlar.

Bir de Ortadoğu toplumunun bir sosyal bütünlüğü, iç içeliği var. Bir kültür birikimi var. Kendi içinde çelişkileri olsa da bir kültürel birliği, bütünlüğü ve yakınlığı var ve bu önemli bir gücü ifade ediyor. Aslında ABD yönetiminin Irak'ta karşı karşıya geldiği çıkmazın en temel yaratıcısı da bu. Ortadoğu'nun tarihsel gerçeğini ve kültürel bütünlüğünü değerlendiremedi. Devletçi kapitalist sistemin uydurduğu bu milliyetçiliğin Ortadoğu'da her şeye hakim olduğunu sandılar. Güya bölgede Irak ulusu, Türkiye ulusu, İran, Ürdün, Mısır ulusları yarattıklarını, bölgenin bölünüp parçalandığını, her bir parçanın birbirinden ayrı ifade kazandığını, dolayısıyla birbirlerinden koptuğunu, ayrı kültürler haline geldiğini sandılar. Oysa öyle değildir. Avrupa kapitalizminin milliyetçiliği, Ortadoğu'nun çok özümsemiş olduğu bir şey değildir. Dolayısıyla bu milliyetçiliğin yarattığı bölünme ve devletçilik de o kadar sağlıklı değildir. Şöyle de söyleyebiliriz: Avrupa kapitalizminin yüz elli yıldır bölgeye yüklediği milliyetçilik anlayışı ne Ortadoğu'ca benimsenmiştir, ne bölgeyi bölüp parçalayabilmiştir, bütünlüğünü ortadan kaldırabilmiştir ne de yüz yıldır yaratılan bu devletler Ortadoğu'yu tümden parçalayabilmiş, bütünlüğünü yıkabilmişlerdir.

Irak'ta devletin yıkılması bir siyasi sistemin kurulmasına yetmemiştir

Bush yönetimi I. Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı ulus devlet yapısını aşarak, Ortadoğu'yu küresel sermaye sistemi içine çekmek isterken, Avrupa'nın I. Dünya Savaşı'yla yarattığı ideolojik, siyasi sistemi gerçek Ortadoğu'ymuş gibi esas aldı. Bunun gerçek Ortadoğu olmadığı, Ortadoğu'nun üzerinde bir kabuk gibi durduğu, Ortadoğu'nun ondan öteye bir tarihsel, kültürel, sosyal, hatta siyasal gerçekliğinin olduğu Bush yönetiminin Irak'ta yüz yüze geldiği sonuçla ortaya çıkmış bulunuyor. Bush yönetimini Irak'ta başarısız kılan esas gerçeklikte budur. Bu nedenle izlediği politikalar yetersiz kaldı. Başarı getirmedi. Her ne kadar Irak müdahalesi bölge müdahalesidir dese de müdahaleyi bölge çapında yürütemedi. Irak dışına taşıramadı. Irak içinde kalarak başarılı olabileceğini sandı. Bu yaklaşım ortaya çıkan sonuç itibariyle başarı kazanamadı.

Demek ki Irak'ta devlet de yıkılsa, yalnız başına bir siyasi sistem kurulamaz. Hatta Irak'ta istikrar da, askeri denetim de sağlanamaz. Şunu hep söyledik: ABD Irak'a başlattığı müdahaleyi ya tüm bölgeye yayar –başarılı olup olmayacağını izleyeceği politikalar belirler– ya da öyle yapmaz ve Irak'la sınırlı kalırsa başarılı olamaz. Nitekim şimdi ortaya çıkan sonuç bu oluyor. Müdahalesini Ortadoğu'ya yayamayan ABD, Irak'ta da çıkmaz içine girmiş bulunuyor. Böyle bir çıkmazı yaratan Bush yönetimi de ABD toplumu tarafından seçim yenilgisine uğratılmış bulunuyor.

Ne olacaktı sorusu sorulabilir. Şunu ifade etmemiz gerekiyor: ABD ya böyle bir askeri müdahalede bulunmayacaktı ya da Irak'a gerçekleştirdiği siyasi, askeri müdahaleyi aynı kararlılık ve radikalizmle bölgeye yayacaktı. Suriye'ye, İran'a, Türkiye'ye Arabistan'ın diğer bölgelerine yayacaktı. Denebilir ki bu risklidir ve ABD'nin buna gücü yetmeyebilir. Doğru, risklidir, ABD'nin buna gücü de yetmeyebilirdi. Böyle bir durumda Ortadoğu çapında bir çatışmayla yüz yüze gelebilirdi. Bunun ABD açısından ortaya çıkaracağı zorluklar, çatışmalar, belki de yenilgiler olurdu, ama öyle yapmadığı, sadece Irakla sınırlı kaldığı koşulda da başarı şansı yoktu. Eğer müdahaleyi bütün bölgeye yaymayı göze alamıyorsa, buna gücü yetmiyorsa, o zaman Irak'a da müdahale etmemeliydi. Irak'ı Ortadoğu'dan koparak sonuç alamazdı. ABD, hem müdahale etti hem de bunu bölgeye yayamadı. Irak'a yönelik başlattığı müdahale kararlılığını, radikalizmini müdahaleyi bütün bölgeye yaymada gösteremedi. Suriye karşısında da, Türkiye karşısında da, İran karşısında da radikal ve etkili bir mücadele içinde olamadı. Bu durum giderek Irak içinde kalmaya, Irak'a hapsolmaya götürdü. Kendisi mücadeleyi bölgeye yayamayınca, bölgenin hem statükocu yapısı hem de tarihsel, kültürel birikimi iç içe geçti, birleşti ve Irak'ta ABD'ye karşı bir set oluşturdu. Irak'ta ABD ile savaşa tutuştu. ABD'yi Irak'ta karşıladı. Görüldüğü gibi sonuç ABD'nin yüz yüze geldiği çıkmazdır.

Bu durumda ne yapılacak?

ABD'nin Irak'ta içine düştüğü durum önemli ve ciddi. Çeşitli çevreler tartışıyorlar, ABD'nin kendi içinde de tartışılıyor. Bush yönetimi de birçok kez tersinden söylemle de olsa bu tartışmaya katıldı. ABD Irak'tan çekilecek mi, ne zaman çekilir soruları soruluyor. Bush yönetimi de çekilmeyiz diyerek bir çekilme düşüncesi içinde olduğunu ortaya koydu. Bu durum, Irak'taki çeşitli güçlerin direncini daha çok artırdı. Bush yönetiminin içine düştüğü kararsızlık, askeri bakımdan yaşadığı çıkmaz, çekilme tartışmaları onlara daha fazla güç verdi. Dolayısıyla son dönemlerde saldırılarını daha çok artırdılar.

Irak'ta çelişkiler çok güçlüdür

ABD bu seçimler ardından seçimin ortaya çıkardığı bu gerçekler çerçevesinde ne yapabilir. Irak'tan çekilebilir mi? Irak'tan çekilmesi ABD açısından yenilgi olur. Bu kesindir. Diğer yandan Irak için de mevcut durumda bir felaket olur. Sadece Irak için değil, tüm Ortadoğu için felaket olur. Çünkü Irak'ı denetleyebilecek bir güç, herhangi bir örgütlülük yok. ABD'ye çıkmazı yaşatanlar herhangi bir Irak yaratma gücünde, örgütlülüğünde ve anlayışında değiller. Dolayısıyla bu durum herkesi ilgilendiriyor. Zira bir iç çatışma gelişir, çeşitli kesimlerin birbiriyle çatışması olursa, milliyetçi etnik vuruşma çok ileri düzeye çıkar ve bölgenin birçok gücünü de etkiler. Halihazırda ABD bölgeyi boşalttığında yerini dolduracak, Irak'ta bir düzen yaratacak yapı, birlik yok. Böyle bir Ortadoğu birliği oluşmuş değil. Arap Birliği de bunu sağlayacak güçte değil. Arap Birliği bölünmüş bir Irak üzerinde bile ciddi bir etkinliğe sahip değil. Bunlar olduğu ölçüde ABD'nin çekilmesi olabilirdi. Mevcut durumda ABD'nin çekilmesi Irak ve Ortadoğu açısından ciddi bir kaos ve çatışma durumunu, iç çatışmanın daha da artmasını ortaya çıkaracaktır.

Irak'ın çelişkileri çok güçlüdür. Ekonomik, siyasi, etnik çelişkiler var. mezhep, milli çelişkileri var. Şii-Sünni, Kürt-Arap çelişki ve çatışması var. Diğer azınlıklar var. Coğrafi yerleşim, ekonomik kaynaklar ciddi çelişkiler oluşturuyor. Geçmiş siyasi sistem içinde ekonomik gelişme sağlamış birçok güç, aslında bunu kaybetmekle yüz yüze ve bu tabii ki çelişki ve çatışmaları daha da artırıyor. Bu bakımdan ABD ciddi bir çıkmazdadır ve bir yenilgiyle yüz yüzedir.

Irak'ta ABD'ye karşı savaşan güçler açısından ise şu temel gerçeğe özellikle dikkat çekmek gerekir: Irak'ta kazandıkları zafer ardından yeni bir sistem, yeni bir Irak ortaya çıkarabilecek, geliştirebilecek durumda değiller. Onlar da paramparça. Sadece şiddet uyguluyorlar. Her kafadan bir ses çıkıyor. Birçoğu çok çağ dışı ve gerici bir yapıyı ifade ediyor. Dolayısıyla Irak kaosuna çözüm bulmak bir yana, daha çok derinleşmiş vaziyette. Mevcut durumda ABD'nin çekilmesi bunu daha da arttıracak, derinleştirecek ve daha çok çatışmaya dönüştürecek. O nedenle 'ABD Irak'a niye geldi' diyenler bile ABD, 'ben buradan çekiliyorum' dese, 'aman gitme' diyecek durumdalar. Mevcut durumu yaratıp, ortalığı karıştırıp bırakıp gitmek, en tehlikeli durumu yaratır.

Diğer yandan ABD açısından bir yenilgi yaşanacak ve bu, öyle Vietnam yenilgisi gibi de olmayacak. Çünkü Vietnam yenilgisi biraz da ABD-SSCB çelişkisi içinde oldu. 'Tek başıma dünya egemeni olacağım' dediği şimdiki dönemde böyle bir sonuç ortaya çıkarsa, ABD bütün bu iddialarını, YDD adı altında, 'Amerikan İmparatorluğu' diye tanımlanan çerçevede yaratmak istediği gelişmeleri kaybeder. Kapitalist devletçi sistemin 20. yüzyılda kendisine verdiği liderliği kaybeder.

Diğer yandan ABD'nin yenilgisi sadece ABD'nin yenilgisi ve liderlik kaybı olmaz. Küresel sermaye sisteminin de yenilgisi olur. ABD'yi Ortadoğu savaşına küresel sermaye sistemi itti. 11 Eylül olaylarının ne olduğu hala belli değildir. El Kaide denen gücün kim tarafından yönlendirildiği tartışma konusudur. Dolayısıyla Bush yönetimi kendi başına kendi iradesiyle Irak savaşı-

na girmedi. Bunun ortamı, koşulları hazırlandı. Hatta 2000 seçimlerinde, Demokratlarla Cumhuriyetçiler başa baş kalmışlardı. Yönetim bir biçimde Cumhuriyetçilere verildi. 11 Eylül olaylarıyla da ABD'nin Afganistan'a ve Irak'a, yani Ortadoğu'ya müdahalesinin zemini yaratıldı, önü açıldı. Bütün bunların sonucunda Bush yönetimi Afganistan ve Irak savaşlarına girdi. Altı yıldır belirli ölçüde radikalliği olan bir politika izledi. Varolan statükoyu bu biçimde parçalamaya çalıştı. Dolayısıyla küresel sistem önünde engel oluşturan, sermayenin küresel dönüşümünü, serbest dolaşımını zayıflatan, engelleyen ulus devlet yapısı bu radikalizmle aşılmaya, parçalanmaya, değiştirilmeye çalışıldı.

Demek ki ABD kendi başına gelmedi. ABD de bir görev yürütüyor. Kapitalist devletçi küresel sistemin liderliği olarak üzerine düşenleri yapmaya çalışıyor. Bu bakımdan ABD'nin yenilgisi, küresel sermayenin yenilgisi olacaktır. Küresel sermaye sistemi bunu kolay kolay kabul etmez. Öyle hemen yenilgiyi kabulllenmez. Bunu tersine çevirmek isteyecektir. Bu bakımdan ABD'yi içine düştüğü çıkmazdan kurtarmanın yolları aranacak.

ABD'nin içinde bulunduğu çıkmaz küresel sermaye sistemi için tehlike yaratmaktadır

ABD mevcut çıkmazı nasıl aşabilir, ne olabilir? Bir kere eğer çelişki ve karşıtlık olarak ele alınırsa, mevcut ABD yönetimindeki durum bir denge ve işlemezlik yaratabiilir. Ama tersinden, uzlaşma ve birlik biçiminde ele alınırsa, bu daha güçlü kararlar alan, uygulama yapan bir yönetim gerçeğine de dönüştürülebilir. Yani Cumhuriyetçilerle Demokratlar birleştirilerek, ortak bir program etrafında uzlaşma içinde, uyumlu ve etkili çalışan bir konuma getirilebilir. Almanya'daki büyük koalisyon gibi bir yönetim ABD'de de ortaya çıkarılabilir. Bush yönetiminin bundan sonraki iki yılı böyle sürdürülmek istenebilir. Bu durum Almanya'da da deneniyor. ABD de benzer bir yönetim tarzına yönelebilir. İçinde bulundukları ağır çıkmazın küresel sermaye sistemi için yarattığı tehlike nedeniyle, bu çıkmazı tersine çevirmek için mevcut partiler böyle bir yönetim içinde uzlaşma ve birleşmeye gidebilir. Sermaye ile bağlıdırlar ve hiçbir parti buna itiraz edemez. Öyle bir yapı ortaya çıkarsa, yeni politikalarla ABD'yi güçlendirebilir. Etkili politik uygulamalar geliştiren bir güç haline getirilebilir.

Böyle bir şey yaratmak istiyorlarmış gibi bir izlenim de veriyorlar. Nitekim seçim öncesindeki sert tartışmalı, çatışmalı durum, seçim sonrasında ortadan kaldırılmaya çalışılıyor. Bush her türlü uzlaşmaya açık olduğunu, özellikle Irak konusunda yeni fikirlere ve önerilere açık olduğunu, seçim sonuçlarını değerlendiren ilk konuşmasında ilan etti. Hemen seçimin ikinci günü Demokratların temsilcisiyle oturup görüşme yaptı. Ki bu kişi, Bush'a en çok eleştiri yapan, hakaret eden kişi olarak tanımlanıyordu. Basın, 'nasıl bir araya gelirler' diye tartışırken, ilk günde birlikte çalışabilecekleri mesajını verdiler. Demek ki böyle bir eğilim var. ABD'nin yönetiminde de Almanya'daki gibi bir durum gelişebilir.

Bir diğer olasılık; Bush yönetiminin daha öncesinde çıkmazı görerek geliştirmeye çalıştığı bir tedbiri uygulamaya koymasıdır. Bu, BOP çekirdeği olarak ABD-Türkiye-Irak üçlü ittifakını geliştirme projesiydi ve Kürtleri de bu ittifaka dahil etmek istiyorlardı. Böylece Bush yönetiminin Irak'ta içine düştüğü çıkmazdan kurtulması, Suriye ve İran karşısında güçlenmesi hedefleniyordu. Son dönemlerde, üç-beş aylık süre içinde ABD yönetiminin böyle bir politikaya yöneldiği, bunu yaratmak için yoğun bir çaba içinde olduğu gözleniyordu. Özellikle Türkiye üzerindeki çalışmaları bunu ifade ediyordu. Birçok görüşmeler, tartışmalar yaptılar. Türkiye üzerinde özel durdular. Eğer böyle bir ittifak yaratabilirlerse, bununla güç kazanıp, Ortadoğu'daki konumlarını ilerletebileceklerini hesap ediyorlardı. Bush yönetimi, buna dayanarak hem Irak'ta belli bir çözüm bulma hem de Suriye ve İran karşısında izleyemediği radikal politikaları izleme gücüne ulaşmak istiyordu. Bu konuda esas sorun, Türkiye'nin hem Kürt inkarını biraz aşan, Kürtlerle uzlaşan bir pozisyona çekilmesi hem de Suriye ve İran gibi rejimlere karşı çıkacak bir siyasi iktidara kavuşturulması idi. Bu temelde de Türkiye-Irak-ABD temsilcilerinin Kürt sorunu üzerinde çalışmasının öngören koordinatörlük mekanizması geliştirilmesi istendi. Diğer yandan AKP yönetimi bir koalisyonla genişletilerek, Suriye ve İran'a karşı çıkacak bir siyasi yapıya kavuşturulmak istenildi. Türkiye'nin siyasi iktidarı, içine girilen seçim sürecinde böyle bir konuma ulaştırılmak isteniyordu. ABD politikalarının böyle olduğu gözleniyordu. ABD'nin bu yönlü belli bir çabası oldu. Şimdi ise Bush yönetiminin yasama organında zayıf duruma düşmesi, bu politikanın uygulanıp uygulanmaması noktasında Demokratlarla uzlaşmayı gerektiriyor. Bunu yapabilirler mi yapamazlar mı, bilemiyoruz. O, Bush yönetimini biraz da böyle bir yenilgiden kurtarma arayışıydı. Yeterli olmadı ve zaten seçim yenilgisi yaşandı. Dolayısıyla yalnız başına bu politika, ABD'yi içine bulunduğu çıkmazdan kurtarmaya yetmeyecek bir arayış gibi görünüyor. Fakat yine de ABD açısından bir güçlenme yaratabiilir. İki parti ittifak halinde böyle bir politikayı izleyerek, Ortadoğu'da ABD'nin etkinliğini sağlamaya çalışabilirler. Bunun içeriği ve yöntemleri değişecektir. Bu durum Ortadoğu politikasını doğrudan etkiler.

Bütün bunlar yetmezse, ABD Avrupa'yla anlaşmak durumunda kalacaktır. ABD'nin imdadına Avrupa yetişmeye çalışacaktır. Küresel sermaye sisteminin bir yöntemi de bu olabilir. Ortadoğu'da ABD şahsında yaşanacak bir yenilgiyi, AB-ABD ittifakını yaratarak aşmak isteyebilirler. Çünkü ABD, Irak müdahalesini İngiltere ile birlikte yaptı ve AB'nin desteğini almadı. Daha sonraki süreçte her ne kadar AB'nin desteğini almaya, onu da bu işin içine katmaya çalıştıysa da bu tam gerçekleşmedi. Hem Suriye, hem İran politikasında tam bir bütünlüğe ulaşılamadı. En son BM Güvenlik Konseyi'nde İran'a karşı yaptırımlar konusunda sadece Rusya ve Çin ile değil, Avrupa devletleriyle de tam uyuşamadı. Almanya ve Fransa ile çelişik pozisyonda oldular. Bu da ABD'yi Ortadoğu politikasında yalnız bıraktı. Biraz destek aldıysa da tam bir birlik oluşmadı. Aldığı destek de ABD'nin Ortadoğu'da etkili olmasını sağlamaya yetmedi. Şimdi bu aşılabilir. ABD'nin vereceği tavizler temelinde bu giderilebilir. ABD'nin yalnız başına hareket eden, kendini sistemin lideri gören yaklaşımını bırakıp, kendini sistemin bir ortağı olarak görmesi, diğer güçlere de yer ve taviz veren bir siyasi yaklaşımı benimsemesi halinde yeni bir ittifak yaratılabilir.

Böyle bir durum Ortadoğu politikalarını değiştirebilir. Bush yönetiminin planladığı ve yürüttüğü gibi bir politik süreç, yine savaş durumu Ortadoğu'da yaşanmaz, ama küresel sermaye sisteminin çıkarlarını ifade eden bir düzeni yaratmak üzere, Ortadoğu'da ABD ve AB'nin ittifakı temelinde bir politik değişim süreci geliştirilebilir. Bu, Bush yönetiminin yaptığı gibi silah zoruyla olmayabilir, ama ekonomik ve siyasi zorlamalarla, yer yer tehditlerle ve ambargolarla sürdürülebilir. Öyle bir ittifak yaratırlarsa, bunun Ortadoğu üzerinde etkileri büyük olur. Böyle olasılıklar var.

ABD'nin uzlaşmalarla siyasi baskılarla sonuç almaya çalıştığı bir dönem başlayabilir

Şunu görmemiz lazım: ABD'deki seçimler, ABD'nin dış politikası üzerinde, özellikle de Ortadoğu'da yürüttüğü politikalar üzerinde etkili olacaktır. Belli değişiklikler gündeme gelecektir. Sadece Bush ya da Cumhuriyetçi partinin görüşleri temelinde değil, Demokratlarla uzlaştıkları oranda politika yürütülecek. Bu gösteriyor ki kendi aralarında uzlaşmak zorunda kalacaklar. AB, Rusya ve Çin ile daha fazla uzlaşmak zorunda kalacaklar. Artık ABD'nin geçen yıllarda yaptığı gibi ona buna meydan okuyan, kafa tutan, savaş açan bir pozisyonda olma dönemi sona ermiştir. Onu yürütemeyecekler. Hatta bölgesel planda da öyle yapamayacaklar.

Dolayısıyla Ortadoğu güçleri arasında da daha fazla dost ve müttefik bulma arayışı içine gireceklerdir. Bu durum bu çatışmalı ortamı azaltabiilir. Artık Bush yönetiminin yürüttüğü şiddet ve radikalizm döneminin sonuna geliniyor. ABD'nin Ortadoğu'da daha çok uzlaşmalarla, siyasi baskılarla, ekonomik ambargolarla siyaset yürüttüğü ve sonuç almaya çalıştığı bir dönem başlayabilir. İki yıl sonraki seçimlerde Demokratların başkanlığı ele geçirmeleri halinde, bu daha çok böyle bir yola evrilebilir. Demokratlarla Cumhuriyetçiler arasındaki temel fark bu oluyor. Aslında amaçta çok değişiklik olacağı beklenmemeli. ABD, ulus devlet yapısını aşma mücadelesini sürdürecektir. Çünkü bu salt ABD'nin isteğine bağlı değildir. Bunu küresel sermaye istiyor. Hiper sermaye de denilen ulus üstü sermaye istiyor bunu. Cumhuriyetçiler de aynı politikayı yürütürler, aynı amaca bağlıdırlar, Demokratlar da. Cumhuriyetçiler bunu şiddetle, silah zoruyla, radikal yöntemlerle yürüttüler; Demokratlar ise daha çok silah içermeyen ambargo, siyasal baskı gibi, esasta da uzlaşma yöntemleriyle yürütecek. Aralarındaki fark budur ve önümüzdeki süreç açısından ABD'de meydana gelecek politik değişikliklerin ağırlıkla bu çerçevede olacağı beklenebilir. Bush yönetiminin askeri şiddet kullanma yöntemi geriye çekilecek, yavaş yavaş azaltılacak, daha çok ekonomik, siyasi baskı temelinde uzlaşma arayan, Ortadoğu'daki mevcut statükoyu bu temelde değiştirmek isteyen bir ABD politik duruşu ortaya çıkacaktır.

Bu, Irak'ta çeşitli güçleri ne kadar etkiler, neyi yaratır bilemeyiz. AB ve Rusya ile bir uzlaşma sağlanırsa, Irak içinde de bir uzlaşma gelişebilir. Nitekim en son Saddam da uzlaşma çağrıları yaptı. Şimdiye kadar hep şiddet çağrısı yapıyordu. İdam cezası aldığından beri Saddam da bu yönde mesajlar veriyor.

Böyle bir durumda Beşar Esad yönetimiyle de uzlaşabilirler. Beşar Esad yönetimi fazlasıyla uzlaşma mesajı veriyordu, ancak Bush yönetimi kabul etmiyordu. Şimdi ABD'nin yeni yönetimi uzlaşabilir. Beşar Esad yönetimini de Kaddafi gibi sisteme entegre edebilirler.

Türkiye ile bir uzlaşma ortaya çıkabilir. Aslında Türkiye-ABD çelişkisi Bush yönetimiyle başlamadı. Clinton yönetimi sürecinde de vardı. Fakat Clinton yönetimi biraz teşvik ederek, uzlaşma yöntemleriyle, daha çok ideolojik yaklaşımlarla Türkiye yönetimini politika ve zihniyet değişikliğine uğratmak istiyordu. Clinton'un kendisi ilk defa Türkiye'nin meclis kürsüsünden Türkiye yönetiminin kendi vatandaşlarıyla uzlaşması gerektiğini ifade etti. Ve bu sözlerin de içinde olduğu konuşmayı milletvekilleri ayakta alkışladılar. Bush yönetiminin biraz tehdit eden, baskı uygulayan yaklaşımları azalabilir, ama Türkiye'yi ABD sistemine ve politikalarına entegre etme çalışmalarını yine de sürdürürler.

Geriye İran kalıyor. Eğer bunları yapabilirlerse, İran üzerinde daha radikal baskı yürütmeyi Demokratlar da ister. Çünkü İslam Devrimi Demokratların yönetimi zamanında oldu. Demokratlar İslami devrimle çelişkilidir, çatışmalıdır. Bu nedenle belki geçen dönemde olduğu gibi Bush yönetiminin askeri müdahale hazırlığı, onu göze alma yaklaşımları geriye düşer, fakat İran üzerinde ekonomik siyasi baskıyı artırmayı Demokratlar da isterler. Muhtemelen bu konuda AB ile daha çok anlaşabilirler. Bu anlamda İran'a askeri müdahale olasılığı azalmış oluyor, ama siyasi, ekonomik baskı artar.

Hareketimiz ateşkes süreciyle mevcut gelişmelerle uyumlu hale gelmiştir

ABD'nin bu durumu bizim üzerimizde nasıl bir etkide bulunacak, ne ifade edecek? Aslında mevcut pozisyonumuz bu gelişmelerle uyumludur. Ateşkes ilan etmiş olmamız daha öncesinden bizi bu tür politik gelişmelere uygun, açık, politik çözümlere, arayışlara hazır hale getirmiş oluyor. Bu bakımdan 1 Ekim ile başlayan ateşkes süreciyle mevcut gelişmelerle daha uyumlu bir pozisyondayız. Böyle bir durum olmasaydı ve çatışmalar sürüyor olsaydı, belki bu bizi mevcut gelişmelerle çelişkili kılar ve zorlayabilirdi. Bu anlamda yeni arayışlar içine girmemiz gerekebilirdi. Fakat biz böyle bir durumla yüz yüze gelmeden daha öncesinden kendimizi uyumlu hale getirdik. Şunu söylemek lazım: Aslında şiddet, radikalizm ve çatışma durumu bir yerde bu ulus devlet statükosunu darbeleyip zayıflattıkça, Kürtlerin nefes almasına, Kürt sorununun çözüm sürecinin gelişmesine hizmet ediyordu. Fakat çok sancılıydı ve acılıydı. Çatışmaları dayatıyordu ve savaş gittikçe Kürdistan'da odaklanıyordu. Irak'taki savaş da giderek Kerkük ve Kürdistan'a kaydırılmaya çalışılıyordu. Devam ederse, daha çok o alana kayar tehditleri her zaman vardı. Bu bakımdan öyle çok tercih edilen bir durum değildi. Biz 1 Haziran Atılımı'nı geliştirdiysek ve bu bir ölçüde silahlı çatışmayı da içine aldıysa, bu bizim tercihimiz, stratejimizin bir gereği değil de ABD'nin Irak müdahalesinin, Ortadoğu'ya ve Kürdistan'a yaptığı müdahalenin zorunlu bir sonucu olmuştu. Hem Kürt halkının demokratik siyasetini, çizgisini, örgütlülüğünü, mücadelesini korumak ve savunmak açısından hem de bölge halklarının demokratik duruşunu savunabilmek, demokratik çözüm alternatifini geliştirebilmek için bu gerekli oldu. Aslında Ortadoğu'ya yöneltilmiş küresel sermaye sisteminin askeri müdahalesi karşısında, Kürt halkının ve bölge halklarının demokratik varlığının savunulmasıydı. Meşru savunma kapsamı bu düzeydeydi. Bu olmazsa halkların demokratik alternatifi, demokratik konfederalizm projesi ve bu temelde demokratik çözüm arayışı diye bir şey kalmazdı. Bir gelişme olmazdı. Bu anlamda 1 Haziran Hamlesi yerini buldu. Gerekli sonuçları ortaya çıkardı. Kürt halkının demokratik gücünü geliştirdiği gibi, bölge düzeyinde halkların demokratik çözüm alternatifini de belli ölçüde yarattı, tartışmaya soktu. ABD ve diğer sistem güçlerinin, yine bölge devletlerinin yaşadıkları çözümsüzlük ve çıkmaza karşı halkların çözümleme gücünü ortaya koydu. Ateşkes kararı böyle bir tutum almayı, alternatif olma ve gelişme yaratmayı, barışçıl demokratik yöntemlerle sorunlara çözüm geliştirmeyi ifade etti.

7 Kasım seçimlerinin sonuçları ABD politikasında demokrasiye biraz daha açık olmaya yol açarsa, ABD bölge güçlerini daha fazla gözetir, bölge toplumlarının varlığını, özgür iradesini dikkate alan çözümlere yönelirse, uzlaşma yöntemleriyle siyasi çözüm arama yönünde ilerlerse, bölge sorunlarını bu tarzda çözmeye çalışırsa, bu, bizim mevcut duruşumuzla çelişmez. Zaten ateşkes girişimimiz böyle çözümler arama amacını güdüyor, bunu içeriyor. Yine 1 Haziran Atılımı bizi çeşitli demokratik, siyasi uzlaşmalar içine girme, o temelde çözümler bulmayı sağlayacak güce ulaştırmış bulunuyor. Bu bakımdan dıştaki gelişmeler yeni bir durumdur, fakat bizim yönelimimizle uyumludur ya da çok çelişkili değildir. Ancak daha etkili işletebiliriz.

> "1 Haziran Hamlesi yerini buldu. Gerekli sonuçları ortaya çıkardı. Kürt halkının demokratik gücünü geliştirdiği gibi, bölge düzeyinde halkların demokratik çözüm alternatifini de belli ölçüde yarattı, tartışmaya soktu. ABD ve diğer sistem güçlerinin, yine bölge devletlerinin yaşadıkları çözümsüzlük ve çıkmaza karşı halkların çözümleme gücünü ortaya koydu. Ateşkes kararı böyle bir tutum almayı, alternatif olma ve gelişme yaratmayı, barışçıl demokratik yöntemlerle sorunlara çözüm geliştirmeyi ifade etti"

"AB çok kısır, içe kapalı, dar, menfaatçi, çok ekonomist kalıyor. Dünya toplumlarının zorlanması, demokrasi sürecinin zorlanması, altı yüz elli bin kişinin ölmesi gibi bir sonucun ortaya çıkması bu yaklaşımlardan kaynaklanıyor. Bunlar aşıldığı ölçüde yeni bir süreç gelişebilir. Bu bakımdan da biz Avrupa'nın bu dar, menfaatçi, çelişki ve çatışma yaratan yaklaşımlarını eleştirmeliyiz. ABD'nin tıkanmış, çatışmalı politikalarının hiçbir şey vermeyeceğini görerek, demokratik toplum inisiyatifini Ortadoğu'da geliştirebilmeliyiz"

Karşılıklı şiddet bir noktadan sonra değişimin önünü almış tıkamıştır

Aslında Irak'ta geliştirilen kör şiddet durumu, bir yerde demokratik siyasal çözüm alternatifini boğuyordu. Şimdi bunda ısrarın ortadan kalkması ve boğucu şiddet ortamının zemininin kuruması, demokratik siyasal çözüm arayışlarını daha fazla gündeme getirecektir. Irak'ta da, Suriye'de de, hatta İran ve Türkiye'de de, yine bölgenin diğer Arap ülkelerinde de demokratik siyasal çözüm arayışları daha çok gündeme gelecektir. Daha çok reformcu demokratik değişimler gündeme girecektir. Bu çok da kötü olmaz. Bu, şiddet dayatmasının yarattığı sonuçlardan daha az sonuçlar vermez. Ortadoğu'da gereken demokratik değişimi daha fazla geliştirebilir. Böyle zıtlaşma, kaosu derinleştirme, birbirini etkisizleştirme durumu, onun yarattığı kemikleşme yerine, değişim ortamını, zeminini daha elverişli kılabilir. Karşılıklı şiddet dayatması, demokratik değişimi, bunun düşünce sistemini, politik arayışlarını, örgütlenme zeminini zayıflatmıştır. Saddam yönetimini, BAAS yapılanmasını parçaladığı gibi, klasik siyasi yapılarını da sert bir biçimde darbelemiştir. Ortadoğu'nun despotik yapılarının parçalanmasında yarar vardır tabii, ama ancak bu kadar olmuştur. Aslında bu yaklaşım bir tıkanmayla da karşı karşıya gelmiştir. Dış müdahalenin bu statükoyu daha fazla parçalama gücünde olmadığı, ne kadar radikal davranırsa davransın bu güçte olmadığı ortaya çıkmıştır.

Bu bakımdan ABD'de yeni politikalar gelişirse, bu, bölge açısından da, Kürt sorunu açısından da çözüm imkanlarının, ihtimallerinin daha fazla geliştirilmesine yol açabilir. Bunu görmemiz ve anlamamız önemlidir. Bush yönetimi yapabileceğini yapmıştır. Eğer bir rol denilirse, bu rolünü oynamıştır. Bundan sonrası Ortadoğu'da III. Dünya Savaşı denen olayı şiddetle derinleştirme değil de daha çok ideolojik, siyasi yöntemlerle sonuca götürme, yeni yapılanmaları geliştirme süreci olacağa benziyor. Zaten Bush'un kendisi de bunun ideolojik bir savaş olduğunu söylüyordu. Demokratların devreye girmesi bu değişim mücadelesinde ideolojik yönü daha çok öne çıkartabilir, dolayısıyla da siyasi yapılarda reformcu değişimleri gerçekleştirebilir. Eski statükonun aşılması, bu biçimde daha hızlı gerçekleşebilir. Karşılıklı şiddet, bir noktadan sonra değişimin önünü almış, tıkamıştır. Bu ortadan kalkarsa, özellikle toplumların istemleri, talepleri ve iç muhalefetleriyle despotik rejimler ve statüko aşılabilir. Nasıl ki Latin Amerika'da despotik rejimler bir bir aşıldılar, hem de seçimlerle alaşağı edildilerse, aynı olmasa da benzer değişikliklerle böyle bir değişim Ortadoğu'da da yaşanabilir. Kafkasya'da daha değişik bir biçimde oldu, Balkanlar'da başka biçimde oldu, Latin Amerika'da daha başka biçimde oluyor. Ortadoğu'da da onların bir benzeri değil, ama Ortadoğu yapısına ve gerçeğine uygun bir biçimde Ortadoğu toplumlarının örgütlülükleriyle, muhalefetiyle, güçleriyle ve etkileriyle mevcut statükoyu aşma dönemi gelişebilir.

ABD seçimleriyle başlayan sürecin Ortadoğu'ya etkisi, yeni ABD politikalarının bölgeye etkisi böyle bir sürecin önünün açılması, buna fırsat verecek bir dış politika zemininin oluşmasını gündeme getirebilir. Bush yönetiminin çok dayatıcı, çok emperyalist duruşu ortadan kalkarsa, bölge halklarının iradesi, inisiyatifi, özgürlük ve demokrasi arayışı daha fazla gelişebilir. Irak'taki tepki iyi değerlendirilmelidir. İçinde mevcut devletler var, milliyetçilik var, dini fanatizm var, ama bir de Ortadoğu'nun tarihsel kültürel gerçeğinin direnişi var. Bunu görmemiz gerekiyor. Ortadoğu toplumlarını çok fazla hakir gören, çok üstten bakan, küçümseyen yaklaşım karşısında kendi onurunu, şerefini koruma arayışı var. Bu, gayet açık ve anlaşılır bir durumdur. Irak toplumu bu kadar şiddeti kaldırdığına, bu kadar kayba rağmen bu çatışmalı durumu sürdürdüğüne göre basit ele alamayız. Küçümsememeli ve tek yanlı ele almamalıyız.

ABD'nin bu yaklaşımının Ortadoğu'da çözümleyici olma imkanı yoktu, hatta toplumların demokratik irade ve inisiyatif geliştirmelerinin önünü alıyordu. Bir öfke ve tepki yaratarak direnişe götürüyordu. Şiddet daha fazla şiddeti doğuruyordu. Tabii ki bu ortadan kalkarsa, halkların özgür iradelerini ve bu temeldeki demokratik inisiyatiflerini geliştirmelerinin önü açılır. Mevcut şiddet dönemi, eski kalıpları önemli ölçüde yıktı ve parçaladı. Dolayısıyla yeni değer yargıları ve yeni ölçüler, daha özgürlükçü ve demokratik tutum, Ortadoğu toplumlarının bölgeye özgü demokratik arayışı bu süreçte gelişebilir. Böyle bir süreç başlar, buna zemin oluşturulursa, dış politika açısından böyle bir sürecin en etkin gücü olabiliriz. Mevcut Önderlik çizgisi tamı tamına böyle bir sürecin gelişimini öngören bir çizgidir. Halkların demokratik iradesini ve inisiyatifini geliştirme çizgisidir. Özgür iradelerini geliştirme çizgisidir, sivil toplum iradesini geliştirme çizgisidir. Bu anlamda da hem Kürt sorununun demokratik siyasi çözümü bakımından bir ilerleme kaydedilebilir hem de Kürt toplumunun demokratik örgütlülüğünü, özgür yaşamını geliştirme, demokratik iradesini ortaya çıkarmada ciddi bir mesafe alınabilir.

Avrupa basit ekonomik çıkarlara boğulmuştur

Dıştan gelen değişiklikleri böyle değerlendirebiliriz. Buna acaba Avrupa'nın tutumu ne kadar açıktır? Bu önemli bir husus. Aslında biz Avrupa'da bu yaklaşımı tam göremiyoruz. Eleştirilmesi gereken bir durumdur. Avrupa, kültürel bakımdan böyle bir siyasi sürece öncülük etmesi gerekirken, dar, basit ekonomik çıkarlara boğulmuş durumunu aşmış görünmüyor. O açıdan geri bir durumdadır. Türkiye raporu bunun somut göstergesiydi. Çok klişeleşmiş, miadını doldurmuş, 20. yüzyılda kalmış siyasi yaklaşımlar, argümanlar ileri sürülüyor, tartışılıyor. Biz o raporda Avrupa'nın hala Kürt-Türk çelişkisine dayalı politika yapma stratejisini aşamadığını gördük. Özü hala budur. Bu bakımdan da ne Türkiye toplumu ve yönetimi ne de Kürtler bu raporu benimsedi. Aslında hiç kimse bu tutumu benimsemez. Çünkü basit çıkarlar ve emperyalist oyunlar var o raporda. Demokratik bir yaklaşım yok. Ortadoğu toplumlarının özgür iradelerini dikkate alma yok. Çok aşırı çıkarcılık var, kendini büyük görme, dayatma var. Başkalarını çeliştirip çatıştırarak, ondan menfaat sağlama yaklaşımı var. 150-200 yıldır Avrupa Ortadoğu'da bu politikayı geliştiriyor. Kendini besleyebileceği kadar besledi. Ama artık bu politikayla Ortadoğu'da etkili olamıyor. Zaten bu nedenle kaybetti ve 20.yüzyılın ikinci yarısında ABD ve SSCB biraz da bu nedenle öne geçti. Şimdi 21.yüzyılda da hala bu konumda kalması çok fazla kendini yenileyemediğini gösteriyor. Bunu kim dayatıyor, neden böyledir, bilemeyiz, ama dünyadaki gelişmeler açısından da bölgedeki gelişmeler açısından da aslında zorlayıcı olan AB'nin bu politik yaklaşımlarıdır.

Oysaki ABD'nin Irak'ta, dolayısıyla Ortadoğu'da karşılaştığı çıkmaz, Avrupa'ya bir rol yüklüyor. Bu çıkmazın aşılması, Ortadoğu'da kendini dayatan demokratik değişimin sağlanması, yine küresel sistemin Cumhuriyetçi yönetimin dayattığı gibi bir kovboyluk sistemi olmaktan çıkması, Avrupa'nın inisiyatif kullanmasına bağlı. Gerçekten de Bush yönetiminin tutumu, tavrı, Cumhuriyetçi yaklaşım hiçbir saygınlık taşımıyor. ABD toplumu içinde biraz tartışıldı, ama biraz daha isabetli tartışılmalı. Bush yönetimi ABD'yi dünyadan kopardı, yalnızlaştırdı, tecrit etti. Demokratik çevreler ve toplumlardan kopardığı gibi en yakın müttefiklerinden, Avrupa'dan da kopardı. Mesela Clinton yönetimi öyle değildi ve Avrupa'da önemli bir yeri vardı. AB ile ciddi ilişkileri vardı. Dünya ile varolan bir ABD vardı. Şimdi bu dünya üstünde bir ABD varlığını yaratmak, Castro'nun dediği gibi, 'dünyayı Amerikan imparatorluğu haline getirmek' istemek doğru değildir. Gerçekleşebilecek bir şey de değildir. ABD toplumu esasta bu gerçekliği reddetmelidir. ABD

toplumu ancak bu yaklaşımı reddederek demokratik bir tutum takınabilir. Kardeşlik, dayanışma, diğer halklarla ve toplumlarla birlik olma, diğer toplumlarla yan yana, herkesin eşit katıldığı demokratik bir zenginlik içinde yaşama ancak böyle gelişebilir. Yoksa Bush'un yaptığı gibi ben istediğimi yaparım, istediğimi asarım, istediğimi keserim, istediğimle savaşırım, dünyada bir tek ABD var, başka kimse yok yaklaşımıyla olmaz. Bu politikanın demokratik hiçbir yanı yoktur. Tam tersine, ABD'yi dünyadan koparmış ve yalnızlaştırmıştır. ABD etkinliğini çok fazla geliştirememiştir. Ortadoğu'daki çıkmaz bunu gösteriyor.

AB de bu noktada çok kısır, içe kapalı, dar, menfaatçi, çok ekonomist kalıyor. Dünya toplumlarının zorlanması, demokrasi sürecinin zorlanması, altı yüz elli bin kişinin ölmesi gibi bir sonucun ortaya çıkması bu yaklaşımlardan kaynaklanıyor. Bunlar aşıldığı ölçüde yeni bir süreç gelişebilir. Bu bakımdan da biz Avrupa'nın bu dar, menfaatçi, çelişki ve çatışma yaratan yaklaşımlarını eleştirmeliyiz. Yine ABD'nin bu tıkanmış, çatışmalı politikalarının hiçbir şey vermeyeceğini görerek, ABD'yi de çıkmazdan kurtaracak demokratik toplum inisiyatifini Ortadoğu'da geliştirebilmeliyiz. Önderliğin savunmada Ortadoğu'nun yeni bir anti tez olması, yeni bir demokratik uygarlık geliştirmesi, insanlık için yeni bir çözümü ortaya çıkarması biçiminde tanımladığı süreç de ancak böyle gelişebilir. Bunun koşulları şimdi daha elverişli hale gelmiş durumdadır. Şiddet kırabileceği kadar kırmıştır. Daha fazlası olamaz, bundan sonra onu dayatmanın imkanı da kalmamıştır. Geriye kalan yeni sürecin geliştirilmesidir. Bu da kesinlikle iç dinamiklerle olacaktır. Ortadoğu'nun kendi dinamiklerini geliştirmesiyle olacaktır.

Irak biraz despotizmin kırıldığı, şiddetin yaşandığı bir alan oldu. Çevresi de demokratik toplum inisiyatiflerinin, demokratik alternatiflerin geliştiği, halkların yeni demokratik düzenlerinin geliştiği, birliklerinin oluştuğu bir gelişmenin yaratıcısı olabilir, olmalıdır.

Dış politik değişiklikleri sadece böyle bir öz inisiyatifin gelişmesini nasıl etkiler noktasında değerlendiriyoruz. Ne kadar fırsat verir, imkan verir veya bunu ne kadar engeller, bu biçimde değerlendiriyoruz. Dolayısıyla da ABD seçim sonuçları bu bakımdan umut vericidir. İyi bir gelişmedir ve olumsuz değildir. Ortadoğu'da halkların, toplumların demokratik örgütlenme ve inisiyatif geliştirmeleri açısından zemini daha elverişli hale getirmiştir. Tabii bunu sabote etmek, bozmak isteyen milliyetçi, fanatik, çelişki ve çatışma dayatan çevreler olacaktır. Dıştan da bunu besleyen çevreler vardır. Ortadoğu'da da buna yatkın olan, bu tür yaklaşımları besleyen çevreler vardır. Bunlara karşı da dikkatli ve uyanık olmak lazım. Demokratik toplumsal değişim öyle kendiliğinden gerçekleşmez. Bu bilinçle olur, örgütlenmeyle, mücadeleyle olur. Doğru politikalar, taktikler izlemekle olur. Sabote edici yaklaşımlar başarılı politikalarla boşa çıkarıldığında, bu tür gelişmeler ortaya çıkarılabilir. Bu da Ortadoğu'nun aydınlarının, demokratik güçlerinin, devrimcilerinin, sosyalistlerinin görevidir. Ortadoğu demokrasisini yaratacağım, geliştireceğim, buna öncülük edeceğim diyen güçlerin görevidir.

Halkların demokratik iradeleri gelişmezse yeni katliamlar yaşanabilir

Bu bakımdan bu tür gelişmeler hem bu güçlerin görevlerini yerine getirmeleri için zemini daha elverişli hale getiriyor hem de görevlerini başarmalarını daha acil kılıyor. Böyle olmazsa Irak'taki gibi facialar ortaya çıkabilir. Yarın eğer demokratik inisiyatifler, çözüm arayışları, halkların demokratik iradeleri gelişmezse, başka yerlerde de yeni katliamlar yaşanabilir. Facia arz eden, kırım yaratan durumlar ortaya çıkabilir. Bu tür tehlikeler de vardır. Çünkü böyle tehlikeli süreçler yaratacak çelişkiler, güçler ve anlayışlar vardır. Onlar da kendilerini konuşturmak isteyeceklerdir. Bazı güçler çıkarlarını buna bağlamışlardır ve bunu gerçekleştirmek isteyeceklerdir. Bunlar tehlikelidir ve önlenmesi gerekiyor.

Hem bu tehlikeli durumları önlemek hem de mevcut gelişmeleri halklar yararına demokratik gelişme sürecine dönüştürmek açısından halkların öncü, devrimci, sosyalist güçlerinin görevleri daha fazla öne çıkıyor. Tarihsel görevlerini yerine getirmelerini gerektiriyor. Bu konuda en iddialı olan, en çok mücadele eder konumda bulunan, dolayısıyla en fazla rol oynayacak olan Kürdistan özgürlük hareketidir, Apocu harekettir. Böyle bir dönemde de hareketimiz dış gelişmeleri değerlendirmek, Ortadoğu'da rol oynamak açısından önemli verilere sahiptir, önemli bir güç birikimi vardır, ciddi bir tecrübesi vardır, yine çok kapsamlı olarak yeni süreci öngören stratejik çözümleme gücü vardır. 1 Haziran Atılımı ile de bunun taktik gücünü, örgüt gücünü, eylem çizgisini ortaya çıkarmıştır.

Bütün bunlara dayanarak geliştireceğimiz mücadelelerle aslında sadece Türkiye'yi demokratik çözüme kavuşturma değil, yeni bir demokratik toplum alternatifi yaratma, Ortadoğu'da yeni bir demokratik çıkışın öncülüğünü yapma gibi bir rolü oynayabiliriz. Bizim bu sürecin mevcut gelişmelerinden çıkaracağımız önemli bir sonuç budur.

Mevcut çizginin uygulanması açısından hem verilerin elverişli olduğu hem de bir aciliyet ve zorunluluk bulunduğu ortadadır. Tehlikelerin önlenmesi, sürecin boşa gitmemesi, fırsat ve imkanların değerlendirilmesi tamamen bu çizginin başarıyla pratikleştirilmesiyle olacaktır. Bu bakımdan da biz, asıl olarak demokratik toplum modelinin örgütlenmesini geliştireceğiz. Yine toplumsal demokratik örgütlenmenin ekonomisini, siyasetini, sosyalitesini, kültürünü, eylemini, savunmasını geliştireceğiz. Bütün bunları bütünlüklü, örgütsel pratik çalışma içinde gerçekleştirmeyi öngöreceğiz. Esas hedefimiz demokratik toplum alternatifini yaratmaktır. Bunun için gerektiği kadar örgüt çalışması, gerektiği kadar demokratik eylemlilik, savunma yaratma, ideoloji, siyasi mücadele içinde olma sürdürülecektir. Bunu yaptığımız ölçüde başarı sağlayacağız. Ateşkes sürecimiz bu görevleri pratikte başarıyla yürütebilmemiz açısından en fazla fırsat ve imkanı sunuyor. Hem Kürdistan'ın dört parçası ve yurtdışında bunu yapma imkanı sunuyor hem de Kürdistan'la birlikte Türkiye, İran, Suriye ve Irak'ta, yine bütün Ortadoğu'da böyle bir çizginin pratikleşmesi ve örgüte kavuşması için imkan sunuyor. Bunu başarıyla yürüttüğümüz, doğru anlayıp, başarılı bir biçimde örgütlü pratiğimizi geliştirdiğimiz ölçüde önümüzdeki süreçte daha güçlü gelişmeler yaratacağımız, özgürlük ve demokrasi hareketini Ortadoğu düzeyinde ilerleteceğimiz bir gerçektir.

DEMOKRATİK SOSYALİZM ÇİZGİSİNE UYGUN KADRO YENİLENMESİ BAŞARININ TEMEL ŞARTIDIR

Halk Savunma Komitesi Başkanlığı

PKK'nin resmen kuruluşunun 29. yılına giderken, partileşme sorunlarını doğru ve yeterli bir biçimde gündemleştirmek, onlara gerçekçi, Önderlik çizgisine uygun çözümler aramak büyük önem arz ediyor. Bunlar günümüzde yaşanan önemli gerçeklikler. Partileşme sorunları esas olarak felsefik, ideolojik, yine örgütsel sorunlar olarak ortaya çıkıyor. Özünde bir katılım sorunu oluyor. Partiye katılma, çizgiye katılma, Önderlik çizgisiyle bütünleşme sorunu biçiminde kendini gösteriyor. Bu sorun bütün alanlardaki kadro yapısında var. Siyasi çalışma alanlarında var, ideolojik mücadele alanlarında var, askeri alanda var.

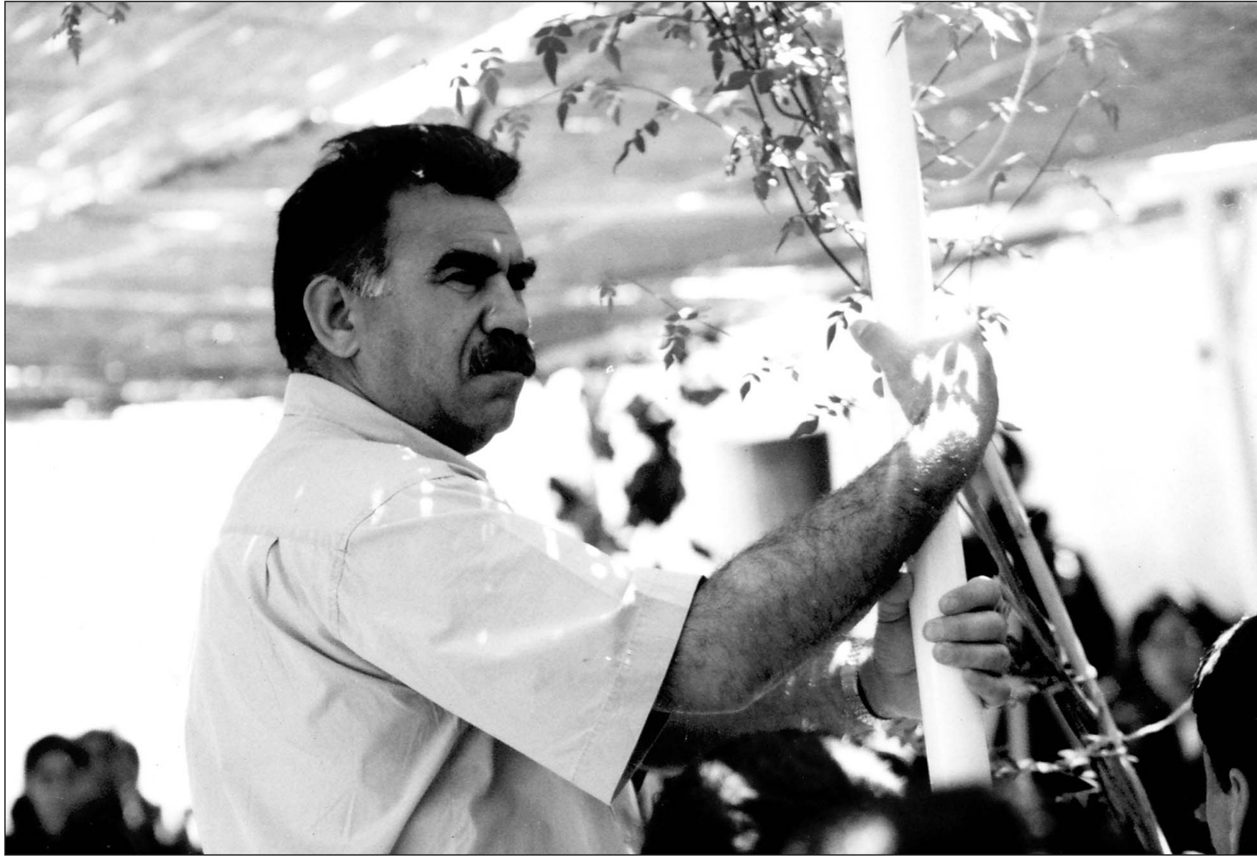
HPG komuta yapısının kadrolaşması, çizgi militanı haline gelmesi önemli bir sorun olarak gündemde bulunuyor. Bir süreden beri bu konuyu HPG bünyesinde de tartışıyoruz. Çözüm nasıl bulunmalı, HPG'de yeniden partileşme nasıl olmalı konusu çok yönlü tartışılıyor. Bu tartışmalar çeşitli evrelerden de geçti. Eğitime gelen arkadaşlar partili sayıldılar. Yeniden inşadan onlar sorumlu görüldü. Rapor yazan arkadaşlar, yine yeniden inşaya katılanlar partileşenler olarak ele alındı. Ağırlıklı yönetim düzeyi olsa da, parti adına onun dışında da bir askeri merkez, askeri komite görevlendirildi. Bütün bunlar temelinde bazı çalışmalar yürütüldü. Süreç bu çerçevede geçti. Pratik işleyiş, yürütülen tartışmalar, gündeme gelen sorunlar, onlara çözüm arayışları, bizi bütün bunların yetmediği sonucuna götürdü.

HPG'nin temelinde ideolojik bütünlük vardır

Son dönem tartışmalarında ulaşılan sonuç; HPG komutasının partileşme esasına göre şekillenmesidir. Nasıl ki komutanlaşmak için askeri formasyon gerekiyorsa, aynı düzeyde birinci planda partileşme formasyonu da gerekiyor. İdeolojik, felsefik, örgütsel formasyon da olmalıdır. Dolayısıyla her komuta, kadro çizgisine tabi olmalıdır. Partileşmeye tabi olmalıdır. HPG, partileşme ile böyle bir iç içeliği yaşamalıdır. Parti, gerilla iç içeliği olmalıdır. Özellikle komuta düzeyi, kadro-komuta bütünlüğünü ifade etmelidir. Böyle olmazsa, HPG bir ideolojik güç olmaz. Önderlik çizgisinin savunucusu olmaz. HPG'de bütünlük olmaz. HPG bir fedai gücü olmaz. Ne olur; HPG içerisinde siyaset olur, HPG içinde hesap olur, HPG içinde ayrı görüş olur, ayrı tutum olur, ayrı tarz olur. HPG adeta bir düzenli ordu gibi, salt bir askeri güç gibi, hatta paralı bir asker gibi bir güce dönüşür. Bu durumda ortada HPG diye bir varlık kalmaz. O ölçüler de HPG diye bir gücü ayakta tutmaz.

Eğer HPG ayakta kalıyorsa, kalacaksa, Kürdistan'da gerilla varolacaksa, bu, bazı ölçülerle, anlayışlarla mümkün olur. Bunun temelinde de ideolojik bütünlük, ideolojik güç vardır. Fedai çizgisi vardır. HPG içerisinde kendine göreliğe, bireyciliğe, hesapçılığa yer vermeme; fedai çizgisinde kolektif katılımı esas alma gerçeği vardır. HPG'nin askeri formasyon taşıyan bir güç olduğu kadar felsefik, ideolojik bir çizgi gücü olma gerçeği vardır. Bunlar HPG'yi var ediyor, ayakta tutuyor, savaştırıyor.

Dolayısıyla partisiz bir HPG düşünmek, tasavvur etmek, ele almak doğru değildir. O nedenle de HPG komutasını parti kadrosundan ayrı görmek yanlıştır. Doğrusu nedir? Parti kadrosunun ölçülerine uygun bir komutanlaşmayı esas almaktır. Komutayı eğitirken, görevlendirirken, tayin terfi işlemlerini yürütürken askeri formasyon kadar, ideolojik, felsefik, örgütsel formasyonu, parti ölçülerini gözetmek; partileşmeyen bir komuta gerçeğini kabul etmemek gerekiyor. Ulaştığımız sonuç budur. Böyle olunca da partileşme herkesin görevi, sorumluluğu dahilindedir. Parti ölçülerine ulaşmak, bütün komuta yapısının görevi kapsamındadır. Parti çalışması yürütmek, bir parti militanı olarak varolmak, komutanın sorumluluğu dahilindedir. O zaman HPG içerisindeki örgütsel işleyişi parti ölçüleri belirliyor. Bir yanı askeri kural kaide olurken, diğer yanı parti ölçüleridir. Parti ilkeleridir, parti yaşamıdır.

Bu biçimde yukarıdan aşağıya HPG komutasını, yönetimini askeri çalışmalardan sorumlu tuttuğumuz kadar, parti çalışmalarından da sorumlu tutma gereği ortaya çıkıyor. Bu sonuca ulaşılmıştır. Bu temelde HPG yönetiminden ve yapısından özeleştiri raporu, kendini Önderlik çizgisi karşısında sorgulamaya tabi tutarak yenilemesi ve partileştirmesi istenmiştir. Bunun bütün çalışma alanları açısından benzer bir biçimde geliştirilmesi gereği vardır. Aynı şekilde olmayabilir. Her alanın konumuna uygun bir tarzla bu durum geliştirilebilir, ama bütün çalışma alanlarına yön veren öncü kadro ölçülerinin bir olması, aynı olması ortak bir parti birliğini ifade etmesi kesinlikle gereklidir. Bu bakımdan da askeri alan olduğu kadar, siyasi alan, sosyal alan, kültürel alan, basın yayın alanı, teorik ideolojik alan; kısaca bütün örgütsel çalışma alanlarımızda öncü kadrolaşmanın PKK ölçülerine göre yapılması, yürütülmesi, bu konuda bir anlayış düzeltmesine gidilmesi gereği vardır. Katılımın buna göre yapılması gerekiyor. Tasfiyeci provokatif eğilimin yarattığı savrulma ve inkarcılığın böyle bir çaba ile tümden aşılması gerekiyor.

Partileşmeyi sıradanlaştırmak ciddi bir tehlikedir

Diğer yandan ideolojik ve örgütsel alanda Önder Apo'nun geliştirdiği yeni paradigma temelinde, demokratik sosyalizm çizgisine uygun olarak bir kadro yenilenmesinin geliştirilmesi gerekiyor. Bunlar ulaştığımız önemli sonuçlardır.

Böyle bir gereklilik karşısında partileşme sorunları neler? Nasıl ortaya çıkıyor dendiğinde, gerçekten çok karmaşık bir durum ortaya çıkmaktadır. İçimiz dalgalıdır. Çok kötü, darmadağın, hepten olumsuz, yok olup gittik demek doğru değildir elbette. Söylemek istediğimiz de bu değildir. Karamsar, kötümser olmaya da fazla gerek yoktur. Bu konuda bir gelişme, sahiplenme, sorumluluk duygusunda ilerleme düzeyi mevcuttur. Bir motivasyon, toparlanma, katılım, çaba harcama, belli bir düzey yakalama yaşanıyor. Bütün bunlara rağmen parti gerçeği ve ölçüleri temelinde ele alındığında, adeta kendi kendini boşa çıkartan bir durum da söz konusudur. Çok bireyci, çok kendine göre, katılımı çok özerk, çabası az bir duruş var. Daha da önemlisi, bunu kendine çok sorun yapmayan, mücadele etmeyen, en fazla şikayet eden bir duruş söz konusu. Bu yanlış, her şeyden önce bunun aşılması gerekiyor. Partileşme ihtiyacını görmemiz gerekli. Partinin Kürt halkı açısından, Kürt tarihi açısından, demokratik sosyalizm açısından, özgürlük ve demokrasi hareketinin geliştirilmesi açısından hayati önemini görmemiz, kabul etmemiz gerekli. O nedenle de partileşmeyi kutsallık derecesinde ele almamız gerekiyor. Parti gerçeğini bu düzeyde savunmamız, önemsememiz gerekli. Parti ile çelişen anlayış ve tutumlara karşı bu düzeyde bir mücadele edebilmek gerekli. Yani parti mücadelesini önemsemek büyük önem taşıyor. Partileşmeyi yüce bir durum olarak görmek, ele almak, kutsamak gerekiyor. Sıradanlaştırmak ciddi bir tehlikedir. Bütün sorunların ortaya çıkmasının temel kaynaklarından biri, provokatif tasfiyeci eğilimin bu konuda yol açtığı tahribatlardır.

Geçen dönemde meşru savunma direnişi gelişiyordu ve silahlı direniş ön plandaydı. Dolayısıyla gerilla ve gerilla içinde partileşme öne çıktı. HPG içinde yoğun bir tartışma yürüttük, halen de yürütüyoruz. 1 Haziran kararı aynı zamanda partileşme arayışı, partileşme mücadelesi süreci oldu. Neden? Çünkü pratik çalışmanın en çok zorladığı güç HPG'ydi, gerillaydı. Pratikte başarılı olma gereği en çok gerilla için vardı. Pratik sorunlar en fazla gerilla içinde ortaya çıkıyordu. Çünkü en yoğun pratik içinde olan, gerillaydı. Dolayısıyla bu sorunları aşan, başarıyı karşılayan bir düzeyi yaratma arayışını da en çok gerilla hissetti ve bu yönlü tartışmaları geliştirdi. Sonuçta çare olarak partileşme bulundu. Parti ölçülerinin geliştirilmesi, komutanın kadro bütünlüğü içinde ele alınması gereğinin ortaya çıkması buradan gerçekleşti. Partileşme tartışmaları en çok HPG'de gelişti.

Parti militanlığı yönünde isteklilik, arayış, gelişme sağlama HPG'de daha hızlı ve yoğundur. Tartışma düzeyi de, gelişme düzeyi de yaygın ve derindir. Diğer çalışma alanları da geride kalmış değildir elbette. İdeolojik mücadele, propaganda ajitasyon alanı en çok partileşmesi gereken alanlardan oluyor. En az gerilla kadar partinin burada esas alınması gerekiyor. Nasıl ki HPG komutanlığıyla eşit, aynı, bütün olması gerekiyorsa, ideolojik çalışma yürüten, basın yayın alanında propaganda ajitasyon çalışması yürüten kadro ölçüsünün de parti kadrosu ölçülerinde olması gerekiyor. Sanat, edebiyat çalışmalarına kesinlikle parti çizgisinin yön vermesi gerekiyor. Siyasi, sosyal faaliyetlerde öncülük eden kadro yapısının parti ölçülerine uygun bir biçimde, parti örgütlülüğü içinde hareket etmesi, siyasal sosyal çalışmaların gelişmesi için gerekiyor. Yoksa bu çalışmalar başarı kaydetmez, doğrultu tutturmaz, bütünleşmez. Halka güven verilip halk örgütlendirilemez. İnsanlara doğru ölçüler verilemez. Dolayısıyla özgür kişilik, özgür toplum, özgür yaşam yaratılamaz.

Bu bakımdan parti çalışmalarını en birincil çalışma olarak temmuzdaki Parti Meclisi Toplantısı'ndan itibaren gündemleştirmeye ve geliştirmeye çalıştık. Belli bir yönelim oldu. Gündem oluştu, tartışılıyor, araştırılıyor, bir heyecan ve istek gelişiyor, yine eleştiri özeleştiri sistemi gündeme geliyor. Dolayısıyla Önderlik çizgisinde kendini eğitme, bilinçlendirme durumu giderek daha fazla ortaya çıkıyor. Böyle bir sürecin gelişimi başlamış durumda. Fakat yetersizdir, zayıftır, ağır işliyor, hala tam oturmamış ve eksiklikleri var. Kısaca mutlaka aşmak gerekiyor. Böyle bir gelişmenin başarılmasına kesinlikle ihtiyaç var.

Her kadro bir mücadele mevzisidir

Biz ateşkes yaparak neyi değiştirdik, neyi gündemleştirdik? Çok açık; mevzide savaşı durdurduk, yine tetiği çekmeyi durdurduk, dışımızdaki hedefe ateş etmeyi durdurduk. Peki nereye çektik mücadeleyi, neyi gündeme getirdik, ateşkes sürecinde ne ortaya çıkıyor? Mevzi yerine kendimizi koyduk. Her kadro, militan bir mücadele mevzisidir. Tüfek, ateş, kurşun yerine ideolojik mücadeleyi koyduk. Karşımızdaki hedefi vurma yerine, içimizdeki düşmanı koyduk. Dolayısıyla ateşkes süreci dışta mevzide silahla düşmana karşı savaşma yerine, içte militanın şahsında, iç düşmana karşı ideolojik mücadeleyle savaşma haline geldi. Onun için şimdi af tartışmaları gündeme geliyor. Gerillanın dağdan indirilmesi gündeme geliyor. Bu bizimle bir mücadele demektir. Bir ideolojik mücadele demektir. Bizi ideolojik olarak yenilgiye uğratmak, ideolojik anlamda bize saldırmak demek oluyor. O zaman bu saldırıları boşa çıkaracak bir düzeyi göstermemiz gerekli.

Bu neyle olur? İçte ideolojik mücadeleyi geliştirmekle olur. Bu, içte özeleştiriyi geliştirmek demektir. Kendi içindeki geriliğe ve düşmana karşı Önderlik çizgisi temelinde, Önderlik ve şehitlerin kişiliğini edinmek için bireyin iç mücadeleyi geliştirmesi demektir. Bunu yaptıkça, düşman etkilerini ve gerici etkileri kendi içinde yıktıkça, kişiliğini yeniledikçe, kendisini Önderlik ve şehitlerin özellikleriyle donattıkça içteki düşman yenilgiye uğratılmış olur. Dolayısıyla dıştan gelen düşman saldırıları yenilgiye uğratılmış olur. O saldırılar hiçbir etkide bulunmaz. Düşmanın umutları yenilir ve ateşkes süreci de başarıya gider.

İçte kendini yenilemek, ideolojik mücadeleyi vermek, düşmanı yenilgiye uğratmak, Önderlik özelliklerini edinmek demek, partileşmek demektir. Partileşmekten kastımız, partiye doğru katılmak, parti militanı olmak, böyle bir mücadele içinde olup, düşman özelliklerini yenilgiye uğratan bir ideolojik mücadeleyi kendi içinde vermek demektir. Bu bakımdan partileşme şimdi en az o çatışma dönemi kadar, hatta ondan daha fazla önem taşıyor. Bu nedenle biz HPG Meclis Toplantısı itibariyle yeni bir özeleştiri sürecini başlatma kararına ulaştık. Yine bu süreçte ölçüleri daha sıkı tutma, toleransı tümden ortadan kaldırma, daha disiplinli, dü-

> **"İçte kendini yenilemek, ideolojik mücadele vermek, Önderlik özelliklerini edinmek demek, partileşmek demektir. Partileşmekten partiye doğru katılmak, parti militanı olmak, düşman özelliklerini yenilgiye uğratan bir ideolojik mücadeleyi kendi içinde vermek demektir. Bu bakımdan partileşme şimdi en az o çatışma dönemi kadar, hatta ondan daha fazla önem taşıyor"**

zenli, daha eleştirel olma gereğine ulaştık. Bunlar önemli. Çatışma döneminde tolerans olabilirdi. Ölçülere o kadar sıkı riayet edilmeyebilirdi. Disiplin üzerinde çok fazla titiz durulmayabilirdi. Zaten çatışmanın kendisi bunu istiyor, gerektiriyor. Ama şimdi, ateşkes sürecinde bu konularda hiçbir tolerans olmamalı, müsamaha gösterilmemeli. En titiz, en duyarlı, en disiplinli davranış şimdi olmalı. Neden? Çünkü şimdi içimizde mücadele ediyoruz. Disiplinli olmaz, sıkı durmaz, duyarlı olmazsak kaybederiz. Kayan yanar, öyle bir süreçteyiz. Kaymamak için, sağa sola savrulmayı kesinlikle engellemek için çok titiz, duyarlı, ölçülü olma gereği var. Buna göre çalışmak lazım. Bir kere bu çok önem arz ediyor.

Parti tarihinin büyük eylemleri özeleştiriyle ortaya çıkmıştır

Diğer yandan sürecin temel özelliği olarak özeleştiri süreci belirlendi. Neden? Çünkü özeleştiri üslubu çözümleyici bir üsluptur. Biz bütün alanları gördük, gezdik, tartıştık, arkadaş yapısını dinledik. Aslında çok bilinmeyen, görülmeyen bir durum söz konusu değil. Kendimizi kandırmayalım. Tamam, yeni, genç ve eğitime ihtiyacı olan bir arkadaş yapısı var. Bu bir gerçek, ama bir de tecrübeli, bilgili, birikimli olan bir arkadaş yapısı var. HPG bunlardan oluşuyor. Dolayısıyla öyle çok geri, bilgi düzeyi az, hatalar, yanlışlar bilinmiyor demek doğru değil. Bilme düzeyi var, eleştiri düzeyi var. Hatta bunlar şikayet düzeyinde var. Bu anlamda sorun bilgisizlikten kaynaklanmıyor. Hata ve eksikliklerin aşılmaması, özeleştirisizlikten kaynaklanıyor. Nasıl? Eleştiri üslubunun çok geçerliliği yok. Eleştiren tutarlı değil. Eleştirdiği hususları kendinde aşmaya hazır değil. Bir yanlışı eleştiriyor, şunlar yapılmamalı, şunlar yapılmalı diyor, buyur yap dendiğinde, ben yapmam diyor. Böyle olduğunda, yanlıştır demesinin ya da sözünün ne anlamı olabilir. Olmuyor da zaten. Birisi eleştiri yaptığında, eleştirilen dönüyor bakıyor ki eleştirenin kendisi de aynı şeyi yapıyor. Bu yüzden herkes içinden diyor ki, 'kendine bakmıyor beni eleştiriyor. Kolaysa o hataları kendin yapma.' Dolayısıyla böyle bir eleştirinin hiçbir etkisi olmuyor. Düzelticiliği, yapıcılığı olmuyor. Bu, çok tehlikeli bir durumdur. Bu tehlikeye, ***Viyan*** arkadaş bu yılın Şubat başında çok çarpıcı bir biçimde dikkat çekti. Bunu, sözün anlamını yitirmesi olarak tanımladı ve partileşme açısından çok sakıncalı gördü. Düzeltilmesini, aşılmasını istedi ve bu temelde kendisini cayır cayır yaktı. Bizim biraz söze anlam verebilmemiz, sözü dinleyebilmemiz, dolayısıyla kendimizi dinleyebilmemiz, öyle anlamsız eleştiriler yapma yerine, zor da olsa sonuç verici özeleştiri yapabilir hale gelmemizi sağlamak için yaptı bu eylemi. Doğru anlamalı, doğru anlam yüklemeli, doğru sahiplenebilmeliyiz. Bu nedenle bir olguyu çok yönlü açıklayıp, eleştiriyle en mükemmelce ortaya koyma yerine, O'nun onda biri kadar bile olsa özeleştiri yaparak bazı gerçekleri açığa çıkarmak, hem o kişinin kendini geliştirmesi açısından hem de çevreyi etkileyip, çizgiye çekmesi açısından daha yararlı oluyor. O nedenle biz bu sürecin üslubunun özeleştiri olması gerektiğini değerlendirdik. Önemlidir bu durum.

Eleştiriyle çözüm bulamayacağımız, ancak özeleştiri üslubunun çözüm bulacağı bir süreçten geçiyoruz. Aslında bu sadece bugün için geçerli değildir. Bir bakıma Apocu hareketin gelişim diyalektiğini de ifade ediyor. Parti tarihimizin bütün büyük eylemleri özeleştiri temelinde gelişen eylemlerdir. Önderlik çizgisi ve gerçeği, Kürt halkının içinde bulunduğu duruma karşı bir özeleştirel sorgulamadır. Önderlik, manifestoyu ilan ederken şunu söyledi: *"Görevlerimizi başarmada gerçek güç kaynağımız, Kürt halkının içinde bulunduğu durumdan duyduğumuz utanç duygusudur."* Buradan aldığımız güçle görev ve sorumluluklarımızı pratikte başaracağımızı ifade etti. Bu bir özeleştiri demektir. Kürt halkının içinde bulunduğu düşürülmüşlüğe, köleliğe, yok oluş sürecine karşı özeleştirel bir sorgulama, işte bu büyük bilinci, iradeyi, örgüt ve eylem gerçeğini ortaya çıkardı. Bütün büyük duruşlar bu çizgiyi derinden özümseme temelinde ortaya çıktı. Önder Apo, *"iliklerine kadar hissetme"* diyordu buna. Örneğin, zindan direnişi böyle ortaya çıktı. Derin bir özeleştirel sorgulamanın sonucudur. Tarih karşısında da böyle, parti karşısında da böyle. ***M. Hayri Durmuş*** arkadaş, *"mezar taşıma borçlu yazılsın"* dedi. Bu kadar derin bir eylemin sonunda bile borçluluğu ifade etti. Yani bir özeleştiri yaklaşımını gösterdi, bir abartıyı, kendini büyütmeyi, hak arayışçılığını değil. Tarih, halk ve parti karşısında borçluluğu ifade etti. *"Önderlik gerçeğini anlamama ve uygulayamama, ortaya çıkan bütün olumsuzlukların, işkencenin temel nedenidir"* dediler. Başarısızlığın temel nedeni olarak bunu koydular. *"Eğer çizgiyi doğru özümseyip, hayata geçirebilseydik, Önderlik gerçeğiyle aramızda mesafe olmasaydı, kopukluk olmasaydı, ona ulaşıp, onunla birlikte yürüyebilseydik, parti bu tür saldırılarla, darbelerle karşılaşmazdı. Başarısız olmazdı*" dediler. ***Kemal Pir*** zindanda, 'ayağı kayanın' yanacağını söyledi. Bu şu demekti: Önderlik çizgisinde ısrarla durmak gerekir. İranlılar, 'allahın ipine sıkı sıkıya sarılmak' diyorlar ya öyle. Ancak Önderlik çizgisine sıkı sıkıya sarılındığı zaman kayılmayacağı, yanılgıya düşülmeyeceği, özgür, devrimci militan yaşamın sürdürüleceği ifade edildi. Ve bu yaşama ölümüne bağlı olunduğu vurgulandı. Bunlar önemli bir özeleştirel durumdur. Kemal Pir'in *"ben bir defa eyleme kalktım başarılı olmadı, ikincisinde hakkım yoktur. Bir başkası öncülük edersе ona katılmaya hazırım"* demesi, hatalar yanlışlar ve başarısızlıklar karşısındaki özeleştirel tutumu ifade ediyor.

PKK'nin başlangıçtaki militan çıkışı tamamen böyledir. Bu militan çıkış olmasaydı, örneğin ***Haki Karer*** duruşu, bağlılığı, katılımcılığı –ki Önderlik, *"benim gizli ruhum gibiydi"* dedi– böyle bir Önderliğe katılma, bütünleşme olmasa, onun öncülüğü oluşmasaydı, böyle bir örgütsel gelişme, partileşme, militanlaşma, gerillalaşma olur muydu? Yanılmayalım bu konuda, basit ele almayalım. PKK'de gerçekleşen militanlığı, Önderliksel gerçekleşmeyi, ona katılım gerçeğini, özgür irade, bilinç ve karar gelişimini basit ele almayalım. Öyle olursa PKK gerçeğini hiç anlamamış oluruz. Eğer gerçekten güçlü bir bilinç, irade, iddia ve bütünsel bir katılım düzeyi oluşmasaydı, böyle bir çekirdek gelişimi Önderlik etrafında yaratılmasaydı, bu kadar saldırılar karşısında ayakta kalabilen, mucizeler yaratan bir parti gerçeği oluşabilir miydi? O kadar yozlaşmanın, çürümenin, köleleşmenin, inkarın ortamında; o kadar basitliğin, bireyciliğin, düşkünlüğün ortamında yüce tutum, davranış ve bunun çığ gibi büyümesi sağlanabilir miydi?

Kendini sorgulayabilenler militanlaşıp partileşebilir

PKK direnişlerinin hepsi birer mucizedir. Doğuşu bir mucizedir. Sosyal şovenizmin, reformist Kürt milliyetçiliğinin, ilkel milliyetçiliğin, sömürgeciliğin, emperyalizmin yoğun saldırı ortamında Önderliğin özgür irade, duruş ve özgürlüğe yürüyüş olarak kararlılıkla ortaya çıkabilmesi, bütün bu gerici saldırıları boşa çıkartarak ilerleyebilmesi bir mucizedir tabii. Zindan direnişi bir mucizedir. Tamamen parti direnişidir. Parti olmasa böyle bir direniş olmazdı. PKK ölçülerinde parti olmasaydı da olmazdı. Kendine parti adı takan, öyle bir sıfatla övünen birçok parti vardı. Hangisi zindanda direnebildi. Nerede 14 Temmuz Direnişi oldu, nerede 17 Mayıs Direnişi oldu, nerede Newroz direnişi oldu. Var mıdır bir örneği? Yoktur. 15 Ağustos Direnişi de öyledir. 15 Ağustos Direnişi de tamamen Önderlik çizgisinin gereği, zindan direnişinin dağa taşırılması, her türlü köleliği kendi şahsında yıkmak üzere, ilk kurşun denen olay temelinde, kendi içindeki gericiliğe öldürücü kurşun sıkma olayı olarak gelişti. Büyük bir ayağa kalkış, özeleştirel sorgulama olayı olarak gelişti. Her militan direnişin ardında bu sorgulama var.

Unutmayalım ki kendini içten sorgulayabilenler büyük militanlar oldular, partileşebildiler. Büyük direniş sahibi oldular. Dolayısıyla da PKK militanı olmayı hak ettiler. Kahramanca direndiler, büyük şehitler ordusunun yaratıcısı oldular. Ama öyle özeleştiri yapamayanlar, hep eleştirel düzeyde kalanlar, sorgulayıcı olanlar, hak arayıcısı olanlar, sorgulamayı hep dışta tutanlar yarım yamalak yürüdüler, mücadeleye pamuk ipliğiyle bağlandılar. Parti çizgisine, Önderlik gerçeğine ödünsüz hesapsız katılan değil de mukaveleci bir biçimde sözleşmeli personel gibi, 'şu kadar bana verirsen, ben de sana veririm' dercesine, parti içinde kalan bir durumu arz ettiler ve süreç içinde koptular. Her gerici dalga, rüzgar onları savurdu, düşmanın yanına götürdü, ihanete sürükledi.

Yeni paradigmasal gelişme, Önderliğin İmralı süreci de bir özeleştirel doğuştur. *"Üçüncü doğuş"* dedi Önderlik buna. Yeni paradigmanın gelişimi, demokratik ekolojik, cinsiyet özgürlükçü toplum paradigmasının yaratılması, demokratik sosyalizm çizgisinin geliştirilmesi, reel sosyalizmin, sosyal demokrasinin ve ulusal kurtuluşçuluğun sosyalist teoride ve ideolojide ortaya çıkardığı yanlışları, sapmaları eleştirerek aşan, düzelten, çağın ihtiyaçlarına ve özelliklerine göre sosyalist ideolojiyi geliştiren doğuş, böyle bir özeleştirel sorgulama temelinde oldu. Hem sosyalist hareketin hem de PKK'nin özeleştirel sorgulamadan geçirilmesi yeni paradigmayı ortayı çıkardı. Her türlü ideolojik teorik gelişme, Önderliksel doğuş, özeleştiri temelinde oluyor. Bu üslup insanı görev ve sorumluluklarının bilincine ulaştırıyor, onlara sahip çıkar hale getiriyor. Öyle boş boğaz, basit iş yapan, toplum karşısında sorumluluk duymayan bir tutumun aşılması, ancak böyle ortaya çıkıyor. Bu tür duruşlar ve insan özellikleri, en tehlikeli özelliklerdir. Önderlik gerçeğinin en çok reddettiği özellikler bunlardır.

PKK gerçeğinin özünde derin bir sorumluluk duygusu ve görev aşkı vardır. Tarih ve halk karşısında kendini sorumlu görme ve özgür birey olarak görev ve sorumluluklarının gereğini yerine getirmeye kendini adama vardır. Fedailik işte burada ortaya çıkıyor. Fedailiğin özü budur. Fedailiğe dar yaklaşım, ciddi biçimde eleştirilmesi gereken bir husustur. Dolayısıyla bunlar öyle sıradan durumlar değildir.

> **"Unutmayalım ki kendini içten sorgulayabilenler partileşebildiler. Büyük direniş sahibi oldular. Dolayısıyla da PKK militanı olmayı hak ettiler. Kahramanca direndiler, büyük şehitler ordusunun yaratıcısı oldular. Ama özeleştiri yapamayanlar, sorgulayıcı olanlar, hak arayıcısı olanlar yarım yamalak yürüdü, mücadeleye pamuk ipliğiyle bağlandı. Her gerici dalga onları savurdu ihanete sürükledi"**

Bireyciliğin bir başka biçimi kendini yeterli görmedir

HPG'de yanlış yaklaşımlar çeşitlidir. *"Ben en iyisiyim"* diyende bile bir eksiklik var. Mesela fedai duruşu çok bireyci, çok dar. İdeolojik, örgütsel gerçeklikten uzak, dar bir askerliği ve yaşamını feda etmeyi ifade ediyor. Oysa ki fedailik bu değildir. Fedailik, özgürlük çizgisi, tarih ve halk karşısında, halkın özgürlük yürüyüşü karşısında kendini en ileri düzeyde sorumlu görme, halkın özgür gelişimine kendini tutku düzeyinde bağlama olayıdır. Buna fedailik denir. Bunun bilinci, ruhu, duygusu, davranışı, eylemi fedailiktir. Yoksa öyle dar yaklaşımlar tehlikelidir.

Partileşmeye, kadrolaşmaya yaklaşımda bireycilik çok yaygın. Sorun, katılım sorunu dedik. Bu da Önderlik gerçeğiyle, felsefi, ideolojik çizgiyle bütünleşme durumudur. Bu noktada katılmakla doğru katılma, partileşme yolunda ilerlemekle partileşememe, yani bireyci olma iki ayrı tutumu ifade ediyor. Bizde bireyciliğin çeşit çeşit halleri var. Dar ve bireysel bir fedailik anlayışı da bir tür bireyciliktir. Mesela ideolojik, örgütsel çizgiden koparılmış bir fedailik yaklaşımı bireyciliktir. Yeterli bir partileşmeyi ifade etmiyor. Bazı arkadaşlarımız var, bunların emirlerinde yüzlerce fedai savaşçı var, gelmişler bize, *"raporlar yazdık, eylem yapmak istiyoruz, önümüzde engeller var"* diyorlar. 1 Haziran kararı alınmış, direniş içindeyiz, emrinde yüzlerce fedai savaşçı var, yüzlerce eylem ortaya koyabilir, düşmanı yerle bir edebilir. Bunların hiç birisini görmüyor. Bu tür arkadaşların eylem dediği –Önderlik diyordu ya bir atımlık barut misali– kendini bir yerde patlatmak. Yüzlerce patlama yaratabilecek, gericiliği paramparça edebilecek güce sahipken, onun üzerine kafa yormak varken, bunun yerine bir atımlık barut gibi kendini patlatma arayışı da bir bakıma bireyciliktir. En üst komutada bile bu var. Acaba bu insanlar nerede olduklarını, neyle görevli olduklarını, hangi imkanlara sahip olduklarını hiç görmüyorlar mı, şaşırıyor insan. Bu kadar darlık olabilir mi! Bu da bireyciliktir ve doğru katılamamak anlamına geliyor.

Şöyle anlayışlar ve tutumlar da var, 'ben yaşamımı ortaya koydum', 'örgüt ne der, ne isterse yerine getiririm, herhangi bir sorunum yok' diyor, yürüyor gidiyor. Görev, ideolojik, örgütsel, eylemsel çalışmalar kendisine görev ve sorumluluk mu yüklüyor, ideolojik mücadele mi verilmesi lazım, örgüt mücadelesi mi verilmesi lazım, haberi yok. Onları kendisine görev de bilmiyor. Hatta en üst yönetim olmuş, HPG'yi şekillendirmesi gerekiyorken, gece gündüz demeden nerede hata var, doğru nedir, ne yapmalıyım diye ateş gibi bir çaba içinde olması ve bunu bir örgüt, yönetim topluluğu içinde yapması gerekiyorken, bunları hiç görmüyor; diyor, 'bu bana yeter. Ben bir hak, bir şey istemiyorum, yaşamımı da ortaya koydum, hangi görev verilirse de yaparım, bu yeterlidir.' Bu yaklaşım da bireyciliktir ve çok tehlikelidir. Rehavet var burada, her türlü yozlaşmaya, ahbap çavuşluğa, basit yaşama açıklık var. İdeolojik mücadele yürütme, örgüt mücadelesi yürütme; yanında, yörende her türlü zarar verilsin ona karışma, en üst yönetim olmuşsun, örgütü kuracaksın, kendini ondan hiç sorumlu görme, ondan sonra de ki, 'ben herhangi bir şeye itiraz etmiyorum, hiçbir çelişkim yok, ne denirse de yaparım, bu iyidir.' Böyle iyilik olmaz, bu da çok bireycidir. Hem de böyle her türlü basit yaşama açık, keyfi bir duruştur. İdeolojik, örgütsel görevlerden kendini uzaklaştıran bir duruştur ve HPG'yi çok zorluyor. Gördük ki bu, yönetimi de çok zorluyor.

Bireyciliğin bir başka biçimi kendini yeterli gören tutumdur. Savunmacılık var. Genel eleştiriye herkes katılıyor. Ama 'senin sandalyeye oturuşun yanlıştır' denildi mi, 'yok asla' diyor. 'Ben dosdoğruyum' diyor. Kendime söz bile söyletmem, onurumla oynatmam, misyonumla bilmem ne yaptırmam diyor. Öyle şeyler söyleniyor ki, çok kötü bir gurur, tepkisel bir duruş yaşanıyor. Bu da bir bireyciliktir ve çok tehlikelidir. Bu nedenle özeleştiri yoktur burada. Hep eleştiri, şikayet var, hep çevresini, dışını yetersiz görüyor. Kendinde görmüyor. Kendinde olsa da onun gerekçeleri vardır. Başka nedenlerle kendisi öyledir, kendisinin öyle olmasının bir zararı yok, ama başkası olmamalı. Bu en üst yönetimlerde var. Böyle olunca tabii aşırı derecede kendini savunma, yeterli ve başarılı görme, dolayısıyla da özeleştiriden uzaklık, iç sorgulama yap-

mama, hep hata ve yetersizlikleri dışında görme yaşanıyor. Bu da bir bireycilik durumu, doğru katılmama durumu ve aşılmalı.

Bunlar dışında, daha ileri bir olumsuzluk olarak hesapçılık var. Bireysel hesapçılık var, tutum var, hak arayışçılığı var. HPG'yi ideolojik, askeri bir fedai örgütü olarak görmek yerine, politik örgüt gibi ele alma, HPG içinde politika yapmak isteme, politik kariyer edinme yaklaşımları var. Son süreçte bunlar da açığa çıktı. Tartıştık ve eleştirdik. Yönetimde var, yönetimden söz ediyoruz. Bunlar yapı içindeki anlayışlar değil. Bu tehlikeli ve yanlış bir durum. Bir ideolojik çizgi hareketinde, fedai hareketinde böyle hesaplar olamaz, olursa tehlikeli olur. HPG'nin çizgisiyle çelişir, yozlaştırır, bozar, çatışma arz eder. Var mı böyle yaklaşımlar? Bireyci, hesapçı, hak arayışçı tutumlar var ve aşılması, düzeltilmesi gerekiyor. Doğru ve yeterli katılımı engelleyen hususlar bunlar.

Bunun dışında, eğitim sorunu olanlar var. Çizgiyi ve Önderlik gerçeğini öğrenme, HPG'de önemli bir sorun. Genç ve yeni arkadaşlar açısından kendini eğitme, yetkinleştirme sorunu var. Bu ayrı bir konu. Ama bu yapıda da partileşme doğrultusunda bir yönelim eksikliği var. 'Geldim, katıldım, silah aldım, bu yeterlidir' diyor. İhtiyaç duymuyor, araştırmıyor, çaba harcamıyor, zamanı boş geçiriyor. Bunlar da yanlış. Yeni olmak, genç olmak, bilmemek bir üstünlük değildir. Kimse, 'haberim yoktu, bilmiyorum, onun için herhangi bir sorumluluğum olamaz' diyemez. Haberin olmak zorunda, bilmek zorundasın, başarıyla yapmak zorundasın. Bilmiyorsan, yapmıyorsan yenilir gidersin. Senin tarih karşısında bir başarın olmaz. Öyle bir duruşun Önderlik duruşuyla, Apocu çizgiyle bir alakası yok. Onu bir meziyetmiş gibi, doğru bir duruş tarzıymış gibi ele almak, savunmak, dolayısıyla da örgüt karşısına öyle çıkmak doğru değildir.

Bunlarla birlikte örgütsel sorunlar var. Örgütsel sorunlarda en önemli yan, sorun üreten bir tarzın varlığıdır. Mevcut durumda örgütlerimiz işleyiş itibariyle ideolojik çizgiye tam oturmadığı, bireyciliğin çeşitli biçimleri örgüt gerçeğimizi, kadro duruşunu çizgi dışında tuttuğu için, örgütsel işleyiş kendi içinde sorunlar üretiyor. Kendini savunma düzeyi çok fazla, ikincisi kapalılık var. Örgüt içi aleniyet özellikle yönetim düzeyinde zayıf. Sorunları ideolojik örgütsel çizgi çerçevesinde çözme yerine, gizli tutma var. Eleştiri, özeleştiri işlemiyor. Örgüt resmiyeti işletilmiyor. Eğitimler bir okuldur. Kadro oraya gelmiş, her türlü hatası eksikliği açığa çıkarılacak, eleştirilecek, özeleştiriden geçip, kendini yenileyecek, ama böyle olmuyor. Platformlarda bunlar yapılmıyor. Neleri eksik, ne tür yanlışları var, niye eğitime alınmış, yönetim bunlara söylemiyor. Öyle kenardan, köşeden yüzeysel şeylerle geçiyor. Kadro eğitimden çıktıktan sonra, görevlendirirken yönetim diyor ki, 'bunun şu sorunu var, şuna dikkat etmeliyim, buna dikkat etmeliyim.' Gerçekten var mı, yok mu belli değil. Oradan buradan aldığı bilgilere göre öyle. Ama doğru mudur o bilgiler aleni etmemiş, örgüt resmiyetinde, platform ortasında açığa vurmamış, netleştirmemiş, ama onu görevlendirirken, tayin terfi işlemlerini yürütürken, hep varmış gibi gündemde tutuyor. Bu, bir önyargı oluşturuyor, çözümsüzlük yaratıyor. Yönetim bu biçimde yaklaşıyor, hep güvensiz gibi çıkıyor kadro karşısına. Kadro diyor, 'bu yönetim bana güvensizdir.' Yönetim kadroyu hep çözümsüz, hata yapmaya adaymış gibi görüyor. Bunun sonucunda güvensizlik, dedikodu, çekiştirme ortaya çıkıyor. Çünkü gönderirken, 'filan özellikleri var, şuna dikkat edin, buna dikkat edin' diye tedbirler öneriyor. Böyle yapacağı yerde, açık tartışma olmalı. Eleştiri özeleştiri olmalı, yoldaşça çözümleme olmalı. Böyle olmuyor. Bu tarz sorun üretiyor, çözmüyor. Küçük sorunları büyütüyor, olmadığı yerde önyargılarla sorun yaratıyor. Birçok çekiştirme, didiştirme, dedikodu, her türlü sorun var ve çözemiyoruz denilen sorunlar böyle ortaya çıkıyor. Bunlar yanlış, bu tarzın kesinlikle aşılması, bu sistemin düzeltilmesi gerekli.

Apocu devrimin özü kişilik devrimidir

Demek ki, yeni bir PKK yılına doğru giderken, yeniden partileşme sorunlarını bu biçimde ortaya koymak ve yeniden inşayı geliştirecek, güçlendirecek çözümler ortaya çıkarmak gerekli. Partileşme sorunları ve görevlerimiz karşısında işin özü böyle aslında. Bu biçimde ele alınıp çözümlenmezse, geriye çeşitli örgütsel, yönetimsel çekişmeler kalıyor. Önderlik bunları iktidar kavgası olarak tanımladı. Yetki kavgası da diyebiliriz esas itibariyle. Bu hiçbir şeyi çözmez, tehlikelidir. Çoğu zaman bilinçli de yapılmıyor. Sorunları ideolojik, örgütsel çizgide ele alıp çözmeyen yaklaşımlar, tutumlar, fiiliyatta o tür duruşlara, yetkicilik kavgalarına yol açıyor. Böyle çıkıyor ortaya. Tabii çoğu zaman bu durumda olanlar anlamıyorlar bile. Onun için reddediliyor, kabul edilmiyor, anlaşılmıyor nasıl olduğu. Çünkü aslında kendisi öyle yapmak istemiyor. Fakat tarzı, sistemi onu bu noktaya götürüyor. Çünkü örgütsel değildir, ideolojik değildir, çözümleyici değildir. Yoktan sorun üretici, sorun yaratıcı, başkalarına havale edici, idareci. Böyle olmaz tabii. Sorunları çözücü olmalıyız, ama nasıl? İdeolojik, örgütsel çizgide. Sorunları çözmek için mücadeleci olmalıyız. Neyle? Çizgi gerçeğiyle, örgütlü olarak, yani bireysel tutumla falan değil. Böyle olursa işleri yürütebiliriz.

Yeni bir parti yılına girerken, kapsamlı bir teorik çerçeveye sahibiz. Yeniden inşa süreci gelişiyor. Dikkat edilirse hatalarımızı, sorunlarımızı, eksiklerimizi, kaynaklarıyla, nedenleriyle birlikte, çözüm yollarını da bulacak şekilde ortaya koyabiliyoruz. Önemli bir yoğunlaşmamız var. Çok şey söyleyebiliriz bu konularda. Yoğunlaşma gerekli, çözümleme olmalı, özellikle kişilik çözümlemesi geliştirilmeli, çünkü Apocu devrimin özü, kişilik devrimidir. Özgür insan devrimidir. Özgür iradeli insan ve toplum yaratma devrimidir. Kişilik devrimini gerçekleştirebilmek için de kişilik çözümlemeleri geliştirilmeli. Bu anlamda bir derinleşmemiz, yoğunlaşmamız hep olmalı. Ama sorun sadece düşüncede ve sözde çözümleme yapmak ve yoğunlaşmak değil, pratik yapmaktır, pratikte tutarlılıktır. Buna göre bir yaşam içinde olmaktır, pratikleşebilmektir.

Bazı arkadaşlar tepkilerini çok uzun süreli kılıyorlar, öfkeli oluyorlar, çok protestocu, bireyci yaklaşım içinde oluyorlar. Küskün, kırgın duruma geliyorlar, bunu uzatıyorlar. Bunlar yanlıştır. Doğru tutumlar değildir. Hatalar olabilir, eksiklikler olabilir, insanlar parti içinde haksızlıklarla yüz yüze gelmiş de olabilirler. Fakat önemli olan bunları nedenleriyle birlikte anlamak, çözmek ve aşabilmektir. Böyle oluyor diye kendini daraltmak, kırgın, küskün hale getirmek, tepkilenmek, dar, bireyci bir tutum içinde olmak demektir. Halklaşmayan, partileşmeyen, toplumsallaşmayan bir duruş içinde kalmak demektir. Bu da yanlıştır, yetersizdir. Öyle bir çözüm de olmaz. Doğru çözüm, öyle bile olsa nedenlerini bulup gidermektir. Başkalarında varsa, örgütte, yoldaşlarda ortaya çıkıyorsa bundan da kendimize pay çıkarıp, kendimizi çare haline getirmek, bir çözüm gücünü kendimizde yaratabilmektir. Doğru parti ve militan tutumu budur. Apocu çizginin özü budur. özeleştiri dediğimiz de budur.

Özeleştiri, çözüm, çare olmayan yerde, kişinin kendini çözüm, çare haline getirebilmesidir. Bunlar çok önemlidir. Böyle bir yaklaşım içinde olduğumuz müddetçe pratiği geliştirebiliriz. Örgüt düzeyimiz gelişir. Pratik çalışmada önümüze çıkan engel ve sorunları rahatlıkla çözümleyebiliriz. Diğer türlü çözüm olmaz.

Bu bakımdan da esas olan bunları pratikleştirmektir. Sorunlar her zaman olacaktır. Eksiklikler her zaman ortaya çıkacaktır. Önemli olan ağır sorunlar olmaması, çizgi sorunlarının derinleştirilmemesi, sorunların nedenlerinin, kaynaklarının bulunarak, hızla çözümün ortaya çıkarılmasıdır. Kendimizi sorunları çözme gücü haline getirebilmemizdir. Öyle bir irade, düşünce ve değişim gücüne ulaşmamızdır. Eğer partinin militan yapısı, kadro gücü böyle bir anlayışta olursa, örgüt çalışmalarına, pratiğe böyle yaklaşırsa bütün o bireyci tutumlar, sekter, yetersiz, kırıcı yaklaşımlar, örgütle çelişen anlayışlar aşılır. Eksikler, hatalar nedenleriyle birlikte bulunarak giderilebilir. Bu konuda zayıf olan kişilere yeniden umut, heyecan, inanç verilebilir. Onların da kendilerini çözüm haline getirebilmelerine destek verilebilir. Örgütün etkilemesi, yoldaşça etkileme böyledir. Bu da bizi yeniden güçlü bir partileşmeye götürebilir.

> "PKK'de gerçekleşmiş bir partileşme militanlaşma olgusu var. Bize düşen bu gerçekliği görmek, Önderlik ve şehitlerimiz şahsında ortaya çıkan yeniden partileşme ve PKK'lileşme gerçekliğini, sosyalizm gerçekliğini görüp, kendimizi onun gereklerine göre eğitmek, geliştirmek ve yenilemektir. Böyle yaparsak, parti bayrağını yeni başarılara taşırız. İlerletiriz, yükseklerde tutarız"

Böyle bir partileşmenin yaratılmasında militan yapının, fedai gücün öncülük görevi ve sorumluluğu var. Parti, bütün halkın, özgürlük hareketinin, demokrasi hareketinin öncüsü ise partiyi varetmenin en temel güvencesi de fedai, militan güçtür. Bu bakımdan HPG'nin militan yapısının, komuta yapısının Önderlik çizgisini en ileri düzeyde özümseme, hayata geçirme, parti öncülüğünü pratikte geliştirme ve böylece sürükleyici bir öncülük konumuna gelme görevi ve sorumluluğu vardır. HPG bunu gerçekleştirebileceğini ispatlamış bir güçtür. 1 Haziran Atılımı bunun en somut kanıtıdır. Üç yüzden fazla şehidi, böyle bir militan öncülüğün en güçlü yaratıcılarıdır. Aslında gerçekleşmiş bir partileşme, yeniden partileşme ve militanlaşma olgusu var. Bize düşen bu gerçekliği görmek, Önderlik şahsında, şehitlerimiz şahsında ortaya çıkan yeniden partileşme ve PKK'lileşme, sosyalizm gerçekliğini görüp onun gereklerine göre kendimizi, eğitmek, geliştirmek ve yenilemektir. Bu çizgiye sıkı sıkıya sarılarak, bu çizginin güçlü, başarılı militanı haline gelmektir. Böyle yaparsak, bu militan çizginin iyi bir neferi haline geliriz. Parti davasını iyi yürütürüz. Önderlik ve şehitler gerçeğiyle bütünleşiriz ve parti bayrağını yeni başarılara taşırız. İlerletiriz, yükseklerde tutarız.

Bu konuda biz epeyce bir tartışma yürüttük, bir birikim yarattık. HPG içinde epey tartıştık. Tabii bu aslında konuya dikkat çekmeydi ve bu oluştu denebilir. Şimdi ateşkes süreci bunu bilince dönüştürmek için büyük bir fırsat sunuyor. İstiyoruz ki bunu bu düzeye getirelim.

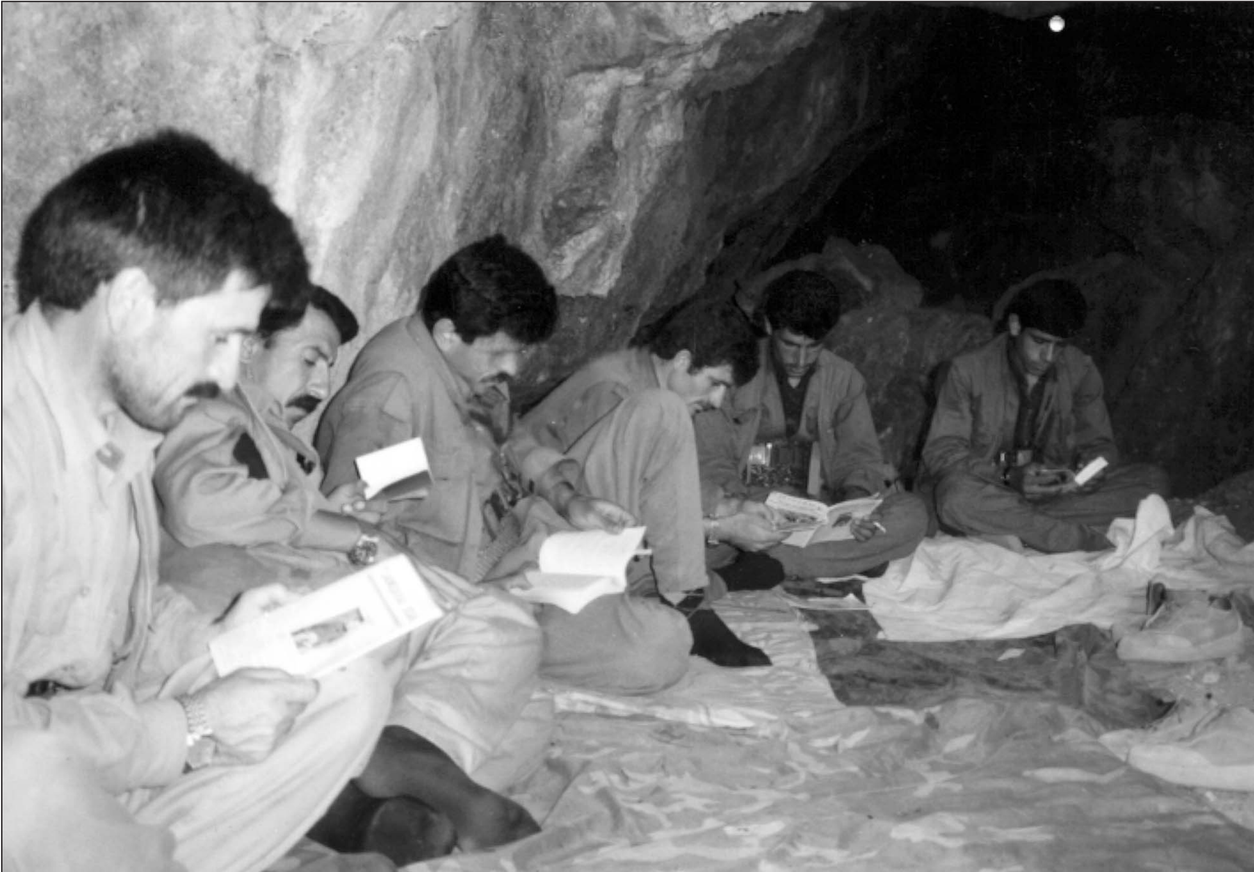
Militanlaşma seferberliği içindeyiz

Pratikte sorunların ortaya çıkması, başarısızlıkların yaşanmasının altında kesinlikle partileşememe var. Güçlü parti militanı haline gelememe var. Parti çizgisinin gereklerine göre fedaileşememe var. Darlık, bireycilik, ideolojik, örgütsel çizgiden kopukluk pratikte sorunlara ya da başarısızlığa yol açıyor. Bunları ortadan kaldırmak istiyorsak, o zaman partileşeceğiz. Bu temelde partileşme görevini temel bir görev olarak tüm arkadaş yapısının önüne koyduk. Şimdi HPG özeleştiriyle kendini yenileme sürecindedir. Önderlik çizgisinde gerçekleşen sürecin temel karakteri budur. Bu, Özel Kuvvetler açısından çok daha geçerli. Onun da başarıya ulaşması böyle bir sorgulamaya bağlı. Özel Kuvvetler açısından esas olan, ideolojik, askeri, örgütsel bütünlük içinde militanlaşmaktır. Fedai olmak buna bağlıdır. Başarılı bir fedai çizgisi tutturmak buna bağlıdır. Bir atımlık barut olmaktan çıkarak, büyük eylem gücü haline gelmek, dava insanı haline gelmek buna bağlıdır. Bunu hiçbir zaman unutmamalıyız. Bu bakımdan da geçmişte eksik kalan, yetersiz kalan konuları tartışıyoruz, eğitim konusunda ortaya çıkan eksiklikleri gidermek için çalışıyoruz. Ama bunu tam gerçekleştirmeliyiz.

Sonuç olarak; bunu planlayan arkadaşlarımız tam gerçekleştirmeliler. Bu öyle görünüşte, dar olmamalı. Bu anlamda eğer bir eksiklik varsa ve düzeltmek istiyorsak, o zaman eğitim programımız değişmeli, tarzımız değişmeli, sistemimiz değişmeli. Birkaç ders koyup, bazı tartışmalar yaparak bunu giderdik diyemeyiz. Bu da kendini kandırma, yüzeysellik olur. Öyle değil, kesinlikle daha güçlü, bütünlüklü bir yaklaşım gerekiyor. Onun için iyi bir tartışma, arayış ortamı gerektiği kadar, insanı Önderlik çizgisini özümseyecek bir bilince ulaştıracak bir eğitim planlaması nasıl olacaksa arkadaşlar bunu tartışmalı ve geliştirmeliler. Katılım da olmalı, istek de olmalı. Sadece heyecanla ya da biraz teknik gelişmeyle sonuç almak mümkün değildir. İdeolojik, örgütsel çizgiye oturmayan iyi niyetin de hiçbir anlamı yoktur. Her an değişebilir. Tersine dönüşebilir. İnsanı ayakta tutmaz, yürütmez, sonuca götürmez. Dolayısıyla ideolojik örgütsel çizgiyle bütünleşmiş bir askerileşme, militanlaşma fedaileşmenin esasıdır. Böyle bir temele oturduğu zaman yeterli olur, tam olur, her zaman başarı kazanır, her soruna da çözüm olur. Bu temelde eğitim çalışmaları sürmeli. Zayıf yaklaşmamalıyız. Şimdi bu dönem bir fırsattır. Arkadaşlar bunu iyi değerlendirerek, boş geçirmeden, bürokratik bir planlama içine düşmeden, zamanı iyi değerlendirme temelinde bu eksikliğimizi gideren bir çalışma içinde olmalılar.

Ne kadar böyle yaparsak fedai, militan gelişme de o kadar güçlü olur. Bu süreçte böyle bir gelişmeyi ne kadar sağlarsak da tabii sürecin ruhuna uygun davranmış oluruz. Her türlü gelişme olasılığına göre de kendimizi hazırlamış oluruz. Ateşkes sürecine, kış sürecine, hazırlık sürecine bu temelde yaklaşıyoruz. Aslında tam bir kendini yetiştirme, düzeltme ve militanlaştırma seferberliği içindeyiz. Böyle yaklaşır ve bu temelde çalışırsak, bir bütün olarak başarılı olacağımıza inanıyoruz. Bu temelde çaba harcayan her arkadaşın da başarı kazanacağına inanıyoruz. Kış sürecine yaklaşımımız böyledir.

Eğitimlerimizi bu temelde yürütüyoruz. Bu temelde bu süreçte bazı zorluklar oldu, eğitimler parçalı oldu. Ama gerilla böyledir. Zaman olsun, sistem olsun, düzenli okulumuz olsun, şu gün başlayalım, şu gün bitirelim diyemez. Bunlar gerillaya aykırı arayışlardır. Bir gün fırsat bulundu mu o gün eğitim yapılabilmelidir. Belki onu da bulamayabiliriz. İki gün bulduk mu burada, dağ başında, öbür tarafta bulduk mu onu da değerlendirebilmeliyiz. Gerilla tarzı bunu gerektiriyor. Bu bakımdan arkadaşlar bir deneyim edindiler. Demek ki her şey istediğimiz gibi, öngördüğümüz gibi olmuyor. Derler ya evdeki hesap çarşıya uymayabiliyor. Biz kendimizi çarşıya uydurmalıyız. Evde kendimize göre hesap yapmamalıyız. Bu sübjektif yaklaşım olur. Oysa koşullara uygun yaklaşım gösterebilmeliyiz. Bu ortaya çıktı. Birkaç gün fırsat ortaya çıktıysa bunu iyi değerlendirebilmeliyiz. İhtiyaç duyduğumuz bütün verileri almalı, ondan sonra her şeye hazır olmalıyız. Doğru üslup, doğru tutum budur. Önderlik diyordu, *"bizim bir dersimiz de militan yapar insanı."* Bir günde de militan oluruz. Önderlik, *"Kemal Pir yarım saat beni dinledi, ondan sonra çizginin ruhu biçiminde uygulayan bir militan haline geldi, sonuna kadar da öyle gitti"* dedi. Gerçekten de öyleydi, çok tartışılan bir şey değildi, anlayışlı olmak, katılımcı olmak, sorumluluk duymak önemliydi. Demek ki bir de böyle yaklaşmalıyız. PKK gerçeği bu, Kürdistan gerçeği bu. Kürdistan'da militanlaşma, fedaileşme gerçeği bu. Böyle yaklaşılırsa başarılı olunur. İmkanlar çoktur, süre yeterlidir, fırsatlar vardır. Bu fırsatları en iyi değerlendirip en iyi militan haline gelmeyi esas alalım ve mutlaka bu süreçte her türlü şeye kendimizi hazır hale getirecek bir gelişmeyi yaratalım. Tüm arkadaşlardan bu kış süreci açısından bunu bekliyoruz ve başarılar diliyoruz.

PKK Meclis Üyesi Mustafa Karasu ile röportaj

PKK KENDİNİ ATEŞTEN YARATANLARIN ÖRGÜTÜDÜR

***Serxwebun:** PKK hangi koşullarda ortaya çıktı?*

Mustafa Karasu: PKK, Kürt halkının isyanlarının bastırıldığı, 'hayali Kürdistan burada meftundur' biçiminde bir yargının oluştuğu, sömürgeci güçlerin Kürt halkının bir daha ayağa kalkamayacağına kanaat getirdikleri bir dönemde ortaya çıktı. 1925'lerden sonra benimsenen tek tip, tek dil, tek kültür, tek millet yaklaşımının izlenen baskılar ve asimilasyon politikalarıyla önemli düzeyde hedefine ulaştığına inanılmıştı. Türk devleti açısından Kürtlerin durumu böyle bir değerlendirmeye tabi tutulurken; Kürt halkı da bastırılan isyanların yarattığı irade kırılması ile bu devlete karşı isyan edilemez biçiminde teslimiyetçi düşünce içine girmişti. Bunun sonucunda da giderek kendi kimliğinden uzaklaşma, Türklük kimliğinin parçası haline gelme, doğal hale gelmişti. Çünkü Kürtlük aç susuz kalmak, baskı görmek, öteki hatta ötekiden öte bir insan ve topluluk olarak görülmek anlamına geliyordu. Türk kimliği içine girmek, Kürtlükten vazgeçmek ise her alanda yaşam imkanlarının açılması olarak gösteriliyordu. Çünkü Türk kimliği içine girmeden, Türkçe bilmeden bırakalım herhangi bir iş yapmayı, hamal olmak bile mümkün olmuyordu. Kürtlük önünde ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel tüm imkanlar kapatılmıştı. 'Malını kaybeden bir şeyini, onurunu kaybeden çok şeyini, umudunu kaybeden ise her şeyini kaybeder.' Japon atasözünün belirttiği gibi, Kürtler de her şeyini kaybetmeye mahkum bir halk durumuna düşürülmüştü. Kürt halkının durumu böyleyken dünyada farklı rüzgarlar esiyordu.

Dünyanın her köşesinde bulunan halklar siyasal, ekonomik, kültür ve kimlik özgürlüğü için başta silahlı mücadeleler olmak üzere kendi konumlarını değiştirmek için mücadele ediyordu. İdeolojik ve siyasi yanlışlıklarını irdelemek bir yana 20. yüzyıl boydan boya ulusların ayağa kalktığı bir yüzyıl olduğu gibi, özellikle 1960'lardan sonra ayağa kalkmayan halk kalmamıştı. Dünyada esen rüzgarlar böyleyken, Kürdistan'da G. Kürdistan'daki aşiretçi feodal önderliğin yürüttüğü ilkel milliyetçi zihniyetteki isyan dışında herhangi bir mücadele söz konusu değildi. G. Kürdistan'daki isyan da daha çok bölgedeki siyasal konjonktür ve böyle dış destekle ayakta kalıyordu. Bu niteliğinden ötürü böyle bir isyanın diğer parçalarda herhangi bir mücadeleye dönüşme imkanı ortaya çıkmıyordu. Duygusal düzeyde belli etkilenmeler olsa da bizzat G. Kürdistan'daki isyanın önderliğinin yaklaşımı diğer parçalarda bir mücadelenin gelişmesine yol açmadığı gibi, bazı yönleriyle frenleyici bir rol oynuyordu. İşte dünyada en küçük ulusların bile ayağa kalktığı bir dönemde G. Kürdistan dışında diğer parçalardaki sessizlik, Kürt halkı açısından tarih karşısında bir paradoksu ifade ediyordu. PKK, bir yönüyle bu paradoksu gören ve bunu aşmak isteyen bir hareket olarak ortaya çıktı.

PKK'nin ortaya çıktığı koşullarda, ulusal kurtuluş hareketleri zirveye çıkmıştı. Bunlar, daha çok söylemde sosyalist olduklarını, işçi sınıfının öncülüğünü benimsediklerini belirten hareketlerdi. Bu sıralarda Güney'deki aşiretçi feodal önderlikli hareket de yine bölgesel koşulların ve çıkar çelişkilerinin hakim olduğu bu isyan da bastırılmayla sonuçlanmıştı. Bu dönem, Türkiye'de Kürtlerin de içinde yer aldığı devrimci gençlik hareketinin yükselişe geçtiği bir dönemdir. Her ne kadar 12 Mart 1971 askeri darbesiyle devrimci gençlik hareketi bastırılsa da 1973'ten beri yeniden hızlı bir yükselişe geçmiştir. Kürt Halk Önderi bu koşullarda Kürt halkının da kimlik, kültür, siyasi, ekonomik özgürlüğe ihtiyacı olduğu, Kürt halkının da diğer çağdaş hareketler gibi bir ulusal kurtuluş mücadelesi vererek özgürlük ve bağımsızlığını sağlaması gerektiği düşüncesi ile Kürdistan'ın sömürge olduğu tezi ekseninde Apocu hareket denen bir grubun ortaya çıkmasına öncülük etmiştir. Önderliğimizin böyle bir harekete öncülük etmesi, herkesten önce Kürdistan'da bütün isyanlara öncülük etmiş Kürt ağalarının beylerinin çocukları ve bu sınıfın siyasal temsilciliğini yapan bireyler ve gruplar tarafından olumsuz bir biçimde karşılanmıştır. Kürt halkının yoksul kesiminden ve tabanından gelen gençlerin Bu kesim, Kürt halkının özgürlüğü ve demokrasisi için bir mücadele başlatmasına olumsuz yaklaşmıştır. Bir nevi halk çocuklarının böyle bir hareket başlatmaya hakları olmadığı, bu tür bir siyasal yaklaşımın kendi tekellerinde olduğu ve eğer bir mücadele verilecekse, bunun kendi siyasal yaklaşımlarının, gruplaşmalarının içinde olabileceği, bunun dışındaki bir hareketin düşünülmesinin bile mümkün olmadığı biçiminde bir yaklaşım göstermişlerdir. Hatta grup ilk çıktığında, 'Apo birkaç çoluk çocuk almış, Kürdistan'ı kuracakmış' benzeri sözlerle, Kürt egemen sınıflarının Kürt halkını küçümsediği gibi halk özgürlük öncülerini küçümsemişlerdir. Hatta bunların bir hareket başlatıp gelişeceğine inanmamışlardır. Kürt halkının bu gruba bakışı da ilk başta çok mesafeli, hatta böyle bir hareketin geliştirilmesine inanç duymayan bir tutum ve yaklaşım içinde olmuştur. İsyanların bastırılması ve Türk devletinin baskıcı ve zalim politikaları Kürt halkındaki umutsuzluğun derinleşmesine, böyle bir gruba olumsuz ve mesafeli bakmasına yol açan temel etkenlerdir. 'Şeyh Sait isyanı, Dersim ve Ağrı isyanı oldu. Bunların çevreleri vardı, etkili kişilerdi, bunlar başaramadı, siz nasıl başaracaksınız. Güney'de Barzani hareketi vardı, onlar da savaştı başaramadı siz de başaramazsınız" yaklaşımlarıyla bu hareketin iddiasına, söylemine kuşkuyla yaklaşıyorlardı.

Özcesi Kürt halkı Apocu grubun mücadelesini cesaretlendirici, teşvik edici bir yaklaşıma sahip değildi. Aksine, 'bırakın, bu işten vazgeçin, kendinize yazık ediyorsunuz' diyerek, duygularını dile getiriyordu. Diğer yandan 'tamam düşünceleriniz iyidir, ama bunları böyle yapamazsınız. İşte okuyun, devletin içinde belli yetkilere sahip olun, yetki alırsanız belki bu tür şeylerde başarılı olabilirsiniz' gibi, bir şey alınacaksa ya da verilecekse bunun devlet içinde olabileceğini başka türlü olmasının mümkün olmayacağını düşünen zihniyet sahipleri de vardı.

Devletin böyle bir grubun ortaya çıkmasına yaklaşımı da pek farklı olmamıştır. Çünkü Önderliğin de dediği gibi, devlet bu tür gruplar güç kazandığında, üzerine giderek bitirme yaklaşımı içindeydi. Herhangi küçük bir grup veya siyasal hareketin devletin karşısında durup Kürt halkının özgürlüğü ve demokrasisi için mücadele etmesi, kendine güvenen tüm isyanları bastırmış devletin havsalasına sığmıyordu. Bu nedenle bu gruba ilk başta ilgisiz kalmıştır. Daha sonra ise izleme, takip etme, kontrol altına alma, sırası geldiğinde de darbeyi vurup bitirmeyi esas almıştır.

Türk sol grupları da çok olumsuz yaklaşarak, bu hareketi daha baştan etkisizleştirmeyi hedefleyen bir politika içinde olmuşlardır. Onlar da Türk egemen sınıfların Kürt'e yaklaşımının izdüşümüne benzeyen bir biçimde, Kürtlerin ayrı örgüt kurmasını, ulusal demokratik mücadele vermesini doğru görmemiştir. Bir şey yapılacaksa bunun kendi siyasal yaklaşımları ve örgüt çatıları içinde olması gerektiğini düşünerek, yani Kürtlerle ilgili bir karar verilecekse, Kürt sorunu çözülecekse bunu da kendilerinin yapması gerektiği gibi Kürtleri irade olarak görmeyen, Kürt halkının özgürlük, demokrasi ve sosyalizm mücadelesini geliştirecek kapasitede olmadığını düşünen bir yaklaşım içinde olmuşlardır.

Bütün Kürt örgütlerine milliyetçi yaklaşım gösteriyorlardı. Bu aslında bir yönüyle diğer hareketlerin gerçeğini ifade etmektedir. Bu açıdan Kürt halkının bir sosyalist, ulusal demokratik hareket geliştiremeyeceğine inanıyorlardı. Olsa olsa bunların ancak milliyetçi bir siyasal yaklaşım ve örgütlenme içinde olacaklarını düşünen, kendini beğenmiş ve Kürtleri geri gören, özgürlük, demokrasi ve sosyalizm gibi ilerici düşünce ve hedefleri ancak Türklerin, Türk gençlerinin başarabileceğini düşünen bir yaklaşım içindeydiler. Biz bunları o zaman sosyal şoven yaklaşımlar olarak değerlendirdik. Gelişen halk özgürlük eğilimine, ulusal demokratik harekete, sosyalist düşünceli bu gruba bunların destek vermesini beklerken, bunlar köstek oluyorlardı. Zaten uluslararası sol hareket parçalanmıştı. Çin, Moskova ve Arnavutluk merkezli bölünme olmuştu. Bu bölünme içinde yer alan tüm gruplar da hareketimize olumsuz bakıyorlardı.

Bu bakımdan objektif koşullar anlamında dünyada ulusal kurtuluş hareketlerinin, Türkiye'de gençlik hareketinin gelişimi, sosyalizmin hala itibarlı bir ideoloji olmasının yarattığı olumlu etkenler dışında sosyalist olduğunu iddia eden grupların, çevrelerin dış merkezlerin PKK'ye cesaret veren, Apocu gruba güç, moral veren ve teşvik eden bir yaklaşımları olmamıştır. Apocu grup, halkı ayakta kalmaya bir zemin olarak görmüş, dünyadaki ulusal kurtuluş ve sosyalist hareketlerin objektif olarak verdiği moralle bütün bu engellemeler ortasında cesaretli ve inisiyatifli davranarak grubun oluşumunu sağlamaya ve geliştirmeye yönelmiştir.

– PKK doğuş koşulları itibariyle neyi hedefledi?

– Her şeyden önce grup, ideolojisini bütünlüklü ortaya koyma ve bu çerçevede tüm sorunlara teorik yaklaşım gösterme çabası içine girmiştir. PKK, Kürt halkının teslimiyetçi bir ruh haline ve tutuma girmesinde zihniyetin esaret altına alınmasını esas etken olarak görmüştür. Bu çerçevede her şeyden önce Kürt halkının kendi öz çıkarlarını kavrayan, anlayan ve bunun için mücadele yürütmesini sağlayan bir düşüncenin ortaya çıkarılması, grubun olmazsa olmaz en temel ilk çalışması olarak görülmüştür. İdeolojik düzeyde moral, güç veren, irade kazandıran gelişmeler yaratılmadan Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesi içine giremeyeceği görülerek, en başta da bu çalışma yürütülmüştür. Önderliğimizin daha baştan bir halkının özgürleşmesi ve bağımsız duruşu açısından düşüncenin, zihniyetin önemini vurgulaması, Kürt halkının köleliğinin, esaret altında tutulmasının ve teslimiyetçi duruşun ilk önce de düşüncede başladığını görmesinden dolayıdır. Önderliğimiz büyük bir araştırmayla tartışma süreci başlatmıştır. Bu araştırma ve tartışmalara öncülük etmiş, bunun sonucu ortaya çıkan düşüncelerini gün gün arkadaşlarıyla paylaşmış, sonuçta da kendine özgü bir zihniyet ve sorunlara yaklaşım göstermiştir. Zaten Kürt gruplarındaki milliyetçi ve Türk solundaki sosyal şoven dar yaklaşımlardan uzak durulmuş, mücadeleyi geliştirmek için de esas olarak öz güce güvenmeye önem verilmiştir.

Bu hareketin ilk çıkışında en çok kullanılan kavram öz güç olmuştur. Kürt halkının ancak öz gücüyle ayakta kalabileceği, öz güçle mücadele edebileceği, öz gücü olmadan mücadelesini süreklileştiremeyeceği her fırsatta vurgulanarak, kadrosuna ve halkına kendine güven anlayışı kazandırılmaya çalışılmıştır. İlk önce ideolojik ve teorik bir gelişim sağlamaya yönelirken, bunun doğal bir sonucu olarak bu düşünceleri, teorik yaklaşımları kendinde somutlaştıracak, bu zihniyeti örgütlü hale getirecek kadroya ihtiyaç duyulmuştur. Kadro oluşturularak bu düşüncenin halka taşırılması sağlanmaya çalışılmıştır.

Tabii bu kadrolaşmayı yaparken sadece işte ideolojik teorik bilgi verme, bunları üretme değil, aldığı ideolojik teorik birikimi yaşam içinde sınama, pekiştirme, derinleştirme ve bunları pratikleştirecek bir duruş sergilemeye önem verilmiştir. Bunun için ilk önce Ankara'da öğrenci gençlik içinde ideolojik çalışma ve kadro çıkarma çalışması yürütülmüş, bu konuda bir ideolojik gelişim ve asgari düzeyde kadro ortaya çıkarılınca grup Kürdistan'a taşınmıştır. Kürdistan'a taşırılırken de ideolojik gelişimin daha hızlı sağlanabileceği ve kadrolaşmanın ortaya çıkarılabileceği bölgeler tercih edilmiştir. Özellikle hem düşünceye hem de kadrolaşmaya yatkın sosyal kesimin bulunduğu alanlarda örgütlenme çalışmalarına girilmiş, bu konuda da kısa sürede önemli gelişmeler sağlanmıştır. Bu çalışmalarla devletin de, Kürt solunun da, Türk solunun da engellerini aşacak bir düzeye ulaşma ilk konulan hedef olmuştur. İlk önce kendi varlığımızın ortaya konulması ve kimlik kazanma önemli görülmüştür. Bu açıdan grup gerçekten fedakarca birbirine sarılarak, önüne çıkan tüm engelleri aşıp kimlik kazanmış ve kendisini herkese kabul ettirmiştir. Varlığını kabul ettiren ve kalıcılaştıran hareket kimliğine uygun biçimde militanca bir mücadele içine girmiş, örgütlenmenin önünde engel olmak isteyen bütün güçlere karşı mücadele içinde bulunmuştur. Özellikle faşistlerin, ajanlaşmış yapıların, feodal işbirlikçi çetelerin de hareketimizin Kürdistan'daki girişimini önleme ve tasfiye etme tutumlarına karşı örgütlenmeyi geliştirmek için silahlı meşru savunma da dahil çok yönlü bir mücadele yürüterek grubun varlığını ve gelişimini güvenceye almıştır.

Doğuş koşulları itibariyle ilk önce ideoloji ortaya çıkarma, bunu kendinde somutlaştıran kadrolar yetiştirme, bu temelde kadro bileşimini yapılandırarak örgüt haline gelme hedefi birkaç yıl içinde başarılmıştır. Böylelikle 27 Kasım 1978'de partinin kuruluşu resmiyet kazanmıştır.

– PKK belli dönemler arasında belli tanımlamalarla kendisini var etmiştir. Yine çeşitli dönemlere ve kongrelere farklı roller yüklenmiştir. Şimdiki dönemde PKK için nasıl bir rol tanımlaması yapmak gerekir?

– PKK'nin şimdiki dönemdeki temel rolü demokratik kuruluşa öncülük etmektir. Esas olarak da halkların özgürlük ve demokrasi istemlerini devletçi iktidarcı zihniyetten tümden arındırarak, halkların şimdiye kadar düştüğü bu tuzağa tekrar düşüp sistemin mezhebi olmasını engellemektir. Kapitalizmin postmodern aşamasının insanlık ve toplum üzerindeki egemenliğinin bioiktidar biçiminde sürdürüldüğü bir dönemde, büyük bir ideolojik aydınlatma ve teorik çözümlemeyle yaşamın her alanında halkların özgürlük ve demokrasi projelerini sistemin alternatifi haline getirmek, böylelikle iktidarcı, devletçi, sömürücü sistemin çok incelmiş, kültürel hegemonya ile kuvvetlendirilmiş bioiktidarını kurma çalışmasının önüne geçmektir. PKK, Kürt halkında önemli bir demokratik enerji ve güç ortaya çıkarmıştır. Tamamlanmasa da büyük bir demokratik devrim gerçekleştirdiği açıktır. Birçok alanda gerçekleştirdiği bu devrimlerle, ortaya çıkardığı imkanları alternatif bir siste-

"PKK hareketinin ilk çıkışında en çok kullanılan kavram öz güçtür. Kürt halkının ancak öz gücüyle ayakta kalabileceği, bu olmadan mücadelesini süreklileştiremeyeceği vurgulanmıştır. İlk önce ideolojik ve teorik bir gelişim sağlamaya yönelirken, bu düşünceleri kendinde somutlaştıracak, bu zihniyeti örgütlü hale getirecek kadroya ihtiyaç duyulmuştur. Kadro oluşturularak bu düşüncenin halka taşırılması sağlanmaya çalışılmıştır"

me dönüştürerek sistemle mücadeleyi kesintisiz sürdürmek istemektedir. PKK tabii ki halkların özgürlükçü, demokratik alternatifini sistematik bir ideolojiye ve kapsamlı kurumlaşmaya kavuştururken, bunu önce Kürdistan halkını bu sistemin içine çekerek gerçekleştirecektir. Böylelikle ideolojik teorik belirlemelerini pratikleştireceği bir devrimci görevi nasıl yerine getirdiğini gösterecektir.

Artık PKK ve PKK'liler olay ve olgulara dar bir yaklaşım biçiminde bakamazlar. İdeolojik yaklaşımlarını ve demokratik yapılanmalarını evrensel düzeyde geliştirip derinleştirdikleri oranda başarılı olacaklarını bilmektedirler. Geçmişte tümüyle olmasa da belli düzeyde Kürdistan'la ya da bölge ile sınırlı dar bir yaklaşım vardı. Kürdistan halkının dil, kimlik, özgürlük ve ulusal demokratik mücadelesi içinde ideolojik ve teorik sorunların evrensel düzeyde ele alınması, ideolojik ve teorik kimliğin pratikleşmesinin eleştiri ve özeleştirisinin yapılmasında yetersiz kalıyordu. Daha doğrusu Önderliğimizin tarihsel ve ideolojik, sosyal ve kültürel çözümlemeleri örgütümüz tarafından Kürt toplumunun özgürlükçü ve demokratik yapılanmasının kurumlaştırılması sürecinde yeterince değerlendirilemiyordu. Önderliğimizin demokratik ekolojik ve cinsiyet özgürlükçü toplum paradigmasıyla birlikte, geçmişte varolan dar yaklaşımları aşmış bulunuyoruz.

Ortadoğu gerçeğinde görüldüğü gibi Kürt sorununun demokratik çözümü ve halkların özgürlüğünü geliştirmek, Ortadoğu'daki demokrasi ve özgürlüğün gelişmesiyle bütünlük içinde gerçekleştirilecek bir olgudur. Eğer bütün Ortadoğu'da özgürlüklerin ve demokrasinin gelişiminde ilerleme sağlanmazsa, yalnızca Kürt halkının yürüteceği özgürlük mücadelesiyle istenilen sonuçlara ulaşmak zordur. Daha doğrusu Ortadoğu'da devrimci demokratik gelişmeler ortaya çıkarılmazsa, Kürdistan'da yürütülen mücadelenin çok sancılı, acılı ve şiddetli gelişmesi kaçınılmaz olacaktır. Bu nedenle 'biz kendi mücadelemizi yürütürüz, diğer halkların mücadelesi bizi ilgilendirmez' yaklaşım bizim yaklaşımımız olamaz. Yaşam her gün göstermektedir ki Ortadogu'daki tüm sorunlar iç içe geçmiştir. Bir yerde sorunu çözmek isterken, başka yerde yaşanan sorunlar, çelişkiler söz konusu sorunun çözümünü de zorlaştırmaktadır. PKK bu gerçeklikten hareketle, Ortadogu'daki tüm sorunların çözümünün tek yolunun, strateji ve taktiğinin bölgedeki demokratikleşmeyi geliştirmek olduğunu söylemektedir. Kürt halkının özgürlük stratejisini de hem Kürdistan'da, hem bölgede demokratikleşme stratejisi olarak ortaya koymaktadır. Geçmişte olduğu gibi üç aşamalı halk savaşı stratejisi ya da güç biriktirip, örgütlemeyi tamamlayıp aniden bir ayaklanmayla özgürlüğü gerçekleştirme gibi ayaklanma stratejilerinin, halkların özgürlük ve demokrasisini gerçekleştirmek açısından özellikle de Ortadogu'da eksik, yetersiz kaldığı görülmektedir.

Tabii ki halklar, baskı ve zulüm karşısında gerektiğinde ayaklanmalar da dahil birçok mücadele yöntemini devreye sokacaklardır. Ancak tüm bu mücadele yöntem ve araçları da genel demokratikleşme stratejisine bağlı yürütülürse bir anlam kazanabilir.

– PKK'nin öncülük ettiği ulusal demokratik mücadele Kürdistan'da ve Türkiye üzerinde ne gibi siyasal, sosyal ve kültürel değişimler yarattı?

– PKK'nin tarih sahnesine çıkması Kürt halkı açısından bir milattır. Kürt halkı umut ettiği, özlemini duyduğu Önderliğin ortaya çıktığını görmüş, bu Önderlikle buluştuğunu düşünmesi sonucu PKK'nin etrafında kısa sürede toplanmıştır. O günün siyasal ve toplumsal koşullarında bu gibi bir gelişmenin mucize düzeyinde bir değeri ve anlamı olduğunu söylemek abartı olmayacaktır. 35 yıldır süren bu oluşum ve mücadelenin sonucunda Kürdistan'da ortaya çıkan değişimler muazzamdır. Önderliğin de belirttiği gibi, iradesi kırılan, teslimiyetçi ruhu yaşayan Kürt halk gerçekliğinden ***'serkeftin'*** halkı yaratılmıştır. Bugün demokratik Kürt halk gerçeği kendisini her alanda güçlü biçimde hissettirmektedir.

1970'ler öncesinin değer yargıları, ölçüleri büyük oranda değişmiştir. Dün olumlu olarak görülen birçok değer bugün olumsuz görülmüş; olumsuz görülen, uzak durulan birçok değer ise olumlu ve yükselen değer haline gelmiştir bugün. Çağdışına itilen, ölçüleri, değer yargıları tersyüz edilen Kürt halkı çağdaş duygulara, ölçülere kavuşmuş, hatta ona öncülük etmiştir. Örneğin geçmişte Kuzey Kürdistan'ın birçok yerinde Türk devlet yetkilileriyle ilişki kuran, devletin önemli yetkilileriyle oturup konuşabilen, sohbet edebilen, yemek yiyebilen insanlar akıllı, işini bilenler olarak görülürken, bugün ister alt kademesinde ister üst kademesinde olsun devletin yetkilileriyle iyi ilişkiler içinde olan kişi ve kurumlara işbirlikçi, hain gözüyle bakılmaktadır. Değer yargılarının, kabul ret ölçülerinin bu düzeye gelmesi başlı başına köklü bir değişim ve devrimci gelişmedir.

PKK öncülüğünde gelişen ulusal demokratik mücadele ile birlikte halk, toplumun özgürlük ve demokrasi mücadelesinin gelişmesini frenleyen, önünde engel olan bağlardan kurtulmuş, kendi temel demokratik hakları için ayağa kalkmıştır. 1990'lı yılların başında Kürdistan boydan boya serhildan alanı haline getirilmiş, serkeftin halkı haline gelmede önemli bir yol kat edilmiştir.

Kürt halkının tarihindeki en temel zaaf örgütlenmedir. Çünkü Kürt halkı sömürgeci egemenlik ve dış güçlerin baskısı altında ne siyasal, ne sosyal, ne kültürel, ne ekonomik örgütlenmeler gerçekleştirebilmiştir. Siyasal, sosyal, kültürel ve ekonomik alan dışında tutulan ve bu alanda yoğun baskı altında bırakılan Kürt halkı ister istemez örgütlenme yeteneği ve becerisi bulunmayan, örgütlenmeye yatkın olmayan bir kişilik ve toplum durumuna düşürülmüştür. Bu da toplumun daha rahat kontrol edilip baskı altında tutulmasına yol açmıştır. Zaman zaman isyanlarda bir araya gelinse de bu güçler arasında parçalanma, bölünme, düzensizlik, disiplinsizlik ortaya çıkmış, bu tür durumlar da isyanların kısa sürede bastırılmasıyla sonuçlanmıştır. İşte böyle bir toplum gerçekliğinden PKK öncülüğündeki serhildanlarla birlikte Kürt halkında demokratik bilinç ve örgütlenme eğilimi gelişmiş, giderek örgütlenme ihtiyacını derinden hissedip bu konuda çaba gösteren ve birçok kurum oluşturan bir halk gerçeğine ulaşılmıştır. Daha doğrusu Kürt halkının en temel zaafı olan örgütlenme zaafı giderilerek örgütlenmeye yatkın ve bunun için çaba gösteren bir toplumsal duruş ortaya çıkarılmıştır.

En bilineninden yola çıkarsak, Kuzey Kürdistan'da HEP'ten bugüne kapatılan, dağıtılan partilerin yerine bütün baskılara rağmen yenisini kurabilmiş, demokratik siyasal alan başta olmak üzere diğer sivil toplum alanlarında da örgütlenmesini yaygınlaştırıp süreklileştirerek, demokratik siyasal mücadelesini bugüne kadar yürütmüştür. Bunun yanında örgütlü güce sahip olmanın önemini görerek, PKK'yi ve gerilla mücadelesini sürekli desteklemiş, beslemiş ve savunmuştur. Binlercesi cezaevine girdiği halde kendisi için varlık yokluk sorunu olarak gördüğü öz örgütü PKK'yi sahiplenmeyi bilmiştir. Bunun için bırakalım cezaevlerine girmeyi, yaralanmayı, sakat kalmayı ve yaşamını vermeyi, binlerce yıldır emek verdiği köyünü boşaltmayı göze almıştır. Böyle bir bedel ödeyen halk haline gelmek zaten Kürdistan'daki en büyük değişimdir. Bedel ödemesini bilmeyen bir halkın zalim, sömürgeci ve baskıcı sistemlerin varlığını sürdürdüğü bir dünyada özgürlüğünü ve temel demokratik haklarını elde etmesi mümkün değildir.

Kürt halkı bunun bilincine varmış, mücadele içinde ağır bedeller ödemiştir. Özgürlük ve demokrasisini kazanmak için daha fazla da bedel vermeye hazırdır. Özellikle Kuzey Kürdistan halkının yaşadığı değişim gerçekten göz kamaştırıcıdır. Yürüttüğü mücadele ve kendisinde yarattığı değişimle bugün Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesinin merkezi ve öncüsü haline gelmiştir. Nüfus ve coğrafik olarak doğal olarak öncülük yapması gereken Kuzey Kürdistan, 35 yıllık mücadelesiyle kendisinden beklenen performansı göstermiş ve bugün tüm Kürdistan parçalarının özgürlük ve demokrasi mücadelesinde öncü haline gelmiştir.

Bu mücadelenin yarattığı değişime en önemli örnek ise Kürt kadınının ortaya çıkarılan büyük dönüşüm ve radikal gelişmelerdir. Eskiden Kürt halk gerçekliği gündeme geldiğinde, Kürt kadınının sosyal ve siyasal yaşama uzaklığından ve geriliğinden söz edilirdi. Doğru veya yanlış yanları bulunan bu yargı PKK ile birlikte kırılmıştır. Bugün Kürt kadını neredeyse mücadelenin öncülüğüne ve en temel sahiplenici gücü olma özelliğine ulaşmıştır. Kürt kadınının serhildanlardaki mücadeleci duruşu sadece bütün toplumun ayağa kalkışında değil, zihniyet değişiminde de büyük gelişmelerin ortaya çıkmasını sağlamıştır. Genç Kürt kızlarının dağlara çıkarak 'bu ülkenin özgürlük, demokrasi, yaşam sorunu başta olmak üzere tüm sorunları beni de ilgilendirir, hatta en fazla da beni ilgilendirir' diyerek fedakarca mücadele etmesi yaşamını ortaya koyması, şehit düşmesi, sadece Kürt kadınını değil, bütün toplumu derinden etkileyerek kadınla birlikte toplumun dönüşümünü sağlayan gelişmeler ortaya çıkarmıştır. .

> "PKK, Kürt halkında önemli bir demokratik enerji ve güç ortaya çıkarmıştır. Birçok alanda gerçekleştirdiği bu devrimlerle, ortaya çıkardığı imkanları alternatif bir sisteme dönüştürerek sistemle mücadeleyi kesintisiz sürdürmek istemektedir. PKK tabii ki halkların özgürlükçü, demokratik alternatifini sistematik bir ideolojiye ve kapsamlı kurumlaşmaya kavuştururken, bunu önce Kürdistan halkını bu sistemin içine çekerek gerçekleştirecektir"

Kürt kadını bugün bütün kurumlarda etkin yer almaktadır. Mücadeleye öncülük eden PKK yönetiminin yarısından fazlasının kadın olması gelişmenin ne düzeyde olduğunu göstermektedir. Kürt kadını artık edilgen değil etken bir konumdadır. Kürt toplumunun özgürlük düzeyini belirleyen niteliğe kavuşmuştur. Önderliğimiz kadın özgürlük çalışmasına, kadının siyasal, sosyal, ekonomik, kültürel ve askeri yaşamda yer almasına ve bu konuda yürüttüğü çalışmalara *"destansı çalışmam"* demiştir. Destansı çalışma niteliği de ortaya çıkan bu sonuçlarla sağlanmıştır.

Bugün Kürt halkı dünya ve Ortadoğu siyasetinde önemsenen ve birçok gücün kendi siyasetini oluştururken dikkate aldığı bir halk haline gelmişse, bunu yaratan kesinlikle PKK gerçekliğidir. PKK'nin bütün engellere rağmen yürüttüğü özgürlük ve demokrasi mücadelesidir.

PKK'nin ortaya çıkardığı serkeftin halkı bütün parçalarda özgürlük ve demokrasi güvencesi haline gelmiştir. Parçacı ve yerel düşünce yok edilerek ulusal bütünlüklü düşünce sağlatılmıştır. Bugün artık Kürdistan'ın herhangi bir parçasını diğerinden soyutlayarak mücadeleyi ezmek ve tasfiye etmek mümkün değildir. Artık her parçadaki mücadele diğer parçalardan beslenmekte, destek almakta, böylelikle herhangi bir egemen güce kendi egemenliği altındaki Kürt toplumunu ezme fırsatı vermemektedir. Kürdistan gerçeğinde bu durumu ortaya çıkarmak ulusal demokratik mücadele açısından başlı başına büyük bir gelişmedir ve devrimsel niteliktedir. Nitekim bunun sonucu PKK'nin ideolojik teorik yaklaşımı bütün parçalarda etkili hale gelmiştir. Güney Kürdistan parçasında hala aşiretçi feodal ve bunu aşma yolunda ilerleyen feodal nitelikli klasik milliyetçi örgütlenmelerin etkinliği sürse de Kuzey, Doğu ve Güneybatı Kürdistan'da PKK'nin ideolojik ve teorik yaklaşımları, siyasal ve örgütsel duruşu bu parçalardaki mücadelelere yön vermektedir.

Güney Kürdistan'daki mücadele, özgürlük ve demokrasi hareketi ve bunun temsilini yapmaya çalışan örgütlenmeler de PKK'nin öncülük ettiği mücadeleden önemli düzeyde etkilenmektedir. Eğer PKK'nin varlığı ve bütün parçalarda yarattığı sonuçlar olmasaydı Güney Kürdistan'daki örgütler ve partiler sosyal, siyasal yaşamda çok geri bir durumda kalırlardı. PKK'nin bu parçada yürüttüğü ideolojik ve teorik çalışmalar, örgütlenmeler ve siyasal mücadeleler onları da etkilemiş bu örgütler kendilerine çeki düzen vermeye, halka yaklaşmaya ve geri yaklaşımlarını belirli düzeyde terk ederek daha açık toplum haline gelmeye yönelmişlerdir. Bunu birçok güç fark etmeyebilir, ama işin gerçeği böyledir. Bir Fransız Devrimi aynı halktan olmayan toplumları sarsarken, hatta savaştığı Rus toplumunu uzaklığına rağmen derinden etkilerken, Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesinin iletişim ve bilişim tekniğinin bu kadar geliştiği bir dünyada Güney Kürdistan'ı etkilememesi düşünülemez.

Şu anda PKK tasfiye olmuş olsa Türkiye Ortadoğu siyasetine ağırlığını koyup, stratejik ve siyasal önemini kullanarak geçmiş yüzyılda olduğu gibi ABD ve diğer güçlerin Kürtlerle aralarına mesafe koymasını sağlayabilir. Böylece Güney Kürdistan'daki oluşumu zayıflatarak kendi etkinliğini arttırma gibi bir konum kazanabilirdi. Ancak PKK'nin varlığı ve mücadelesi Türk devletinin böyle bir konumda olmasını engelledi. Böylelikle Güney Kürdistan üzerindeki baskısını hafifletti. Eğer Kuzey Kürdistan halkının mücadelesi ve iradeli duruşu olmasaydı Türkiye'nin Güney Kürdistan'daki gelişmeleri seyretmesi, izlemesi söz konusu olamazdı. Siyasal, ekonomik ve diğer imkanlarını kullanarak bölgede politika izleyen büyük güçleri kendi politikası doğrultusunda hareket etmeye zorlayabilir ve bu yönüyle belli sonuçlar da alabilirdi. Ancak PKK öncülüğündeki Kürt halkının tüm parçalardaki özgürlük mücadelesi buna fırsat vermedi. PKK mücadelesiyle Kürt sorunu çözülmeden sömürgeci güçlerin artık rahat edemeyeceğini, sadece ekonomik, siyasal, sosyal alanda değil diplomatik alanda da kendi politikalarını pratikleştirme imkanı bulamayacağını sadece Türkiye'ye değil, Kürt halkını egemenliği altında tutan bütün ülkelere göstermiştir.

Türk devletinin şimdiye kadar karşılaştığı en büyük isyan olduğu biçimindeki tanımlama, hemen hemen herkes tarafından kabul edilmektedir. Bir yönüyle, Türkiye tarihi açısından bir ilkin ortaya çıktığı söylenebilir. Türk devleti ister Kürt isyanları olsun, ister kendi toplumu içinden çıkan isyanları, muhalif hareketleri olsun kısa sürede zorla bastırmasını, etkisizleştirmesini bilmiştir. Sadece ve sadece PKK hareketi her türlü yöntem kullanılmasına, bütün kirli savaş uygulamaları denenmesine, dış güçlerin her türlü desteği alınmasına rağmen tasfiye edilememiştir. Bu açıdan bir siyasal, toplumsal sorunun zorla bastırılamayacağının gösterilmesi, Türkiye'deki devlet yönetiminin zihniyetinde gedikler açmıştır. Her sorunun şiddetle çözülemeyeceği bu devlete, bu devletin zinde gücü olarak gösterilen orduya gösterilmiştir. Siyasal ve sosyal sorunların çözümünde şiddetin yetmediği, bunun dışında başka yöntemlerin de kullanılması gerektiği Türk devletine gösterilmiştir. Belki Türk devleti hala Kürt sorununu siyasal yollarla çözme yaklaşımı içine girmiş değildir. Askeri yöntemlerle ezme yaklaşımında ısrar etmektedir. 'Tek bir terörist kalana kadar savaşacağız, öldüreceğiz' söylemleri bırakılmamıştır. Ancak her gün mücadelemizin ezilmeyeceği gösterilmekte ve gösterilmeye devam edilmektedir. Bunun Türkiye'nin siyasal yaklaşımında, yönetme anlayışında yeni sonuçlara yol açacağı rahatlıkla söylenebilir.

Türkiye'nin tek ulus, tek dil, tek kültür, tek kimlik yaratma stratejisi önemli oranda başarısızlığa uğratılmıştır. Artık bu konuda Türk devleti, Türkiye toplumu içinde de bir mutabakat yoktur. Önemli bir kesim artık Kürt gerçeği eskisi gibi değildir, Kürtleri eskisi gibi yönetmek mümkün değildir düşüncesindedir. Eski Kürt varmış gibi yaklaşılarak ve politika üretilerek hareket edilmesi doğru değildir diyenlerin sesi giderek yükselmektedir.

Türk devleti sadece Kürtler üzerinde değil, kendi toplumu, aleviler, yezidiler ve Süryaniler üzerinde de baskı uygulamaktadır. Etnik ve dinsel bu topluluklar üzerinde de tek dil, tek kimlik, tek kültür politikası izlediği gibi, hiçbir siyasal muhalefete de izin vermemektedir. Devletçi zihniyeti zayıflatan, halkı güç yapan her tür demokratik eğilimi düşman gözüyle görmektedir. PKK mücadelesi buna da son vermiştir.

PKK mücadelesinin Türkiye'de yarattığı olumlu sonuçlara karşılık, PKK'ye karşı mücadelede Türkiye toplumunun çürümesine yol açan politikalar uygulanmıştır. PKK ve Apo karşıtı olsun da serseri mi olur, lümpen mi olur, halk düşmanı mı olur her türlü ahlaksız, gerici, toplumu bozan çevreler mi olur, hiç bunlara bakılmadığından, Türkiye toplumunun ekonomik, sosyal, siyasi imkanlarına el koymak, bunları elde etmek isteyen birçok çevre Apo ve PKK karşıtlığı yarışına girmiştir. Böylece her alanda Türk halkına zarar veren bir rantçı ve asalak takım ortaya çıkmıştır. Son yıllarda Türkiye'nin yaşadığı en büyük kötülük, çirkinlik bu olmuştur. Nitekim daha önceki yıllardaki pisliklerin kokusu her gün bir yerlerden ortaya çıkmaktadır. Toplumun nasıl kirletildiği, nasıl soyulduğu, bozulduğu, Türkiye toplumunun sosyal, kültürel, ahlaki kurumlarıyla ne kadar kötü oynandığı görülmüştür. Türkiye demokratikleşmeyip, sorunlarını sadece askeri yöntemler ve özel savaş politikalarıyla çözme yoluna gittiğinde, sosyal dengelerin nasıl alt üst olduğu, ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel gelişmeler bakımından birçok fırsatın nasıl kaçırıldığı çok iyi görülmüştür. Buna bağlı olarak 'Kürt sorunu çözelim ki ekonomik, sosyal, kültürel imkanlar çarçur olmasın; Ortadoğu'nun siyasal olarak yeniden yapılandığı dönemde önümüze gelen tarihi fırsatları kaçırmayalım' diyen belli bir kesim de ortaya çıkmıştır. Buna en somut örnek 1970'lerde, 1980'lerde hep faşist darbeleri, cuntaları destekleyen, halk hareketlerine karşı devletin, polisin, askerin uyguladığı şiddeti teşvik eden Türk burjuvazisinin şimdi Kürt sorunu karşısında liberal yaklaşım göstermesidir. Belirli düzeyde Kürt kimliğinin tanınması ve sorunun çözülmesini de zaman zaman önermektedir. Burjuvazinin böyle bir yaklaşım içine girmesi bile mücadelemizin Türkiye üzerinde yarattığı etkiyi göstermeye yeter.

Mücadelemizin Türkiye üzerindeki en önemli etkisi ise tarihinde devlete karşı isyan edememiş, isyan ettiğinde ezilmiş Türkiye toplumuna Kürt halkının mücadelesinin önemli bir örnek olmasıdır. Devlete karşı uzun süre meşru savunma mücadelesi verilebileceği gibi, her türlü baskı altında halk hareketinin geliştirilebileceği gösterilmiştir. Son yirmi yılda Kürtler kadar yürüyen, haklarını talep eden başka bir halk yoktur. Bir nevi hiç oturmamışlardır. Bu durum devlete baba gözüyle bakan, aç da bırakır, doyurur da, döver de, söver de, öldürür de yaklaşımlarıyla tamamen nesne haline gelmiş siyasal, sosyal, ekonomik, kültürel yaşama müdahale etme inisiyatifi ve iradesi kalmamış Türkiye halkına olumlu bir örnek olmuştur. Bu da Türkiye toplumu zihniyetinde belli değişiklikler yaratmış ve devleti algılayışındaki eski yanılgılarını belli düzeyde atmasını sağlamıştır.

Mücadelemizin ortaya çıkardığı sonuçları Türkiye'nin demokratikleşmesi açısından küçümsememek gerekir. Özgürlük ve demokrasi mücadelemiz, Türk devletinin inkarcı ve baskıcı siyasetini yürütenlerin, devletin sırtında yaşayanların çirkinliğini, kötülüğünü, kofluğunu, ikiyüzlülüğünü ortaya koyarak Türkiye devleti ve toplumunun yeniden yapılanmasının önünü açmıştır. Türk devleti her türlü kurumuyla halk karşıtlığını, sömürücü, baskıcı bir geleneğe sahip olduğunu sürekli gizliyordu. Kendisini neredeyse herkesin, halkın devleti yerine koyuyordu. 'Devlet baba' olduğunu söylüyordu. Toplumun kendisine muhtaç olduğunu duyuruyor, hissettiriyordu. Toplumu öyle şekillendiriyor, eğitiyordu. Bizim mücadelemizle bu devlet yaklaşımı sorgulanmaya başlamıştır. Devletin doyuran, yediren, içiren değil de gasp eden özelliği Türk toplumunun gözlerinin önüne serilmiştir.

Ordu devlet kültürüyle yetişen bunu en büyük değer olarak gören, buna karşı çıkma iradesi gösteremeyen Türkiye toplumu açısından bu gelişmelerin devrim niteliğinde olduğu açıktır. Devletin ve kurumlarının gerçek yüzünün açığa çıkması, toplumun bunlarsız da yaşayabileceğini görmesi Türkiye'deki demokratik zihniyetin gelişmesi ihtiyacını ortaya çıkarması açısından büyük değerdedir. Özgürlük ve demokrasi mücadelemiz bir yönüy-

le de Türkiye devrimi olma düzeyinde bir rol oynamıştır. Türkiye devrimci hareketinin değiştirmesi gereken birçok şey PKK'nin özgürlük ve ulusal demokratik mücadelesi içinde değişmeye başlamış ya da değişme ihtiyacı ortaya çıkmıştır.

– PKK, Önderliğin ortaya koyduğu demokratik ekolojik, cinsiyet özgürlükçü paradigma eksenli demokratik sosyalist ideoloji ile sistemi her geçen gün daha da zorluyor. Sisteme alternatif olan ve insanlığın tüm sorunlarına halkların yararına çözümler üreten böylesi bir ideoloji ile bir anlamda tüm egemen devletleri karşısına almış olmuyor mu?

– Önderliğimizin ortaya koyduğu demokratik ekolojik, cinsiyet özgürlükçü toplum yaratma paradigması binlerce yıllık iktidarcı, devletçi, sömürücü sisteme alternatif bir yapılanmayı öngörmektedir. Geçmişte sistem karşıtı muhalif hareketler sistemle mücadele etmiş olsalar da iktidarcı, devletçi paradigmayı aşamadıklarından sistemin içinde erimekten kurtulamamışlardır. Önderliğimizin ortaya koyduğu alternatif sistem ise iktidarcı, devletçi sistemleri tasfiye etmeyi hedeflemeyen; onların mezhebi olmayan, onların yörüngesi dışına çıkmayı başarabilmiş bir demokratik özgürlükçü sistemi hedeflemektedir. Teorik olarak sistemle bir uzlaşmayı kesinlikle kabul etmemektedir. Bu yönüyle diğer tüm egemen sistemleri karşısına aldığı doğrudur. Ancak 21. yüzyılın diğer bir gerçekliği de farklı çıkarları temsil eden toplulukların, sistemlerin, devletlerin birbiriyle savaşarak değil de araç ve yöntemleri belirlenmiş demokratik sınırlar içinde mücadele etme yaklaşımının ortaya çıkmış olmasıdır. Her toplumsal kesimin demokratik koşullarda kendini özgürce örgütleyerek güç yapmasını karşılıklı kabul etme temelinde demokratik bir siyasal mücadele gerçeği, egemen sınıflar tarafından da belirli düzeyde kabul edilmiştir.

Önderliğimiz kendi paradigmasında ideolojik duruş ve yapılanma gerçeğinin kapitalist sistemin mezhebi olmayacağını, ancak bunun devleti yıkıp zorla ele geçirme yaklaşımıyla yapılmayacağını, demokratik yöntemlerle kendi örgütleyip kurumlaştırarak egemenlikçi devletçi sistemi geriletme temelinde kendi sistemini kurmayı ve yaşatmayı öngörmektedir. Böyle olunca halkların özgürlük eğilimiyle egemen sistemlerin kendilerini var etme ve kendilerine göre yerleştirmek istedikleri demokrasi anlayışı arasında ölçüleri, sınırları demokratik çerçevede belirlenmiş koşullarda bir mücadelenin varolacağını da belirtmektedir. Önderliğimiz hiyerarşik, iktidarcı, devletçi sistem halkların demokratik alternatifinin özgürce örgütlenmesine engel olmazsa, halklar da devletçi sistemin demokratik kurallar çerçevesinde varolmasını kabul edecektir. Bu kabul ediş tabii ki doğru bulma, söz konusu sisteme uyma anlamına gelmemektedir. Mücadele ideolojik, teorik ve yapılanma alanında sürecektir. Sistemle özde ve ekonomik, sosyal, kültürel yaşam gerçekliğinde kesinlikle bir uzlaşma olmayacaktır. Sadece belli bir siyasal uzlaşma ortamında çizilen sınırlar veya konulan kurallar çerçevesinde yürütülecektir.

Sistemlerin, ideolojilerin birbirine karşıt olma gerçeğinin yaratacağı sonuçları ve ilişkileri 20. yüzyıl ya da önceki yüzyılların yaklaşımlarıyla ele almak yanlıştır. Önceki yüzyıllarda farklı ideolojiler ve politikalar daha çok birbirini yok etme bu temelde birinin diğerinin yerine geçme esas alındığından savaşlar, birbirini imha etmeler gündeme geliyordu. 21. yüzyılda bu durumun önemli düzeyde değiştiğini görmek gerekiyor. Bunu halklarla egemen sınıfların bir uzlaşması olarak görmemek gerekiyor. Halkların reforme edilmiş, yumuşatılmış koşullarda egemen sistemle yaşamayı kabul ettikleri biçiminde değerlendirmemek gerekiyor. Bugün de karşıtlıklar devam etmektedir. Karşıtlıkların ortadan kalktığı bir dünya gerçekliği söz konusu değildir. Bizim sözünü ettiğimiz; karşıt çıkarların, karşıt ideoloji ve sistemlerin mücadele yöntemlerinde ortaya çıkan değişikliklerdir.

Siyasal uzlaşma mutlak ve statik olarak da ele alınamaz. Demokratik mücadele, bunun yarattığı gerilim ve değişim ortamında dinamik bir durum olarak görülmelidir. Aslında bu, siyasal uzlaşma da egemen sınıflarla halkların gerçekleştirdiği bir uzlaşma da değildir. Halklar, uzun süre yürüttükleri mücadele sonucu egemenleri mücadelenin demokratik koşullarda sürmesini kabul etmeye zorlamışlardır. Bu yönüyle demokratik mücadele ortamını halkların, ezilenlerin binlerce yıllık verdikleri mücadeleyle kazandıkları bir başarı ve zafer olarak görmek gerekir.

Egemen sistemle demokratik koşullarda mücadele yürütme yaklaşımımız teslimiyetçi ya da reformist bir yaklaşım olarak görülemez. Çağımızda devrimci mücadelelerle, devrimci çalışmalar artık bu koşullarda yürütülecektir. Özgürlük ve demokrasi mücadelesi yürütülürken kesinlikle devrimci tempoyla tarz ve üslupla pratikleşilecektir. PKK bırakalım sistemle uzlaşmayı, iktidarcı, devletçi, sömürücü yapılanmayı ve toplum anlayışını kabul etmeyi, aksine bununla sonuna kadar mücadele etme, bu sistemin toplumsal projesinden etkilenmeden kendi devrimci yaşamını kurma ve geliştirmeyi hedeflemektedir. Eğer sistem halkların demokrasi mücadelesini, radikal temelde köklü kopuşu içeren demokratik yapılanmasını kabul etmez, bunu şiddet ve zorla bastırırsa, o zaman halkların meşru savunma mücadelesi devreye girecektir. Bu da halkların en demokratik hakkıdır.

Bugün Türkiye'de meşru savunma mücadelesi veriyoruz. Mücadele birçok yönüyle şiddetli biçimde sürüyor. Bunun nedeni Türkiye devletinin demokratik mücadele ve örgütlenme imkanını kabul etmemesi ve yok saymasıdır. Ya da çok sınırlı bazı imkanlar tanıyarak bunu halklara kabul ettirmek istemektedir. Bu antidemokratik ve inkarcılığı zorla kabul ettirme yaklaşımı, silahlı meşru savunma dahil diğer demokratik mücadele yöntemlerini zorunlu hale getirmektedir. Eğer Türkiye Kürt halkının varlığını, kimliğini, dilini, kültürünü kabul eder, serbest siyaset yapma ve örgütlenme önündeki engelleri kaldırır, bu konularda klasik inkarcı politikasından vazgeçerse, PKK de özgürlükçü ve demokratik sistemini kurmayı demokratik ortamda, demokratik mücadele çerçevesinde yürütmeye hazırdır.

– PKK tarihini daha çok pratik olaylar ve sonuçları üzerinden değerlendirirsek, PKK tarihinin en kritik gördüğünüz dönemi hangisidir? Ya da ders çıkarılması gereken en önemli pratik nedir?

– PKK tarihinin hemen hemen her dönemi kritiktir. Eğer grup aşamasında yürütülen ideolojik mücadele ısrarlı biçimde sürdürülmeseydi, ideolojik kimlik tanımlaması netleştirilip bu çerçevede bir kadro şekillenmesi ortaya çıkarılmasaydı, daha ilk dönemlerinde bir kimlik kazanmadan, iz bırakmadan siyasal yaşamdan ve düşünce dünyasından silinirdi. Tarihte birçok yeni düşünce ya da düşünce akımları ideolojik etkinlik yaratamadıklarından, ideolojik teorik çözümlemelerini topluma benimsetmediklerinden kısa sürede silinmişlerdir. Dolayısıyla tüm düşüncelerin ilk çıkışları itibariyle yaşadıklarını kritik olarak değerlendirmek gerekir. Ancak daha sonraki süreçte en önemli ve kritik dönem hangisi denilirse; 1980-84 arası dönem olduğu söylenebilir. Hareketin politik mücadeleye girdiği süreçte 12 Eylül darbesi gerçekleşmiş ve bu darbe deyim yerindeyse PKK'nin kökünü kazımak için ağır bir saldırı yürütmüştür. 12 Eylül, PKK'yi ve onun Kürdistan'da yarattığı etkileri tümden ortadan kaldırma hareketiydi. Örgütümüz, bu saldırılar karşısında önemli bir darbe almıştı. Bu koşullarda, yurtdışına çekiliş sonrası Türk devletinin 'kılıç artıkları' dediği kadroların yeniden toparlanıp moral düzeyinin yükseltilerek, geçmiş eksikliklerden dersler çıkarıp ideolojik ve teorik yenilenmeyle örgütü etkin kılma görevi ortaya çıkmıştır. 1980-84 arası darbe koşullarında örgüt ya tasfiye olacaktı ya da kendini yeniden toparlayarak mücadelesini sürdürecekti. İşte bu dönemde Önderliğimizin büyük çabaları, ideolojik ve teorik netleştirme temelinde kadroyu eğitip moral olarak yenilemesi, kadroda yeniden örgütsel sorumluluğu ve duyarlılığı arttırarak örgütsel duruş ve kararlılık ortaya çıkarması, hareketimiz açısından bu kritik dönemin başarıyla aşılması olarak değerlendirilebilir.

Tüm Türkiye solu ve örgütlerinin yaşadığı gibi PKK de bu dönemde tasfiye sürecine girebilirdi. 12 Eylül darbesinin altında kadroların ruh hali tasfiyeciliğe zemin sunar durumdaydı. Sadece devletin saldırı ve tasfiye politikaları değil, kadroların, bireylerin duyguları da objektif bir tasfiyeciliği yaşıyor ya da yaşatıyordu. Bu süreçte Önderliğimiz kadroların eğitimini büyük bir tempo ile yürüterek, onların kafasındaki bütün sorulara ideolojik, teorik ve örgütsel cevaplar vererek, onlarda yeniden mücadele etme ve başarma inancını ortaya çıkarmıştır. Bu süreçte birçok provokatör yaklaşım, tasfiyeci ve mülteci eğilim, devrimci mücadeleden kaçma, mücadelesizliği normalleştirme gibi birçok tutum, davranış ve karşıt faaliyet ortaya çıkmıştır. Önderliğimiz önderlik yeteneği ile bütün bunları etkisiz kılmış devletin ve birçok çevrenin beklentisi olan tasfiyeden örgütü kurtararak 15 Ağustos hamlesiyle sonuçlanacak yeni bir süreci başlatmıştır.

Önderlik ve örgüt 1980-2000 yılları arasındaki 20 yıllık mücadeleyi bu 4 yıllık süreçte edindiği örgütsel tecrübe ile yürütmüştür. 1980-84 arası yaşanan süreç kadroların ve örgütün tarzını, üslubunu, yöntemini örgütsel mücadele anlayışını ve başarı tarzını ortaya çıkarmıştır.

Bunun dışındaki en kritik dönem ise Önderliğin yakalanmasından sonraki süreçtir. Tabii ki hareketimiz bir önderlik hareketi olarak ortaya çıktı ve Önderliğin yoğun çabasıyla bütün zorlukları atlattı. Bu yönüyle Önderlik ekseninde gelişen bir örgüt, yönetim ve mücadele tarzı ortaya çıkmıştı. Önderliğimizin yakalanmasıyla birlikte yeni bir süreç başladı. Bilindiği gibi Türk devleti ve birçok güç Önderliğin esaretinden sonra hareketin tasfiye olacağına inanmıştı. Ancak şehitlerimizin pratiği ve Önderliğimizin yıllarca verdiği çabayla ortaya çıkardığı örgüt kültürü, kadroların eksiğine, yetersizliğine rağmen mücadeleyi sahiplenmesini sağlamıştır. Uluslararası komplonun esas amacı; örgütün içini etkilemek, kadrolara 'artık mücadele edilemez' mesajı vererek irade kırıp teslimiyete zorlamaktı. 2003 yılında örgüt içinde ortaya çıkarılan tasfiyeci provaktif eğilimi bu çerçevede değerlendirmek gerekir. Ortaya çıkan provokasyonu uluslararası komplonun ürettiği bir piç olarak değerlendirmek yanlış olmaz. Bu süreç gerçekten de hareket açısından kritik bir dönem oldu. Örgütün merkezindeki bazı kişilerin böyle bir tasfiyecilik içinde yer alması ve dışımızdaki çevrelerden destek alması, örgüt içindeki zayıflıklara seslenmesi dikkate alındığında, belirli düzeyde etkili de oldu. Hatta tasfiyecilik 'biz örgütü ele geçirdiğimizi düşünüyorduk' diyerek mevcut gerçeği ifade ediyordu. Ancak harekete bağlı kadroların ve Önderliğin çabasıyla bu tasfiyecilik de boşa çıkarıldı.

Tabii bu provokasyondan çıkarılması gereken önemli dersler vardır. Tasfiyecilik Önderliğin strateji ve taktiklerinin doğru olmadığını, Önderliğin örgüt ve kadro anlayışından artık vazgeçilmesi gerektiğini söyleyerek, bir örgütsel darbe yapmak istedi. Bunu yaparken kavramları tersyüz ederek, Önderliğin yeni paradigmasını ve düşüncelerini kendi tasfiyeci eğilimleri için kullanmak istedi. Önderliğin esaret altında olmasını fırsat bilerek kavram kargaşası yaratıp Önderliği kendine göre yorumlama, Önderliği Önderlikle vurma gibi bir yaklaşım içine girdi.

Bu provokasyon şunu bir daha kanıtlamıştır: Önderliğin ideolojik, teorik, örgütsel ilkelerine bağlı kalındığı müddetçe örgüt ayakta kalabilir ve başarılı olabilir. Önderlikten uzaklaşma örgütü zora koyup tasfiyeyle karşı karşıya getirirken, Önderliği sınırlı uygulamanın bile bugün görüldüğü gibi ne düzeyde olumlu sonuçlar ortaya çıkardığı açığa çıkmıştır. Nasıl ki 1980-84 arası ortaya çıkan deneyim bir örgütsel başucu kitabı gibi örgütü 20 yıl ayakta tutmuş ve mücadele etmesini sağlamışsa, son dört yıllık süreçten çıkarılacak tecrübeler de kadrolar ve örgüt tarafından doğru değerlendirilirse, mücadelemiz zafere ulaşana kadar örgütümüzü yürütecek zenginliğe sahiptir.

– PKK tarihinde Önderlik gerçeği zorlu süreçlerin aşılmasında nasıl bir rol oynamıştır?

– Kürdistan devrimi zordur. Böyle bir devrime önderlik etme iddiasında olmak, doğal olarak o önderliği tüm zorluklar karşısında çözüm bulma gücüne götürür. Nitekim Önderlik, ilk günden bugüne kadar hiçbir sorun karşısında şu imkansızlık, bu zorluk var dememiştir. Herhalde insanlık tarihinde böyle bir önderlik görülmemiştir. Hiçbir sıkıntıyı zorluğu, imkansızlığı yakınma gerekçesi yapıp dillendirmediği gibi, arkadaşlarının, örgütün ve kadroların da şikayetçi, yakınmacı olmasını istememiştir. Önderliğimizin en temel ayırt edici özelliği budur.

Önderliğimiz bir insan isterse tarzıyla, üslubuyla, temposuyla her sorunu aşabilir yaklaşımı içinde olmuştur. Bunun nedeni mücadeleye baş koyanların her dakika bir zorlukla karşı karşıya kalmasının kaçınılmaz olduğunu bilmesidir. Zaten Önderliğimiz bunu bilerek mücadeleye başlamış, böyle bir örgütlenmeye öncülük etmiştir. Bu aynı zamanda Kürt'ün kara kaderini kırmaktır. Çünkü Kürdistan'da gerekçeli yaşamayan, yakınmayan, şikayet etmeyen bir önderlik ortaya çıkmadan, özgürlük mücadelesini kesintisiz yürütmek ve başarıya götürmek söz konusu olamazdı.

Önderliğimize göre her sıkıntıyı aşmanın mutlaka bir yolu vardır. Önemli olan imkanları doğru değerlendirmek, işleri zamanında yapmak, olanaksızlıkları, eksik ve yetersizlikleri tarz ve tempo yüksekliğiyle gidermektir. Yürüttüğü eğitim çalışmalarıyla böyle bir mücadele felsefesine sahip kadro ve örgüt gerçeğini ortaya çıkarmaya çalışmıştır. Bu kadro ve örgüt gerçeği inançlıdır. Görevlerini yerine getirme azmindedir. Dolayısıyla herhangi bir zorluk ortaya çıktığında bunların nasıl aşılacağını örgüte ve kadroya gösterdiği gibi tarzı, temposu ve üslubuyla nasıl pratikleştirileceği ve başarılı olunacağı konusunda da kendisini örnek yapmaya çalışmıştır. Bu nedenle sürekli *"ben kendimi bir ders gibi size anlatıyorum, bir örnek olarak ortaya koyuyorum ki bunlardan sonuç çıkarabilesiniz ve başarılı olmanın yolunu öğrenesiniz"* demiştir.

Önderliğimiz her zaman bütün kadrolardan daha fazla çalıştı ve yoruldu. Nitekim ***M. Hayri Durmuş*** cezaevindeyken, 12 Eylül sürecinde yediğimiz darbelerin nedenini Önderliğin tarzına, üslubuna, yaklaşımına ayak uydurmamakla açıklamıştır. *"Eğer ayak uydurabilseydik darbeleri yemez, bugün örgüt ileri düzeyde olurdu"* diyerek, Önderlik karşısındaki yetersiz kadro duruşunu ortaya koymuştur. Önderlik, *"kimseye gücüm yetmiyorsa kendime gücüm yeter, kendime yüklenirim ve sonuç alırım"* diyerek, nasıl bir mücadele tarzı içinde bulunduğunu da ortaya koymuştur.

İdeolojik grup döneminde sürekli değerlendirme ve çözümleme yapan, arkadaşlarla tek tek ilgilenen Önderlik olmuştur. İlk grup aşamasında, grubun maddi imkanlarının sağlanmasında, yine Önderlik tarzının belirleyici rolü vardır. Önderlik ilişki kurduğu her insanı örgüte yardım etme konusunda sorumluluğa çeken bir yaklaşım içinde olmuştur. Bir nevi örgütün imkanlarını kendi tarzıyla yaratmıştır. İster sol kesimden, ister aydınlar içinde olsun, örgüte dost ve taraftar kazandıran da Önderlik olmuştur. 1979 sonrası yurtdışına çıktığında, ilk kurduğu dost ilişkisinden bütün örgütün eğitimini yaptığı, barındığı, mücadeleye hazırlandığı ortam yine Önderlik tarafından öncülük yapılarak sağlanmıştır. Önderlik ideolojik, teorik düzeyde derin bir düşünce adamı, iyi bir örgütçü, iyi bir stratejist ve taktikçi olmanın yanında iyi bir ilişki ustasıdır da.

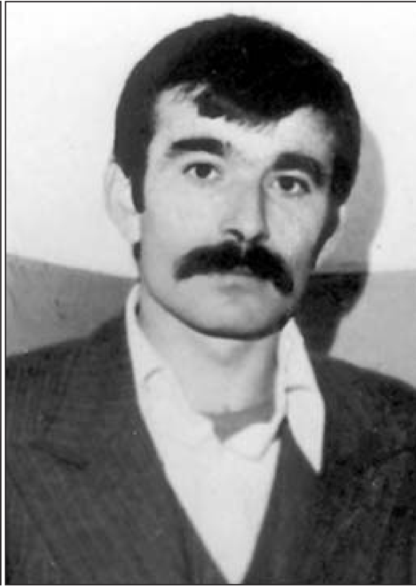
Önderlik, *"benim partileşme dışında başka bir gücüm yoktur"* diyerek, partileşmenin, kadrolaşmanın, örgütleşmenin sorunları aşmadaki rolünü vurgulamıştır. Güç kaynağının esas olarak eğitim, kadro yetiştirme ve örgüt ortaya çıkarma olduğunu bütün mücadele tarihinde herkese göstermiştir.

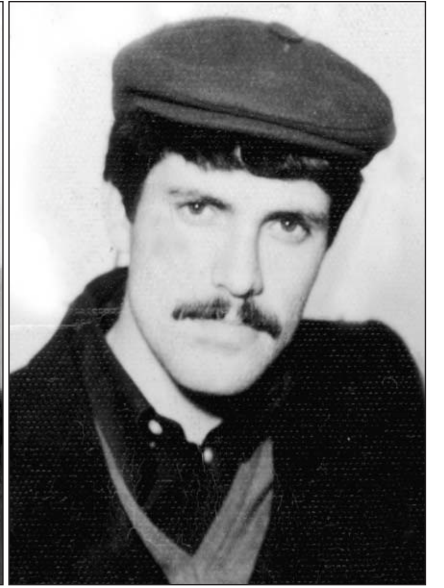
Diğer yandan tedbirli olmayı, her bakımdan yedek kuvvet bulundurmayı da mücadele tarzının parçası haline getirmiştir. Her çalışma alanının yedeğini ya da alternatifini daima düşünmüştür. İlk sözü söyleme, ilk kadroyu bulma ve örgütü bugünlere getirme tamamıyla bu Önderlik gerçeğinin yönetimi altında gerçekleştiğinden, tüm kadrolarını çok iyi tanıması, yalnız bir alanın değil, tüm alanların sorunlarına hakim olması, dolayısıyla örgütü bütünlüklü kavraması Önderliğimizi tüm sorunları çözme ve örgüte öncülük etme avantajını da beraberinde getirmiştir. Zaten Önderliğimizin örgüt ve halk içinde bu kadar itibarlı olması, örgütümüzün, halkımızın, kadrolarımızın bu kadar Önderliğe bağlı olması, esas olarak en zorlu süreçlerde yol göstericiliğiyle bütün zorlukların aşılması ve mücadelenin tekrar gelişme rotasına sokulması nedeniyledir.

***– Haki Karer** şahsında somutlaşan emek ve ahlak anlayışı PKK kadroları tarafından geçmişte ve günümüzde ne kadar sahiplenildi? PKK'nin yaratmış olduğu yoldaşlık ve emek anlayışının bugünkü kadrolar tarafından temsil düzeyi nedir?*

– Haki Karer'in emek ve devrimci ahlak konusunda sembolleştiği açıktır. Haki, devrimci üslubu, ahlakı, değerlere yaklaşımı

duruşu ve yaşam pratiğiyle örgütün kültürü haline gelmiştir. Haki yoldaş bulunduğu yerde duruşuyla arkadaşlar arasında sevgi ve saygı ortamını yüksek düzeye çıkaran bir kişiliğe sahipti. Yaşamda, mücadelede, yine her konuda ilkeli, tavizsiz olduğu gibi, eleştiri yaparken, bir yanlışı düzeltirken de arkadaşlarını incitmeden bu işi çözme yeteneğini gösterirdi.

Haki bir devrimci olarak, ortaya yeni çıkan bir hareketin ancak emekle ve yoldaşların birbirine sevgi ve saygıyla bağlılığı temelinde yaratılacağını bildiğinden, emeğiyle çalışıp üretmeyi en temel ölçü olarak görmüştür. Çünkü o günkü koşullarda hiç kimsenin üzerinde yatacağı, yiyeceği, yaşayacağı bir birikim yoktu. Mücadele etmek, örgütü her bakımdan ilerletmek, hatta günlük yaşamı devam ettirmek için de emeğe dayalı bir çalışmadan başka yol yoktur. Diğer taraftan örgütün, arkadaşların birbirine yoldaşlık bağı ile sarıldığı, birbirini güçlendirdiği değerlerden başka bir güç kaynağı da bulunmamaktadır. Bu yönüyle yeni oluşan bir hareketin gelişmesinde gerekli olan önemli tüm özellikler Haki Karer'de somutlaşmıştı.

Grubun ilk kadroları olan Haki Karer ve ***Kemal Pir*** yoldaşlar gerçekten de yeni oluşan bir hareket için olmazsa olmaz kadrolar niteliğindeydi. Haki Karer emeği, yoldaşlık ilişkileri, sevgi ve saygısıyla devrimci bir topluluk ortaya çıkarmayı sağlayan bir tarza sahipken, Kemal Pir de yeni çıkan bir harekette olması gereken heyecan ve coşkuyu en yüksek düzeyde yansıtarak, duruşuyla, tutumuyla bir sinerji ortaya çıkararak grubun gelişmesinde çok önemli rol oynamıştır.

Haki'nin, ilk çalıştığı yerlerden biri olan Adana'da inşaatlarda çalışarak arkadaşların günlük ihtiyaçlarını temin eden emekçi özelliğini bilmekteyiz. Örgütün en küçük bir değerinin ne kadar anlamlı olduğunu arkadaşlarına anlatan bir yaklaşım içinde olmuştur. O gün için bir örgütü yaşatan, örgütün gelişmesi için gerekli olan şey o küçük imkanlardı. Ancak o küçük imkanlarla büyükler yaratılabilirdi.

Haki'nin yaşamdaki mütevazı duruşu diğer kadrolara da yansımış, bu da grupla, hareketle ilişkilenen herkeste bir sempati yaratmıştı. İlk grup aşamasında bu hareketle ilgilenen tek bir kişinin bile bu hareketle yaşadığı ilişkileri, günleri unutamamasında Haki Karer'in örgüte kazandırdığı bu yaşam kültürünün payı çok fazladır. Haki arkadaş giyinmez, yemez, arkadaşlarına biraz imkan yaratmaya çalışırdı. Haki'nin şehadetinden sonra örgütte Haki'nin yaşam tarzının, ahlakının yoldaşlık sevgisinin örnek gösterilmesi, O'nun bu yönlü özelliklerinin ne kadar etkileyici ve derin olduğunu ortaya koyar. Bu nedenle Haki'nin şehadetinden sonra bütün arkadaşlar O'nun yaşam kültürünü, mütevazı yaklaşımlarını, emek ve değer anlayışını, ahlak anlayışını eksik de olsa örgüte mal olmuş bir kültür olarak yaşatmaya çalışmışlardır.

Haki'nin yarattığı bu değerlerin sahiplenicisi ve gözeticisi en başta Önderliğimiz oldu. Herkesin O'nun anısına, duruşuna bağlı olmasını istedi. Bu şehidimizin örnek yanlarının alınmasını her zaman öğütledi. Başkanın onun için *"gizli ruhum"* demesi tesadüf değildir. Önderliğin öngördüğü yaşam ve mücadele felsefesini, ahlak anlayışını, emek ve değer yaklaşımını yaşamıyla somutlaştırmıştır.

Önderliğimiz Haki'den başlamak üzere her zaman şehitlerimizin olumlu özelliklerinin arkadaşlar tarafından benimsenmesini ve yerine getirilmesini istemiştir. Bir örgütün ancak bunlarla örgüt olabileceğini vurgulamıştır. Örgüt, şehitlerinde somutlaşan değerlerle gelişir, zenginleşir, ölçülerini yükseltir. Ve giderek her alanda kimliği, kişiliği olan, etkileyen bir varlık haline gelir. Şehitlere bu yaklaşım gerçeği PKK'de en fazla da Haki şahsında ve Haki'nin anısına bağlı kalınarak yaratılmıştır. Bu nedenle de Haki, parti tarihimizde her zaman bir ahlak, kültür, emek değer dersi olarak kadrolara, halka yansıtılmıştır. Haki'nin somutlaştığını ve Haki'ye sahiplenildiğini rahatlıkla söyleyebiliriz. Zaten bunlar yapıldığı için bu kadar değer yaratıldı, böyle güçlü bir demokratik halk gerçeği ortaya çıkarıldı. Nitekim Önderliğimiz, *"ne söylediklerine değil, ne yaşadıklarına bakıyorlardı"* derken, Haki şahsında somutlaşan ve örgütün kültürü haline gelen yaşam duruşunu vurgulamaktadır.

Bırakalım söylemi, yaşamıyla, duruşuyla bir devrimci olduğunu, söylediğini yapacak bir insan olduğunu hissettiren bir önder kadroydu. PKK böyle bir kültürle gelişti. 15 Ağustos Atılımı, Haki'den başlayarak mücadele ve zindan şehitlerimizin duruşunu, kültürünü sahiplenen kadrolarımız tarafından gerçekleştirildi. 15 Ağustos'u ortaya çıkaran, bu kültürün temsil düzeyidir. Haki Karer'in bulunduğu yerde memurvari yaklaşımların zerresi olamazdı. Çetecilik, mevkicilik, yetkicilik, Haki Karer kültürü ile oluşmuş PKK'de yer edinemezdi. Haki, sadece örgüt için çalışmayı düşünen bir arkadaştı. Örgütün yükünü kaldıran insandı. Kimse yapmasa da kendisi yapardı. Hatta elinden gelse herkesin yükünü kaldırmak isterdi. Sıcak mücadele ortamında ideolojik duruşun, partileşmenin zayıflamasıyla birlikte, Haki şahsında başlayan ve şekilenen parti kültürünün temsil düzeyi de belli düzeyde zayıfladı. Halkın zatman zaman eski Apocuları arıyoruz demesi bununla ilgilidir. Doğru temsilde yetersizlikler ortaya çıktığı gibi, zaman zaman Haki şahsında somutlaşan değerlerin, özelliklerin zamanı geçti bile deniliyor. Bu tür şeyler eskide kaldı, bunları beklemek doğru değil yaklaşımını gösterenler olmaktadır. Sanki artık bunlar olamazmış gibi bir anlayış içinde bulunanlar dahi var. Halbuki Haki Karer hepimiz gibi bir militandı. Bu tür özelikler de ideolojik, teorik bilgi gerektirecek özellikler değildir. Dürüst, inançlı, örgüte bağlı olmak, bir örgütün militanları böyle olursa kazanabileceğini bilmek, bu nitelikleri pratikleştirmek için yeterlidir. Eğer örgütün gerçek militanıysa, partileşmenin kazandırdığı düşünülüyorsa, herkes Haki'nin özelliklerini rahatlıkla yaşamında uygulayabilir ve pratikleştirebilir.

Bu özellikler hiç pratikleştirilemiyor, bunlar tümden unutuldu dememiz mümkün değil. Hala zorlu bir mücadele yürütüyorsak, örgütümüz bu konuda önemli gelişmeler sağlıyorsa, bu kültürün varlığı nedeniyledir. Bizim hiçbir gelişmemiz dış dayanaktan kaynaklanmıyor. Tamamen kadrolarımızın fedakarlığı sonucu ortaya çıkıyor. Bu açıdan eksik ve yetersiz de olsa Haki'nin yaşamıyla, duruşuyla ürettiği kültür devam etmektedir. Nitekim şehitlerimiz bu kültürü yaşadıkları, temsil ettikleri için gelişmelerin ön açıcısı olmaktadırlar.

– PKK için 'bir şehitler ordusudur' belirlemesi yapılmıştır. Bu anlamda PKK'yi PKK yapan bu yüce kuruma bakış açısı ne olmalıdır? Geçmişten bugüne PKK şehitlerinin temel özelliklerini ve mücadeleye kazandırdığı değerleri önder kadroların kişilik özelliklerinden yola çıkarak tanımlamanız mümkün mü?

– Bu tanımlamayı Önderlik yaptı. Partileşmenin, Haki'nin şehadetine karşı duyulan sorumluluk sonrası başlatıldığını Önderliğimiz dile getirmektedir. Haki şehit düştükten sonra, artık bu düşünce uğruna ölenler olmuştur, eğer bir ideoloji uğruna ölenler varsa, bu ideoloji bir dava haline gelmiştir ve gerekleri yerine getirilmelidir yaklaşımıyla partileşme süreci başlatılmıştır. Haki, şehadetiyle bu düşünceyi dava haline getiren önder kadromuzdur. PKK'de her şehadet gelişme gerekçesi olmuş, mücadele temposunun yükseltilmesiyle bugünkü PKK gerçekliği yaratılmıştır. Bu açıdan PKK, şehitler kurumunda kendini var eden değerleri görmektedir. 1990'lardaki serhildanların şehadetler sonrası gerçekleştiği bilinmektedir. Yine en son gerçekleşen Diyarbakır serhildanı da şehadetler sonrası yaşanmıştır. PKK'nin yaratıcısı bunlardır.

PKK'de şehit kavramının en temel özelliğini Hayri'nin sözünde ortaya koymak mümkündür. Hayri şehadete giderken, *"mezarıma borçlu yazın"* demiştir. Böylece kadrolara, halka, tarihe borcunuz var, Önderliğe, şehitlere borcunuz var, bunu ödemek için çalışacaksınız, sizin tek göreviniz bunun için çalışmaktır mesajını vermiştir. Bir kadro için bundan daha değerli bir tanımlama olabilir mi? Dolayısıyla kadroların parti nedir, örgüt nedir, ölçüleri nedir diye sormasına gerek yok. Bunlar açık ve bellidir. ***Kemal'de, Hayri'de, Haki'de Beritan'da*** somutlaşmıştır. Bu nedenle nasıl bir kadro olmalıyız, ölçülerimiz nasıl olacak, PKK kadro gerçekliği nedir biçiminde soru sormak, parti tarihini az çok bilenler için ancak oportünizm olur.

Yeni savaşçılara, dostlara, bilmeyenlere bu gerçekliği öğretmek ya da anlatmak gereklidir. Bu, şehitlere karşı sorumluluğumuzun bir gereğidir. Şehitlere olan borçlarımızdan biri de onları yeni nesillere, halkımıza, tüm topluma, bölge halklarına ve tüm insanlığa anlatmaktır. PKK kadroları partili olmayı, partiye bağlanmayı en temel değer biliyorlardı. Kadro olmak, partiye dürüstçe bağlanmak, onun için çalışmak, partinin onurunu korumak ve bir şeyler katmak, halkımızın umudunu, özlemini gerçekleştirecek partileşmeyi ve mücadeleyi geliştirmektir.

Bir kadronun ne olduğunun, ne olması gerektiğinin en somut ifadelerinden birisi de ***Akif Yılmaz*** yoldaştır. Diyarbakır Zindan'ında baskı ve zulüm ile itirafçılığın dayatıldığı dönemde Akif yoldaş çok onurlu bir tavır sergileyerek, partiyi, partili olmayı, onurunu korumayı en önemli değer olarak gördüğünü ortaya koymuştur. Akif'in tavrı, bir PKK militanının özgürlük ve halk değerlerine, örgüte, yoldaşlarına nasıl bağlı olması, bu değerleri her türlü değerin üzerinde tutması gerektiğine çarpıcı bir örnektir ve öğreticidir.

Kemal şehadete yaklaştığında morali ve coşkusu artmıştı. Şehadet yaklaştıkça, görevini ve sorumluluğunu başarmanın huzurunu yaşıyordu. *"Yaşamı uğruna ölecek kadar çok seviyorum"* sözü, bir yaşam ve mücadele felsefesinin ifadesiydi. Yaşamı uğruna ölecek kadar sevmek, geri, köleci yaşamı kabul etmemektir. Önderliğin belirttiği gibi, *"bir yaşam olacaksa özgür olmalı"* demektir.

Kemal'in yaşam ölçüleri o kadar yüksekti ki, ancak uğruna ölünebilecek güzellikte bir niteliğe sahip yaşama yaşam diyen bir önder kadroydu. Dolayısıyla PKK'li kadroların sıradan yaşam ölçülerini kabul etmesi mümkün değildir. Zaten PKK gerçeği sıradan yaşamı kabul etmediği için mücadeleyi bugüne getirmiştir. Bizim şehitlerimiz, herhangi bir savaşta yaşamını yitiren asker ya da gerillalar değildir. Bizim şehitlerimiz, tamamen bir toplumun kimliğini, kişiliğini, değer yargılarını yaratan kadrolardır. Bu yönüyle şehitlere bizdeki bütün güzellikleri yaratan değerler olarak bakmak, onları halkımızın ve hepimizin yaratıcısı olarak görmek gerekiyor. Önderliğimiz şehitlik gerçeğini, *"onlar Kürt toplumunun ve bizlerin kurumuş kan damarlarını canlandıran ve yaşam veren değerler"* olarak tanımlamıştır.

– PKK'li olmak için temel ölçüler nedir?

– PKK'li olmanın ölçülerini şehitlerimiz ortaya koymuştur. Şehadet gerçeği her şeyden önce özgürlüğe ve demokratik yaşama sevdalı olmaktır. Özgürlük ve demokrasi için bütün yaşamını ortaya koyabilecek, yaşamını özgürlük ve demokrasinin gelişimi için düzenleyebilecek kadro gerçekliğini ifade eder PKK'lilik.

PKK'li olmak, her şeyden önce her konuda ahlaki ölçülere sahip olmaktır. Haksızlığa, zulme, sömürüye, adaletsizliğe karşı çıkan ve bunları temel ahlaki değerleri olarak gören bir kişi PKK'li olabilir.

Sömürüye, baskıya, zulme, eşitsizliğe, adaletsizliğe, haksızlığa karşı tavır koyamayan bu konuda ilkesiz olan, bu tür uygulamaları sindirebilen bir kişinin PKK'li olmas düşünülemez. Hem bu ahlaki ret ölçülerini yaşamında gösterecek hem de kabul ölçüleri olan özgürlük, demokrasi, eşitlik, adalet için mücadele etmeyi ve bunun için de ısrarlı ve kararlı olan, bunun ahlaki tutarlılığını yaşamında somutlaştıranlar PKK'lidir.

PKK'li olmak ideolojik, teorik derinlik ve kapsam gerektirir. Bunları kendisinde somutlaştırmadan güzellikleri doğru çizgide pratikleştirmek mümkün değildir. Doğru çizgi ve ideoloji de ancak belirttiğimiz değer yargıları olursa mümkün olur.

"Grubun ilk kadroları olan Haki Karer ve *Kemal Pir* yoldaşlar gerçekten de yeni oluşan bir hareket için olmazsa olmaz kadrolar niteliğindeydi. Haki Karer emeği, yoldaşlık ilişkileri, sevgi ve saygısıyla devrimci bir topluluk ortaya çıkarmayı sağlayan bir tarza sahipken, Kemal Pir de yeni çıkan bir harekette olması gereken heyecan ve coşkuyu en yüksek düzeyde yansıtarak, duruşuyla, tutumuyla bir sinerji ortaya çıkararak grubun gelişmesinde çok önemli rol oynamıştır"

PKK'lilik öncülük gerektirdiği için, öncülük mücadele edilen, değiştirilmek istenilen toplumun ve karşı sistemin tanınmasını gerektirir. Kapitalist sistemi, iktidarcı, devletçi sistemi çok iyi tanımak, onun tüm özelliklerini kavramak, sistemin mezhebi olmamak ve sistemin oyunlarını boşa çıkarmak açısından da önemlidir. İdeolojik teorik birikimin gerekli olduğu zaten tartışmasızdır. Bunlar işin abecesidir.

Bu hareket ideolojik bir mücadele olarak başladı. Demek ki ideolojik hareket ve donanım olmadan, ideolojik mücadeleyi kazanmadan ne kadro olmak, ne parti ne de örgüt olmak mümkün değildir. Partileşmek, ideolojik çalışmaları geliştirmek ve bunun kadrosunu yaratmakla mümkündür. PKK'nin partileşmeye gittiği süreçte neler yaşadığı dikkate alınırsa, PKK'li olmanın ölçüleri daha iyi anlaşılabilir.

PKK'lilik her şeyden önce değerlere, mücadeleye, örgüte, sorumluluklara, görevlere sahiplenmedir. Bir bütün olarak sahiplenme duygusuna, yani sorumluluk anlayışına sahibi olma, elini taşın altına koyarak yük kaldırmayı bilen kişidir. Burada sahiplenme derken mülk anlamında değil, bir şeyler elde etmek için sahiplenmek değil, değerleri, halkın özgürlük ve demokrasi mücadelesinin görevlerini ortada bırakmama, hatta bu konuda başkalarıyla yarışma önemli ölçülerden biri olmaktadır. Partileşmenin, partililik duygusunun olmadığı yerde görevlere sıradan yaklaşılır, ucundan tutulur, içine tam girilmez. Bir memur gibi davranılır ya da yetkisi varsa çalışılır.

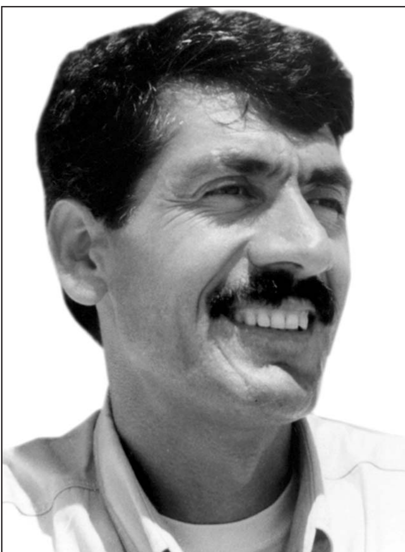
PKK'lilik yetki ve sorumluluk almam, şu görevi yaparım, şunu yapmam anlamına da gelmemektedir. Aksine, bir ortamda herkesten daha çok görevlere ve sorumluluklara sahiplenme yarışı içine girmektir. Bir kadro eğer gücü, yeteneği varsa ve kendine inanıyorsa mutlaka görevlere hazır olan kişidir. Bu yönüyle de PKK'lilik vasatlığı, iddiasızlığı değil aksine, bir devrimi yaratma, geliştirme sorumluluğuyla mücadeleye çok şeyler katmanın iddiasını ve kararlılığını taşıyan kişidir. Yaşam biçimi sadedir. Bireyci, bencil bir yaşamı yoktur. İlişkilerinde tamamen komünal, kolektif, birbirini güçlendiren bir yaklaşımı esas alır. Kendi başarısının arkadaşlarının başarısıyla geleceğine inanır. Bu açıdan örgütü güçlendirerek, arkadaşlarına güç vererek başarının felsefesini de böyle değerlendiren özelliğe sahiptir.

İlişkilerinde kendisini dayatan değil, karşıdakini dinleyip anlayan kendi düşüncelerini, iradesini pratikte geliştirdiği gibi, yoldaşlarının düşüncesini ve iradesini dikkate alan kolektif bir yaklaşım içinde herkesin emeğinin, militanlığının başarılı olması için ortam sunan kişi PKK'lidir.

Yoldaşlık ilişkilerinde çekiciliği ve sevgiyi esas almak, PKK'liliğin en temel özelliğidir. Zaten çalışmalarda çekici, toparlayıcı, güçlendirici olmayan bir militanı PKK'li olarak görmek mümkün değildir.

PKK'li esas olarak da özgürlük ve demokrasi mücadelesini kazanma iddiasındaysa, çalışmalarında mutlaka başarı tarzını yakalayandır. Başarısı olmayan ne kadar bağlıyım, ideolojik ölçülere sahibim dese de, onu gerçek PKK'li olarak tanımlamak mümkün değildir. Olsa olsa bir PKK sempatizanı olabilir. PKK'yi izleyip takip eden biri olabilir.

Bu nedenle bütün özelliklerini başarıyla tamamlayan militana PKK'li demeliyiz.

Sedat (Zekeriya Yüce)

YENİDEN YAPILANMA ÖLÇÜSÜ NETLEŞME VE DAHA FAZLA ÇALIŞMADIR

"Geleceğe duyulan umut ve bunu başarabilme azmi ise en önemli güç kaynağıdır. Biraz da sezgiler önemli dönemeçlerde ve büyük karar anlarında önemli bir yol arkadaşı ve sadık bir kılavuz olur. İçten içe kemiren kayıplar da bu yolculuğun ayrılmaz bir parçası olur. PKK'nin yaşadığı yeniden yapılanma, böyle bir yolculuğun öyküsüdür. Bir taraftan tarihteki en alçakça örneklerini aratmayan ihanetler, diğer taraftan sadece inancı kuşanmış her yaştan bedenlerin benzersiz destansı direnişleri ve bu ikilemin ortasında seyreden her türden duruşlar"

Sosyal mücadeleler toplumsal sorunlar üzerinde şekillenip ortaya çıkar. Fakat hiçbiri kendiliğinden oluşum göstermez, her biri bir öncülüğe dayanır. Ani ayaklanmaları saymazsak, bu, sosyal mücadelelerin hepsi için geçerli bir durumdur. Ani ayaklanmalar istisnai durumlar olmakla beraber, geçicidir veya yayılma yeteneğinden yoksundur. Bunların gelişmesinde de minimum düzeyde de olsa kısmi bir örgütlülük, bu örgütlülüğün de doğal ya da iradi bir öncülüğü vardır

Toplumsal mücadelelerde ise örgüt ve öncülük, çoğu zaman öncülük yapan bireye kadar somuta inmiştir. Çağın koşullarına göre uygun formlarda gelişir. İlk klan şefliğinden tutalım, peygamberlik ve mezhep çıkışları, filozofluktan günümüz partilerine kadar bu böyledir. Toplumsal iç içelik geliştikçe öncülük de giderek evrensel niteliklere bürünmüştür. Tabii bunda öncülüğün niteliği de belirleyici olmuştur. Her topluluğun toplumsal gelişmişliği, içinden çıkan öncülüğün niteliği ile bağlantılıdır. Tarihte toplumların kaderini belirleyen, öncülüklerin niteliği olmuştur. Kaybedişleri veya kazanışları, öncülüğün niteliğine bağlı olarak gelişmiştir. Bilinçlenme ve aydınlanma geliştikçe, öncülük daha sıkı örgütlenmelere, daha disiplinli kurumlaşmalara dönüşmüştür. Kapitalist aşamada ortaya çıkan parti kurumlaşmaları ise bunun zirvesi olmuştur. Sendika ve dernekler daha alt gruplara ait kurumlaşmalar olarak gelişirken, partiler daha geniş toplumsal tabanlara hitap etmek amacıyla gelişmiştir. Hemen belirtelim ki bunlar kapitalizmin değil, Rönesans'ın yarattığı aydınlanma ve uyanışın devamı niteliğinde bir sonuçtur.

Partileri çok farklı açılardan tanımlamak mümkündür. Ancak partiler en temelde toplumsal hareketin öncü kurmay örgütüdür. Hareketin amaç, program, strateji, taktik ve eylem hattını belirleyerek doğrultusunu oluşturur. Toplumların ihtiyacına cevap olabildiği oranda, gelişip yayılma gösterir. İster sistem içi merkezi veya muhalif isterse de sistem karşıtı radikal olsun bütün partiler bu tanımın içinde yer alır. Farklılıkları amaç ve programlarındaki değişikliğe dayanır. Daha fazla fark aranacaksa, bu, sistem karşıtı olma iddiası taşıyan partilerin yarattığı sonuçların derinliği ile ölçülebilir. Büyük toplumsal gelişmeler kadar, büyük hayal kırıklıkları yaratan erken başarısızlıklar, bu partilerin etkinlik düzeyini yansıtmaktadır.

Geride bıraktığımız 19. özellikle de 20. yüzyıl, gerçek anlamda partiler çağı olmuştur. 20. yüzyıldaki partileşmelere damgasını vuran ise leninist partileşme tarzı olmuştur. Diyebiliriz ki çağın bu tarzdan etkilenmeyen sosyal mücadelesi kalmamıştır. Sosyal mücadelelerin büyük kısmı kısa vadede bu modelle amaçlarına ulaşarak iktidar olmayı başarmışlardır. Ancak iktidar olmanın eşitlik ve özgürlüğü getirmek bir yana, bunların zamanla yok edilmesi anlamına geldiği görülmüş ve bu sistemlerin tümü aşılmıştır. Çağın temel akımları olan reel sosyalizm, sosyal demokrasi ve ulusal kurtuluş akımlarının sistemin birer mezhebi haline gelmeleri partileşmenin değil, partileşmenin devlet ve iktidarın izdüşümü olarak örgütlenmesi, buna hizmet eden amaç ve programların bir sonucudur. Bu akımların mezhepleşmesinden hareketle partinin gerekmediği sonuçlarına varmak aldatıcı yanı büyük olan bir sapmadır. Çünkü partiye biçim kazandıran şey, hareketin programı, dayandığı paradigma ve zihniyettir. Hiçbir hareketin öncüsüz gelişmesi mümkün değildir. Tarih, öncüsünü geliştiremeyen hareketlerin sayısız çözülme ve tasfiye örnekleri ile doludur. 1968 ayaklanmaları ile zirveleşen sistem karşıtı hareketlerin etkisi ve iç bunalımlar sonucu reel sosyalizmin yaşadığı çözülüşün, çağın sosyal mücadelelerinde büyük bir çözülme ve öncü durumundaki partilerde ya tasfiye ya da tam bir marjinalleşme yaratması bir kader değildir. Bu, partilerin dönüşüm ihtiyacını karşılayamamalarından ileri gelmektedir. Devletçi zihniyeti ve dogmatizmi aşamamaları çözülmenin temel nedenidir. Hemen belirtelim ki geçmişi inkara dayalı değişim ve dönüşümler de daha beter sonuçlardan kaçamazlar. Yapılması gereken, geçmişin doğru eleştirisi ve özeleştirisi temelinde yeniden bir yapılanmadır. Ancak bu pek gelişmedi. Çok sınırlı sayıda hareket bunu kısmen başarabildi. Ses getiren dönüşümler çok sınırlı kaldı.

PKK'nin dönüşüm serüveni uçurumun kıyısında seyretmiştir

PKK büyük sancılara rağmen bu başarıyı sağlayan en etkili örneklerden bir tanesidir. PKK'nin dönüşüm serüveni, uçurumun kıyısında seyreden bir dönüşümdür. En bitti bitecek denilen anlarda dönüşümün büyük adımları atılmıştır. PKK'nin dönüşüm tarihi tek başına bile büyük dersler içeren, soluk soluğa bir mücadele tarihidir. Hem de tarihte eşine az rastlanır bir trajedi ortamında, büyük ihanetlere rağmen geliştirilen bir harekettir. Büyük dönüşümler, bir madalyonun iki yüzü gibi ölüm kalım ikilemini barındıran bir çizgide gelişebilir. İnançsızlığın bir kanser gibi bünyeye sızıp yayıldığı, umudun ise yürümenin esas motoru olduğu derin kaygılar içeren çok hassas süreçlerdir. Çoğu zaman kaçınılmaz bir ihtiyaç olarak gündemleşir. Bir tercih değil, adeta varlığını sürdürmenin olmazsa olmaz koşulu olarak belirir. Ancak dönüşüme cesaret edildiğinde ise artık bir umut yolculuğu başlamıştır. Derin ihanetler, büyük dökülmeler, mum gibi sönmeler ve inançsızlıklar adeta bu yolculukların kaderi gibidir. Geleceğe duyulan umut ve bunu başarabilme azmi ise en önemli güç kaynağıdır. Biraz da sezgiler önemli dönemeçlerde ve büyük karar anlarında önemli bir yol arkadaşı ve sadık bir kılavuz olur. İçten içe kemiren kayıplar da bu yolculuğun ayrılmaz bir parçası olur. İşte PKK'nin yaşadığı yeniden yapılanma, böyle bir yolculuğun öyküsüdür. Bir taraftan tarihteki en alçakça örneklerini aratmayan ihanetler, diğer taraftan sadece inancı kuşanmış her yaştan bedenlerin benzersiz destansı direnişleri ve bu ikilemin ortasında seyreden her türden duruşlar.

PKK'nin, benzerlerinin başaramadığı dönüşümü başarmasındaki temel faktör ideolojisindeki özgünlük ve farklılık, bilimsellik düzeyi ve geçmiş yapılanmalardan etkilenme düzeyindeki sınırlılıktan çok, tarihteki peygamberlik geleneği ile benzer yönler taşıyan önderliksel karakteridir. PKK'nin çıkışından günümüze kadar bilimsel bir hareket olduğu tartışmasızdır. Geliştirdiği mücadele ve başarı düzeyi bunu yeterince ispatlamaktadır. Ancak esas belirleyici güç, Önderliksel gelişme tarzıdır. Hep geliştiren ve üreten bir Önderlik ve onun arkasında yürüyen inanmış yoldaşlar topluluğu her gelişme döneminin temel ifadesi olmuştur. PKK'nin her döneminde bunu çok bariz görebiliyoruz. Bütün göstergelerin olumsuzluğa çakılıp kaldığı anlarda bile mücadelenin yürümesini sağlayan, Önderliğe duyulan sonsuz inançtır. Teorik açılımın yeni yeni geliştirildiği ilk dönemlerde bile, kimse ne getirir ne götürürün muhasebesini çok yapmadan, verilen görevleri her türlü fedakarlıkla yerine getirmeye çalışmıştır. Bu durum PKK'nin hem en güçlü yanını hem de en zayıf noktasını oluşturmaktadır. En güçlü yanıdır, çünkü salt bilimsellikle elde edilmeyecek başarılara, atılamayacak adımlara götürmüştür. En zayıf yanıdır, çünkü bütün karşı saldırıları bir noktada, Önderlik kurumunda odaklamaktadır. Uluslararası komploda olduğu gibi, bütün karşı konseptlerin mayasında bu tespit vardır. Bu tespit güncelliğini halen de korumaktadır.

PKK'nin çağdaş bir Kürt miladı olduğundan hiç kuşku duyulamaz. Sadece Kürt halkı ile sınırlı kalmayarak bölge ve dünya halklarının heyecanına ortak olduğu masalsı bir yürüyüş, destansı bir eylemdir. İnançsızlığın ve yenilginin ölümcül bir kanser gibi insanlığın bünyesine yedirilmeye çalışıldığı bir çağda, insani duyguları ayaklandıran eylem ve direnişlerle insanlık tarihine mal edilmiş bir eşitlik, özgürlük ve kardeşlik çığlığıdır. Bu, en karşıt durumdaki düşmanın bile hakkını teslim ettiği bir gerçekliktir. PKK tarihi bu yönüyle incelendiğinde, insana sadece ve sadece heyecan verir.

PKK'nin toplumsallaşma sürecinin zirveye ulaştığı 1990'lı yıllar, aynı zamanda yeniden yapılanma ihtiyacının gündeme geldiği yıllar olmuştur. Önderlik bu dönemde reel sosyalizme yönelik eleştiriler geliştirmiş, bunların içimizdeki yansımaları karşısında tedbirler geliştirme çabası içerisine girmiştir. Özellikle PKK V. Kongresi'nin yapmış olduğu açılımlar, kadronun hazır olmaması ve yeni paradigmanın ipuçları olsa da bunun henüz bir sisteme kavuşmamış olması nedeniyle hayata geçirilememiştir. Önderlik tarafından yeniden yapılanma kongresi yapılmak istenen VI. Kongre, uluslararası komplo ve Önderliğin esareti nedeniyle bu konuya odaklanamamıştır. VII. Kongre, yeniden yapılanmayı ciddi biçimde tartışarak önemli bir mesafe alsa da daha çok komplo sonrası atmosferi dağıtması ve mücadele yürütmede kararlılığın pekişmesi yönüyle başarılı olmuştur. Önderliğin AİHM Savunmaları perspektifi ışığında yapılan ve gerilla ile partiyi dar görerek, kendini kongre şeklinde örgütlendiren VIII. Kongre'de PKK'nin yerine KADEK kurulmuş, ancak bu değişim, daha çok parti değerlerine karşı duyulan bir tereddüt anlamına gelmiştir. Bunun da geçmişi aşamayan ve daha çok biçimsel bir değişiklik olduğunu gören Önderlik, örgüt gündemine KONGRA GEL'in kurulmasını koymuştur. Ancak kurulan KONGRA GEL, hareketin tasfiye planına dönüşmüştür. Bunun üzerine Önderlik hem bir tedbir hem de bir gereklilik olarak PKK'nin yeniden inşasının gerçekleştirilmesini istemiştir.

Önderlik yeniden yapılanma hususunda çok köklü özeleştiriler yaptı, modern paradigmadan koparak, alternatif sistemini formülleştirdi. Demokratik ekolojik, cinsiyet özgürlükçü toplum paradigmasıyla demokratik konfederalizm sistemini kurmayı esas aldı ve 'kendi eğilimim' dediği PKK'yi, bunun gerçekleştirici gücü olarak yeniden inşa etti. Yeniden inşanın temelindeki güçlü teoriyi, yaşanan değişimleri de şöyle değerlendirdi. "*Dogmatizmin aşılmasıyla devlet, iktidar, savaş, ulus ve ulus devlet tanımına daha gerçekçi boyutlar getirmem, gerektiğinde kapsamlı bir meşru savunma savaşına da açık demokratik bir toplum için yeniden partileşmeye dayalı bir çözümün yolunu açtı. Bu yaklaşım sadece stratejik ve taktik bir dönüşüm değildir. Ardında köklü bir bilimsel düşünceye dayalı teorik ve paradigmatik görüş, daha zengin bir siyasi düşünce ve partileşme tarzı vardır. Sosyalizmin yüz elli yıllık gelişmesine damgasını vurmuş devletçilik hastalığını aşma, burjuva ulus anlayışını terk etme, toplumsallığın komünal ve demokratik tarzını tarih boyunca esas alma, özgürlük ve eşitlik idealini bu köklü değişimlere bağlama vardır. PKK adına bu temelde yapılan eleştiri ve özeleştiri doğal olarak yeniden yapılanma sorununu gündemleştirmektedir.*"

Önderlik cansız evren anlayışında olan, zorunlulukçu, her şeyi bilen, olay ve olguları birbirinden kopartan; mekanik, dar, ilerlemeci ve bu yönüyle kaderci; zıtları birbirini yok etme mantığına oturtan, bu nedenle savaşı, yok etmeyi olması gereken olarak gören, bugün etkilerini atmak istediğimiz modernist paradigmadan; evreni canlı görerek, özneleri arttıran, tüm niteliksel değişim süreçlerine kaosu oturtan, olasılıkçı düşünerek dogmatizmden kopan, olayları ak kara mantığından uzaklaşarak ara tonları ile ele alan, yaşamın gerçek renklerini gören, mücadeleyi 'aşma' kavramına dayandırarak, diyalektiğini evrensel ilkeye uyumlu hale getiren bir yaklaşımla büyük değişiklikler yaptı. İdeolojinin amaçladıklarını bu paradigmaya dayalı olarak gerçekleştirmeyi, PKK'nin önüne görev olarak koydu. Kendi toplumsallaşmasını yaratmayı buraya dayandırdı. Bu, hiyerarşik, devletçi, iktidarcı paradigmadan kopma, devlet dışı toplumun kendi sistemini kurma anlamındadır. Devletçi sistemle benzeşmeden, onlarla birlikte yaşayarak halkların doğal sistemini kurarak onu aşma iddiasıdır. Doğal toplumun günümüzün bilimselliğiyle bütünleştirilerek, yeniden kurulması arzusudur. Bu yönüyle de dünyaya yayılmış hiyerarşik, devletçi, iktidarcı sistemi aşmak suretiyle, yerelden başlayıp dünyayı değiştirme projesidir.

Ulus devlet denilen oluşum ulusu temsil etmez

Sosyalizmin evrenselliğine dayanarak bir ulusal kurtuluş hareketi olarak ortaya çıkan, uzun süreli bir halk savaşı vererek uluslaşmayı sağlamak isteyen PKK, bugün devlet ve iktidardan mümkün mertebe uzak durarak, demokratik siyaseti ve meşru savunmayı temel mücadele biçimi görerek, demokratik ekolojik, cinsiyet özgürlükçü bir toplum yaratmak suretiyle ulusu devletin olmaktan çıkararak, gerçek anlamıyla kurtarmak, güç yapmak istemektedir. Bu yönüyle düzeltmeyi ulus ve onun nasıl özgürleşeceği hususunda başlatmaktadır.

Ulus olmak devletleşmeyle, ulusun oluşum süreci de ulus devletin oluşumuyla özdeşleştirildiğinden, ulus ile devlet her zaman birlikte ele alınmış ve birbirini koşullayan olgular olarak değerlendirilmiştir. Halbuki ne ulus olabilmek için devlet gereklidir ne de ulus devlet ile ulusun oluşumu aynı zamanda olmuştur.

Ulus; klan, kabile, aşiret, millet, milliyet gibi etnisitenin en kompleks ve geniş toplumsal formudur. Yani kapitalist toplumun ve onun devletleşmesi olan ulus devletin bir icadı değildir. Özellikle Batı'da İtalya, İsviçre, İngiltere, Almanya'da 12. yüzyıldan itibaren bir uluslaşmanın yaşandığı görünmektedir. Ortak dil, kültür, tarih, ruh birliği ve pazar etrafında şekillenmektedir. Her dönemde olduğu gibi o dönem de yoğun görülen bir ortak pazar gerçeği vardır. Bu, halktaki ortaklaşmayı arttırmaktadır. Bu yönüyle ortada henüz kapitalizm yokken bile bir pazarın olduğu görülmektedir.

Ulusun kendini yönetim biçimi de sanıldı-

ğının aksine, baştan beri ulus devlet şeklinde olmamıştır. Ulus devletlerin ortaya çıkışı bir zorunluluk olmayıp 12. yüzyıldan 18. yüzyıla kadar doğal toplum eğilimi ile kapitalist toplum eğilimi arasındaki mücadelede, burjuvazinin kaosun kazananı olarak çıkmasıyla gerçekleşmiştir. Bu süre zarfında ulusun kendini yönetmesi daha çok demokratik bir biçimde gerçekleşmiştir. İsviçre konfederalizmi, Almanya Ren konfederalizmi, İspanya komünarları, Amerika kasaba meclisleri, Paris Komünü; Doğu'da Dervişan Cumhuriyetler (Karmatiler, Haşhaşinler, Fatimiler vb), yine değişik mezhepsel çıkışlar, alevilik, yezidilik vb merkezi sistemin dışındaki değişik yapılanmalar, demokratik komünal örgütlenmelerdir. Bu yönüyle ulusun tarihini ulus devletle başlatmak ve sanki onun bir ürünüymüş gibi ele almak yapılacak en büyük yanlışlardan biridir. Ulusu özgürleştirme hareketlerine seçenek olarak devletleşmek ise marksizm tarafından ortaya konulan bir çözümdür.

Kapitalizm bu doğal olgudan milliyetçilik, hatta ırkçılık gibi tamamen egemenlerin çıkarlarını temsil eden ideolojileri doğurmuş, bu nedenle dinin yerine geçecek yeni ideolojisine kavuşmuştur. Adına ulus devlet denilen oluşum hiçbir zaman ulusu temsil etmez. Devlet her şeyden önce toplum içinde toplum olarak halkın, ulusun tümünü yapısı, genleri gereği asla temsil etmez. Herkese yarar sağlamaz. Ulus, devletin kılınır. Dar bir elitin sömürü aracıdır devlet. O nedenle ulus devlet tanımı yalandır, yanlıştır. Bu yalanın örtbas edilmesinde 'yeni din' olarak milliyetçilik kullanılır. Milliyetçilik uğruna hem de dindaşlar arasında I. ve II. Dünya Savaşları yapılmış ve on milyonlarca yaşam son bulmuştur. 19. ve 20. yüzyılın ortalarına kadar ulus devlet oluşumu için elinden geleni yapan Batı, bugün ulus devleti yaşanan yoğunca acıdan sonra geride bırakmakta, sermayesinin küresel yayılımı ve açılımı açısından engel olarak görmektedir. Konfederal yapılara karşı mücadele ederek kurumlaşan, oluşan ulus devlet, bugün konfederal yapılara yenik düşmüşe benzemektedir. Önderlik, AB oluşumunun Avrupa şahsında milliyetçiliğin özeleştirisi anlamına geldiğini belirtmektedir. Ulusun oluşum süreci devletleşmekten çok demokratik ve komünaldir. Bu yönüyle demokratik ulusa daha yakındır.

Uluslaşma en üst toplumsal form olarak sınıfsal, kültürel, sosyal, siyasal, dini vb açılardan her tabakanın içinde bulunacağı en karmaşık yapıya sahiptir. Ulus devlet tekleştirmeyi dayatırken demokratik ulus, tüm bu tabakaların, farklılıkların birbirini bütünler tarzda yaşamasını esas alır. Demokratik ulus, her şeyden önce ulus ile devlet kavramlarını birbirinden ayırır. Ve ulusu devletin olmaktan çıkarır. Ulus olmak için devletleşmenin gerekmediğini, tam tersine devlet olmanın yarattığı tahribatları görerek, onun sömürgen üst toplum genlerini tanımlayarak ondan uzak durur. Ahlakı parçalamak, komünalite ve toplumsallığı yok etmek suretiyle gelişen kapitalizmin ulus devlet yaklaşımıyla yozlaştırdığı, saptırdığı yönlerin dışındaki ulus özelliklerini kabul eder. Demokratik ulusun felsefesi, etnisite olgusunun yaşam tarzı olan demokratik komünal bir yaşam bilincine dayanır. Sınıfların, mezheplerin, farklı toplumsal statülerin yaş, cins vb birbirine tahakkümüne karşı durur, birbiriyle barışçıl yöntemlerle demokratik komünal yaşam tarzına yöneltir. Bu yönüyle hiyerarşilerden, tahakkümlerden, egemenliklerden, devletin sistemli şiddetinden uzak duran demokratik ulusta barışçıl bir yaşam vardır. Bu barışçıl felsefe doğaya yaklaşımı da ekolojik kılar. Kendi içinde barışı, sevgiyi oluşturan bir toplumsal yaşam, bunu yaşam felsefesi haline getirip her şeye yansıtır. Böylelikle ekolojik ilkeden –her canlının yaşayabilmesi için çevresinin ve eko sisteminin gereklerini dikkate alma zorunluluğu– kopuşla başlayan doğa toplum suni ikilemi, yerini anlamlı bir bütünlüğe bırakır. Yine felsefesinin barışçıl olmasından dolayı, demokratik ulusun gözü başkalarının hakkında olmaz. Tahakkümü literatüründen attığından, bunu asla amaçlamaz. Böyle yaklaşan bir ulus, tabii ki çevre halklarla barış içinde yaşar. Kendini çizilmiş sınırlara hapsetmez. Örgütlendirilmemiş tek bir birey bile bırakmama hedefini gütse de esas aldığı aynı ırktan oluş değil, aynı demokratik komünal yaşam felsefesine sahip olmadır. Bu yönüyle demokratik ulus, ulusların dayanışması anlamına gelen enternasyonalizmi de aşarak küresel çapta bir demokrasiyi hedefleyen uluslar üstü bir yapılanmayı amaçlar. Toplumsal ekolojiye dönmüş 3. cinsel kırılmayı erkeğin aleyhine gerçekleştirerek, erkeğin cins tahakkümünü aşmış, yaşamda da felsefe olarak demokrasiyi benimsemiş olan demokratik ulusun yönetim organizasyonu da demokratik konfederalizmdir, yeni adıyla sivil toplum konfederalizmidir.

"Demokratik ulusun gözü başkalarının hakkında olmaz. Tahakkümü literatüründen attığından bunu asla amaçlamaz. Böyle yaklaşan bir ulus, tabii ki çevre halklarla barış içinde yaşar. Kendini çizilmiş sınırlara hapsetmez. Örgütlendirilmemiş tek bir birey bile bırakmama hedefini gütse de esas aldığı aynı ırktan oluş değil, aynı demokratik komünal yaşam felsefesine sahip olmadır. Bu yönüyle demokratik ulus ulusların dayanışması anlamına gelen enternasyonalizmi de aşarak küresel çapta bir demokrasiyi hedefleyen uluslar üstü bir yapılanmayı amaçlar"

Demokratik konfedaral sistemde yaşamın öznesi özgür yurttaştır

Konfederalizm hususunda öncelikle şu belirtilmelidir: Konfederalizm birden fazla ünitenin (devlet, sendika, örgüt vb olabilir) birtakım çıkarlar çerçevesinde, bağımsız duruşlarını kaybetmeden, inisiyatiflerini yitirmeden oluşturdukları gevşek bir organizasyondur. Tüm bileşenlerine eşit haklar tanır. Tüm konfederalizmler demokratik olmaz. Belirleyici olan, konfederalizmi oluşturan yapıların yaşam felsefesidir. Tarihte uygarlığın sömürüsüne karşı direnen aşiret konfederasyonları vardır. Yine Paris Komünü vardır. İspanya Komünarları vardır. Bir de insanlık tarihinin en büyük totaliter kurumu olan, dolayısıyla demokrasi ve genel anlamda uyuşmayan devletlerin oluşturduğu konfederalizmler vardır. Demokrasiyi devletin bir biçimi ve devletli düşündüğümüzde, bunun belki bir anlamı olabilir. Zira tüm bileşenler eşittir. Ama demokrasiyi, devlet dışı kalmış toplumun kendini yönetim tarzı olarak ele aldığımızda bu, anlamını yitirmekle birlikte sömürüye eşit hak tanıma anlamına gelir. Konfederalizm siyasi literatürde daha çok devletlerin oluşturduğu birlik biçimiyle tanındığından, Önderliğin sistemine koyduğu demokratik konfederalizm adına da yanlış yaklaşılabiliyor. Sanki dört parçada bulunan Kürtler, egemenlikleri altında bulundukları devletlerden haklarını alacaklar, ardından konfederal birleşik bir devlet gibi örgütlenecekler. Bu tamamen Kürt sorununu devletçi bir perspektifle ele alma olduğu gibi, Önderlik yaklaşımını da haksız ve cahilane bir şekilde Kürtlerle sınırlamak anlamına gelir. Önderlik 'konfederalizm' ismini ehven-i şer (kötünün iyisi) olarak aldığını ve öngördüğü sistemin de evrensel olduğunu defalarca belirtir. Nitekim bu yanlış anlamalardan dolayı Önderlik son notlarında demokratik konfederalizm yerine sivil toplum konfederalizmi isminin kullanılmasını istedi. Konfederalizm en küçük birimine kadar örgütlenmiş, kurumlarını oluşturmuş, halk yönetiminde iş ve rol koordinasyonu anlamına gelir.

İçte demokratik ulusun, dışta da uluslar üstü yapılanmanın yönetim organizasyonu olan demokratik konfederalizm, yaşadığımız devletli çağda devlet artı demokrasi formülü çerçevesinde devlet dışı kalmış toplumun yönetim tarzı anlamına gelir. Yerelden, küçük parçalardan örgütlenmeyi, demokrasiyi tabandan geliştirmeyi esas alır. Köy, mahalle komün ve meclisleri, bu örgütlenmenin temel çekirdeğidir. Buradan hareketle kasaba, bölge, ulus, ve uluslar üstü bir ağa kavuşur. Devletli demokrasinin yönetim tarzı olan temsili demokrasiyi merkezi olduğu, birilerinin herkesi temsil edemeyeceği, yerelin sorunlarına hakim olunamayacağı, halk denetiminin sağlanamayacağı, genel iradenin yansımayacağı vb gerekçelerle esas almaz. Temsili demokrasiye ihtiyaç oranında ve çok kısmi olmak kaydıyla yer verir. Demokrasinin –halkın kendi kendini yönetmesi anlamında– hem bir yaşam kültürü hem de bir yönetim tarzı olarak tabandan, en küçük birimlerden geliştirdiği doğrudan demokrasiyi esas alır. Köylerde, mahallelerde, kentlerde öz yönetimi benimser. Komün meclis biçiminde örgütlenir, sorunlarını herkesin katılımıyla tartışır, çözüm önerileri geliştirir. Eskinin karar verenle uygulayanın aynı olmasının getirdiği halkın katılamamasını, bireylerin belirleyici olmasını, karar ve icra organlarının ayrı ayrı oluşturarak aşar. Böylelikle halk denetimini sağlar. İcracı olarak memurlar atar ve temsili demokrasinin aksine, belli bir sürenin dolmasını beklemeden istediğinde memurlarını değiştirir, yenisini seçer. Bu yönüyle demokratik konfederalizmde doğrudan demokrasi esprisine uygun olarak yönetici olan halktır.

Tüm bu sistemin yayıcısı, taşıyıcısı demokratik konfederalizmin özgür yurttaşıdır. Özgür yurttaş bulunduğu alandan başlamak üzere demokratik ulusun tüm sorunlarıyla ilgilidir. Devletin vergi verme, askerlik yapma yükümlülükleriyle bağlayıp adeta köleleştirdiği birey irade kazanır, aktifleşir. Yaşamını ilgilendiren hususların öznesi olur. Toplumun gerçek anlamda güç kazandığı bir sistemdir. Sistem egemenlikli, iktidarcı ve devletli olmadığından, ideolojik manipülasyonlardan, yalanlardan, iktidarcı bilim ve bilgiden uzaktır. Toplum, devletin sömürüsünü gizlemek için başvurduğu din ve milliyetçilik gibi ideolojik yalanlarla uyutulmaz. Hiyerarşik devletçi sistemin oluşturduğu özüne yabancılaşmış, zihnen işgal edilmiş, nasıl yaşadığını pek bilmeyen, ideolojik çarpıtmalarla bellek yitimini derinden yaşamış toplumsallaşma, yerini doğal toplumun güncelleştirilmesi anlamına gelen demokratik ve komünal bir toplumsallaşmaya bırakır.

Özgür toplum ve özgür birey gerçekliği, ancak bunları gasp eden ve kendi gelişimini bunların bastırılmasına, geriletilmesine borçlu olan devletten uzaklaşmakla gerçekleştirir. Yaşadığımız devletli çağda, demokratik konfederal örgütlülüğün devletlerle kuracağı ilişki de oldukça önemlidir. Devlet olmak, eşitlik özgürlük talepli mücadelelerin bir amacı olamayacağı gibi, onu yıkarak yeni bir sistem kurmak da amaç olamaz. Devletleri ancak devletler yıkar. Zira bu, ancak savaşçı iktidar kliğinin başvurulmasını istediği iktidar ve savaş yoluyla gerçekleşecek bir olgudur. Devletçi çağda esas olan, devleti demokrasiye, halkın öz yönetim gerçekliğine karşı duyarlı hale getirmektir. Yani adı Kürt, Türk, Arap veya ne olursa olsun, devlet halkın demokrasisini önemsediği, dikkate aldığı, güç olarak kabul ettiği oranda dikkate alınır. Önderlik bu nedenle üç tür hukuktan bahsetti. Demokratik konfederalizm hukuku, AB hukuku, üniter devlet hukuku. Yine mezarının başına bu üç bayrağın dikilebileceğini belirtti. Bunların bir arada, ama birbiriyle mücadele içinde yaşayabileceğinden bahsetti. Yoksa, 'bu devletli sistemlerin hukukunu olduğu gibi kabul ediyorum' demedi.

Mücadele asla sonlandırılmaz. Zira nerede devlet varsa orada antidemokrasi vardır. Devlet kendini toplumun küçültülmesi, güçten düşürülmesi üzerinden büyütür. Tersi de geçerlidir. Toplum kendini devletin küçültülmesinde, işlevsiz bırakılmasında büyütür. Yani 'ne kadar az devlet o kadar çok toplum, ne kadar çok toplum o kadar az devlet' kuralı, bize toplum-devlet diyalektiğini verir.

Burada çatışan gerçeklik, doğal toplumda dile gelen tez ile hiyerarşik devletçi sistemde dile gelen antitez gerçekliğidir. Bu mücadelede demokratik ulus, meşru savunma dışındaki her tür şiddeti reddeder. Savaşı, askerliği kutsamaz. Felsefesi barışçıl olduğundan kimseye saldırmaz. Ama değerlerine bir saldırı olduğunda da özgür, sorumlu toplum ve birey gerçekliğinden ötürü tarihle hesaplaşırcasına doğal toplum değerlerini, insan ve toplum olmanın özünü oluşturduğu bilinciyle sonuna kadar savunur. Politik alanda da demokratik siyaseti temel alarak iktidar olmayı benimsemez. İktidarın bozan, yozlaştıran, yabancılaştıran gerçekliğini bilir ve ondan uzak durur.

Önderlik, çok genel hatlarıyla ve kısaca vermeye çalıştığımız iktidarcı, devletçi gerçeklikten kopan, ona alternatif bir sistem, yaşam tarzı anlamına gelen Koma Komalen Kurdistan sisteminin gerçekleştirilmesini, ete kemiğe büründürülmesini 'eğilimim' dediği ve yeniden inşa ettirdiği PKK'nin önüne temel görev olarak koydu.

Halk kongresi hem yerel hem de siyasal bir olgudur

Demokratik ulusu, demokrasi, toplumsal ekoloji ve cinsiyet özgürlükçü bir toplum yaratarak gerçekleştirmeyi, yönetim organizasyonu olarak da demokratik konfederalizmi kurumsallaştırmayı hedefleyen bu sistemde PKK'nin yeri nedir? PKK nasıl bir rol oynayacak?

Önderlik kendi sistemini oturturken, örgütleme ayağını iki bölümden oluşturur: Kadro örgütlemesi olarak parti: PKK ve PAJK, kitle örgütlemesi olarak da Koma Gel. *"Örgütlenmede parti kadar belki de daha fazla gerekli olan bir kurum Koma-Gel(halk kongresi-)'dir. Halkın temel örgütlenme çatısı olarak halk kongresi, Kürdistan somutunda kendine özgü bir tanımı gerektirir. Çeşitli yönleriyle tanımlamaya çalışırsak, halk kongresi her şeyden önce parti gerçekliğinden farklı bir anlama sahiptir. Partilerin ideolojik yanı ağır basarken, kongrenin siyasi yanı öncelik taşır. Bu, uyanmış, hak talebinde bulunan ve özgürlük yürüyüşünde olan halkın kimlik ifadesidir. İdeolojisi, sınıfı, cinsiyeti, milliyeti, düşüncesi ve inancı ne olursa olsun ülkeye özgürlük, halka demokrasi isteyen herkesin ortak karar ve denetim organıdır. Parlamento değildir. Klasik yasalar çıkaran bir organ olmamakla birlikte, halkın özgürlük ve eşitlik içinde bir yaşama sahip olabilmesi için her kararın ve denetimin gücüdür. Hem yerel, hem siyasal bir olgudur. Halkın devlet odaklı olmayan en yüce organıdır. Devlet organı olmamakla birlikte, devlet alternatifi bir organ da değildir. Çağımızın tüm toplumsal sorunlarının çözümünde demokratik ölçüleri temel alan kurumların başında gelmektedir. Devletin çözüm gücü olmak yerine, daha da ağırlaştırdığı ekonomik, sosyal, siyasal, hukuksal, ekolojik, medyatik, öz savunma alanlarında gerekli kararları almak ve uygulamasını denetlemekle görevli olup içte ve dışta halk adına en yüksek muhatap gücüdür."*

Tüm büyük davalar, ütopyalar, düşünceler, ideolojiler bunları yaşamsallaştıracak, temsil edecek kadro topluluğuna ihtiyaç duyar. Kadro topluluğu bu düşünce ve yaşam projelerini canlandırandır. Kadro topluluğunu oluşturmayan hiçbir ideoloji veya ütopyanın kalıcı bir anlamı olmaz. Kadro topluluğu, ideolojinin ne kadar gerçekçi ve uygulanabilir olduğunu gösterendir. Bu yönüyle ideolojinin eylemcileridir. Onların yaşam duruşlarında, şahıslarında dile gelen, pratiğe geçen ve geçtiği oranda da kitlelere mal olup kendini yayan ideolojidir. Tüm büyük dinler, düşünsel hareketler, özgürlük eşitlik mücadeleleri, yine karşı devrimci tüm oluşumlar, hatta devletler, kendi kadrolarını yaratmak suretiyle öngördükleri gelişmeleri yaratmaya çalışmışlardır. Önderlik, PKK'nin başarısını da ,başarısızlığını da belirleyenin ve belirleyecek olanın kadro gerçekliği olduğunu her defasında belirtmiştir. Önderlik, partiyi PKK somutunda 'dönüşümün kurmay örgütü' olarak tanımlarken, *"partinin zihniyeti, sosyal bilimi, ahlakı ve politikayı birlikte sürekli kullanarak, toplumsal dönüşümü kendi kendine yürüyen bir olgu haline getirinceye kadar, kapitalist sistem altında yaşadıkça gereklidir"* diyerek önemine de vurgu yaptı. Yine parti içinde çıkan teslimiyet, yozlaşma, tasfiye anlamına gelen sağ eğilim ile Önderliğin projelerini ve yenilenmeleri yaşamsallaştırmayan, bu yönüyle yenilenme ve değişim dönüşüm karşısında muhafazakar ve dar kalan eğilime karşı kendi eğilimim dediği PKK'yi, bir tedbir olarak yapılandırdı. Kadro topluluğuna da dönüşümün kurmay ekibi olarak tanımladı.

PKK, Apocu hareketin en geniş sistemini ifade eden KKK'nin bir parçası olmakla beraber, onu doğuran düşünsel bir kapsayıcılığa sahiptir. Bu yönüyle PKK KKK'den değil, KKK PKK'den doğmuştur. Tüm sistemimizin anası pozisyonundadır. PKK, KKK'nin özü olurken, KKK de PKK'nin yaşamsallaştırılmasıdır. KKK'de dile gelen; PKK düşüncesi, onun öngördüğü demokratik ekolojik ve cinsiyet özgürlükçü toplum ve onun her türden örgütlülüğünün tamamlayıcılığıdır. Bu yönüyle KKK, PKK'nin programıdır. PKK, KKK'nin ideolojik öncülüğü, doğrultu belirleyenidir. Sadece yön belirleyen de değil, KKK sistemi-

"PKK'yi ideolojik gereklilikleri nedeniyle KKK sisteminin dışına çıkarmak kadar, onun dışında KKK'nin farklı öncülük ve kadro duruşlarıyla gerçekleştirilebileceğini değerlendirmek de yanlıştır. KKK demokratik ekolojik ve cinsiyet özgürlükçü bir toplumu yaratmayı hedefler, daha doğrusu o toplumun yönetim biçimidir. Bu proje, ideolojik bir tasarımdır ve kaynağını liberalizmden, dinden veya farklı bir şeyden değil, PKK ideolojisinden alır. İdeolojisi ise bilimsel demokratik sosyalizmdir"

nin yaşamsallaştırılması için her tür çalışmaya büyük bir inanç, bağlılık ve özveriyle katılmaktır. PKK düşünce, ideoloji, felsefe olduğu kadar bunlarla donanmış, bu ideolojiyi yaşamsallaştırmakla görevli bir kadro topluluğudur. Bu yönüyle PKK'lilik hem teori hem de pratik anlamına gelmektedir.

PKK'yi ideolojik gereklilikleri nedeniyle KKK sisteminin dışına çıkarmak kadar, onun dışında KKK'nin farklı öncülük ve kadro duruşlarıyla gerçekleştirilebileceğini değerlendirmek de yanlıştır. KKK demokratik ekolojik ve cinsiyet özgürlükçü bir toplumu yaratmayı hedefler, daha doğrusu o toplumun yönetim biçimidir. Bu proje, ideolojik bir tasarımdır ve kaynağını liberalizmden, dinden veya farklı bir şeyden değil, PKK ideolojisinden alır. İdeolojisi ise bilimsel demokratik sosyalizmdir. Farklı ideolojilerin demokrasi ve özgürlük paydalarında buluşmak suretiyle kendilerini ifade edebilecekleri bir sistem olsa da sistemin özünü bu ideoloji oluşturmaktadır. Bu yönüyle farklı bir öncülük, KKK öncülüğü olamaz.

PKK kadroları dönüşümün kurmay gücüdür

Oldukça önemli olduğu kadar muğlaklığın önemli oranda yaşandığı bir konu da PKK kadrosu ile Koma Gel kadrosunun farklı olduğu, PKK kadrosu için geçerli hususların Koma Gel kadroları için geçerli olmadığı yaklaşımıdır. Kuşkusuz Koma Gel bir kitle örgütü, PKK de bir ideolojik örgüttür. Farklılıkları vardır. Önderlik *"ideolojisi, sınıfı, cinsiyeti, milliyeti, düşünce ve inancı ne olursa olsun ülkeye özgürlük, halka demokrasi isteyen herkesin ortak karar ve denetim organıdır"* dedi Koma Gel için. Bir kitle örgütlenmesi olması, onda farklılıkların yer etmesini beraberinde getirmektedir. Aktivistlerin, yurtseverlerin, farklı düşünce ve inançta olanların özgürlük ve demokrasi paydasında buluşarak çalışmasını öngörür.

Halk tabanında bunlar yaşanabilir. Ancak Koma Gel çalışması yürüten, gerillaya dayanan kadro yapısında kriter aynı olamaz. Kadro olarak Koma Gel içinde farklı ideoloji, inanç, sınıf ve düşünce ile yer alınamaz. Apocu ideoloji, Apocu inanç, Apocu düşünce ve Apocu toplumsallaşma herkes için esastır. Önderlik kadro için *"parti zihniyetini ve program esaslarını en iyi özümseyen ve tam bir coşku seli halinde pratiğe aktarmaya çalışan militanları ifade eder. Dönüşümün kurmay ekibidir. Teori ile pratiğin bağını kurabilen, kitlesel örgütlenmeyle etkinliği buluşturup yürütebilen özellikleri taşımak durumundadır. Ayrıca toplumsal ahlakı ve politikanın yaratıcılığını sanatkar düzeyinde şahsında birleştiren kimliktir"* diyerek, PKK için kadro sınırlamasına gitti. Sınırlamayı, PKK'lileşmeyi, PKK kadrosu olmayı, sadece 300-500 kişinin önüne bir görev olarak koyduğu için getirmedi. Sınırı bu sayıdaki kadroda Apocu felsefe ve yaşam temelinde bir düzey, ret kabul ölçüleri oluşturup bunu yaymak için getirdi. Yoksa bu kadroların dışındaki kadro ölçülerini, durumlarını kabul ediyorum demedi.

Yine Önderlik, geçmişte şervan eğitimine büyük önem verdiğini, genel kaldığını, daha dar bir kadro topluluğunu daha derin bir eğitimden geçirerek, onlarda temsiliyeti oluşturmanın daha doğru olabileceğini belirterek, geçmiş pratiğine özeleştirisel yaklaştı. Önderlik aynı sayı sınırlamasını ideolojik öncülüğün bir parçası olan PAJK için de öngörmektedir. PAJK'tan da 'özgür kadın' anlamına gelmek üzere 'tanrıçalaşma, melekleşme , Afroditleşme'yi istemekte, kadro ölçülerini belirlemektedir. Bu, Önderliğin bunların dışındaki diğer kadınları mevcut duruşları veya farklı kriterlerle kabul ettiği anlamına gelmez. Bu, herkes için özgür kadın kriteridir.

Bu nedenle PKK'yi sınırlı sayıda kadrodan oluşan ve daha katı ideolojik ölçülerin geçerli olduğu bir örgüt olarak ele almak, PKK'yi baştan KKK sisteminin dışına itmek olur, marjinalleştirir. KKK'nin tüm bileşenleri arasında olması gereken tamamlayıcı, organik bağı zedeler, darbeler. Aynı anlamda farklı öncülük ve kadro ölçülerine geçit vermek olur ki bu da KKK'nin Önderlik çizgisinden uzaklaşma tehlikesine sonuna kadar açık olması anlamına gelir. Bu nedenle PKK Koma Gel kadroları gibi bir ayrıma gitmeden kadro kavramını genel almak ve ölçülerini de Apocu yaşam ölçüleri olarak ele almak daha doğru ve bütünleyici olur.

Önderliğin sosyalist hareketin paradigmasını değiştirdiği, hiyerarşik devletçi sistem ve onun erkek egemenlikli zihniyetiyle tarihi hesaplaşmaya giriştiği, buna öfkelenen egemen sistemin komployu en üst boyutta devam ettirdiği bir aşamada, böylesi tekniki sorun olarak öne çıkarılan; ama esasında Önderliğe eksik, kendine göre katılım ve Önderliği yanlış yorumlama olan durumlara düşmek, Önderliğin yaşamsallaştırılmasını güçsüz düşürmektedir. Zaten hareket olarak yaşadığımız tüm sorunlar, Önderlik sisteminin bilme kapasitesini kendi bilme ufkuna alma yönündeki çabalarına, ideolojik duruşuna tam katılamamaktan kaynağını almaktadır. Önderlik tarihten pek çok örnek vererek, egemen sisteme entegre olmanın, onun yedeği, hizmetçisi durumuna düşmenin nedeninin eksik mücadele olmadığını, zihinsel gücün mevcut sistemin sınırlarında seyretmek olduğunu ve bu nedenle bu hareketlerin, düşünce akımlarının (hıristiyanlık, marksizmin üç mezhebi, zerdüştlük, değişik tarikatlar, etnisitenin devlete evrilmesi...) yutulduğunu belirtti. Yapılan, en iyi halde mevcut yaşamın yumuşatılması oldu. Ama sistem de onlardaki potansiyeli emdi, kendini besledi ve ömrünü uzattıkça uzattı.

Genelleştirilmiş ve derinleştirilmiş kölelik anlamına gelen ve bir kaosu yaşayan kapitalist aşamada sistemler her yönüyle çatışmaktadır. Önderlik, insan ve toplum olmaktan en fazla uzaklaşmış ve varlığını komünalitenin ve ahlakın dağıtılması üzerinde inşa eden kapitalizme karşı mücadeleyi, doğal toplumun bir temsilcisi olarak, iktidar bilim gerçekliğine rağmen gerçekleştirmektedir. Bunu da zihniyette yapmaktadır. Önderliğin bu kadar hedef haline getirilmesinin nedeni sahip olduğu silahlar değil, onun nasıl kullanılacağını belirleyen zihniyet gücüdür. KKK de gücünü ideolojiden, felsefik derinlikten ve buna göre oluşan toplumsal gerçeklikten alır.

Bir toplumun nasıl olacağını belirleyen, zihinsel güçtür. Nasıl düşünürseniz, düşünce ufkunuzun çeperleri nereye kadar varırsa, ne kadar bilimselseniz, oluşturacağınız toplum da ona benzer. Önderlik, ulaştığı teorik düzeyle kendi toplumsallaşmasını kurmak istiyor. Toplumsallaşmasını demokrasi, toplumsal ekoloji ve toplumsal cinsiyetçiliğin özgürleştirilmesi şeklindeki üç ayak üzerine oturttu. Yeni paradigmayla mevcut zihni kalıpları, dogmatizmi, iktidarcılığı, devletçiliği, cansız doğa anlayışını, meşru savunma savaşı dışındaki savaşı vb yıktı, yerine yeni değerler koydu. Zihniyet gücünü de sosyal bilim, ahlak ve politika arasındaki diyalektiğin doğru işletilmesine bağladı.

Tüm sosyal bilimlerin en temel konusu olan insan ve toplum gerçekliğini doğru kavramak, tanımlamak teorinin –zihin gücünün– doğru kurulması için tarihi önemdedir. Zira bilimlerin, insanların tüm yaratıcılığının egemenlerin iktidarı için kullanılan birer araca dönüştürüldüğü ve büyük yalanlarla her şeyin tersyüz edilerek iktidarcı sistemin meşruluk kazandığı bir egemenlikli sistemde yaşamaktayız. Zihinler o kadar dumura uğratılır ki bir dönemin en yaratıcı, merkezi varlığı ve bilimsel olarak da yaşamın kaynağı olan kadın; eksik, erkeğin bir uzvundan yaratılana dönüşür. İnsanlığın en öz ve güzel döneminin yaşandığı doğal toplum, olmuş bitmiş ve geri bir toplumsal düzen olur. Dost, yol gösteren, koruyan ve insanlığa analık eden bereketli doğa; cimri, vahşi, kör ve fethedilmesi gereken doğaya dönüştürülür. Dost totem; korkunç, gaddar tanrılara dönüşür. Bir avuç egemenin çıkarı için yapılan büyük kırımların, katliamların adı cihat, ulusal çıkar, halk yararı oluverir. Baştan beri en lanetli, başa bela ve tarihin en büyük sapması biçiminde gelişen devlet kurumu; toplumun varlığının devamı için gerekli, devrimci, onsuz olunamayacak, herkesin hedeflediği en doğru biçim. İnsanlığın en büyük gerçeği olan 'kutsal'a dönüşür. Bir dönemlerin her şeyi bir bütün içinde gören, her şeye öznellik atfeden animist görüşü, en geri düşünüş yaftasını yiyerek, yerini her şeyi parçalayan, kadavraya dönüştürüp bağlantıları koparan, bu nedenle hiçbir şeyi tam öğrenemeyen, öğretemeyen, duygusuz, etik değerlerden yoksun ve azmış bir dualist düşünce biçimine bırakır, hem de en büyük bilimsellik adına. Daha da arttırılabilecek bu zihinsel karşı devrimlerin tümü insan ve toplum ürünüdür ve bu düşünüş biçimi bir dil, kültür yaratır. Dahası tüm bu çarpıtmalar, saptırmalar iktidar kliğinin eliyle gerçekleştirilir. Zaten iktidar kliği en büyük gücünü toplumu yeniden, ama gerçek özünden ve çıkarlarından uzaklaşmış, hem de yabancılaşmış bir biçimde yeniden yaratmasından alır. Hiyerarşik devletçi toplumların yapılmış, genleriyle oynanmış toplum olmalarının altında bu gerçeklik yatmaktadır. Bu nedenle tarihin doğru değerlendirilebilmesi, bu çarpıtmalı bilimlerin gerçek yüzlerinin deşifre edilerek, tarih, an ve gelecek arasında doğru diyalektiği kurarak toplumu, onun yaratımlarını, insanı doğru tanımlamak oldukça önemlidir. Bir an için hiyerarşik devletçi toplumu doğal, olması gereken ve devrimci bir toplum; doğal toplumu da geri ilkel ve uzaklaşılması gereken bir toplum olarak düşünelim, böyle düşününce teorimizin kaynağı nasıl da değişirdi ve nasıl da tanınmaz olurduk. O nedenle tarihi doğru okumak, kavramak ve dersler çıkararak güne aktarmak, dolayısıyla sosyal bilimlerde alternatif bir perspektife mutlaka kavuşmak olmazsa olmazdır.

Demokratik toplumda işler hukukla değil ahlakla yürür

Ahlak da Önderlik tarafından "toplumsal özgürlüğün bilinci" olarak tanımlandı. Ahlaklı olmak, vicdanlı olmaktır, toplumsal ve komünal olmaktır. Toplumun özgürlüğü olmadan, hiçbir yaşam seçeneğine açık olmamaktır. Ahlaklı olmak, aynı zamanda toplumun eşitlik, özgürlük temelinde kendiliğinden yaşaması ve kendini yürütmesi demektir. Zaten Önderlik demokratik ekolojik toplumda işlerin hukukla değil de ahlakla yürütüleceğini bu nedenle belirtti. Ahlak bu anlamıyla sosyal bilimin ulaştığı sonuçların iktidar için değil, toplumsal özgürlük için kullanımını, eşitlik, özgürlük ideallerinin gerçekleşmesi için değerlendirilmesini esas alır. Bu, sosyal bilimimizi ahlaklı kılar. İktidar tam tersi anlamdadır. Ahlaktan yalıtık bir bilginin yapacağı, en basitinden ekolojik ilkeyle oynamadır, atom bombasıdır, canlılığın tehlikeye düşmesidir, Afrika kıtasının gerçekliğidir.

Politika ise toplumsal dönüşümün gerçekleşmesi için eyleme geçmektir. Eyleme geçmemiş, yaşamda temsiliyet kazanmamış en güzel düşüncenin, tasarımın bile pek anlamı olmaz. Eylem olmadan, halkların özgürlük eğilimi adına tek bir gelişme bile olmaz, hele hele iktidarcı sistemin ve erkek egemenlikli düşüncenin toplumun tüm hücrelerine kadar işlediği, bioiktidar olgusunun bir gerçekliğe dönüştüğü kapitalist uygarlık sistemi döneminde bu daha da gereklidir. Yine sistemin girdiği kaos süreci nedeniyle eylemsiz olmanın mevcut sistemin kendini yenilemesi anlamına geleceği, iyi çalışanın bu süreçten başarıyla çıkacağı gerçeği ortadayken, eyleme geçmek olmazsa olmazdır. Önderlik boşuna *"demokrasinin dili eylemdir"* demedi.

Bu üç olguyu birbirinden ayırmak, diğer sosyal mücadelelerin düştüğü pozisyonlara düşmek olur. Sosyal bilimlerdeki eksik biliç, teorinin baştan yanlış kurulmasına bu nedenle de sistem içi olmaya götürür. Ahlaktan yoksunluk toplumsallıktan, komünaliteden, dolayısıyla doğal toplumun eşitlik, özgürlük ilkelerinden yoksunluk anlamına gelir ki o zaman farklı bir ideolojiye savrulma gerçekleşir. Politikadan yoksunluk da demagojiye, teslimiyete, sistem içinde erimeye götürür.

Önderlik, *"... dolayısıyla yeniden yapılanmaya giderken, parti tanımının zihniyet öğesine birincil önemi veriyoruz. Parti bu yönüyle zihniyet yapısıyla ne kadar güçlüyse, programını yetkin strateji ve taktiklerle o denli güçlü ve doğruya yakın yürütebilir. Aksi halde en kazanılmış adımları tekrar kaybetmekten kurtulamaz. Hatta başarılmış devrimlerden sonra kurulmuş yapılanmaların yıkılmalarını önleyemez"* diyerek, bizden beklentisini de şöyle dile getirdi: *"Benim kat ettiğim bu teorik, ideolojik yetkinliğe iki yoldan eşlik edilebilir. Ya güvene dayalı samimi ve alçakgönüllüce katılım ya da teorik öze ve ideolojik yetkinliğe yüksek bilim çabasıyla bilerek katılım. Temel zihniyet gücümü kavramayan, buna saygı duymayan, mütevazıca ve yüksek performansla teorik katılım gösteremeyenlerle ortak zihniyette buluşmamız zordur. Burada katılım sağlanması gereken yüksek zihniyet sahipliğidir. Yoksa geri zihniyete prim vermek sapmaya yol açar."*

Önderlik Atina Savunması'nda günümüz insanının zihniyette –biz de dahil– en az Rönesans insanı kadar bir değişimi, yenilenmeyi yaşaması gerektiğinden bahsetti. Bilindiği gibi Rönesans insanı o güne kadar dini dogmatizm tarafından matlaştırılan beyinlerin önündeki tüm engelleri yerle bir etmiştir. Dogmatizmin hapsettiği dönem bilmelerinin sınırlarını aşarak, adeta insanın, doğanın yeniden keşfedilmesi yaşandı, insanın sahip olduğu potansiyelin farkına varıldı. Rönesans zaten bu nedenle "yeniden doğuş" anlamına gelmektedir. Bilim, düşünce insanlık tarihinin en büyük ilerlemelerinden birini yaşadı. Düşünce ve buluş patlaması oldu. Her şey yeni bir bakış açısıyla ele alınmaya başlandı.

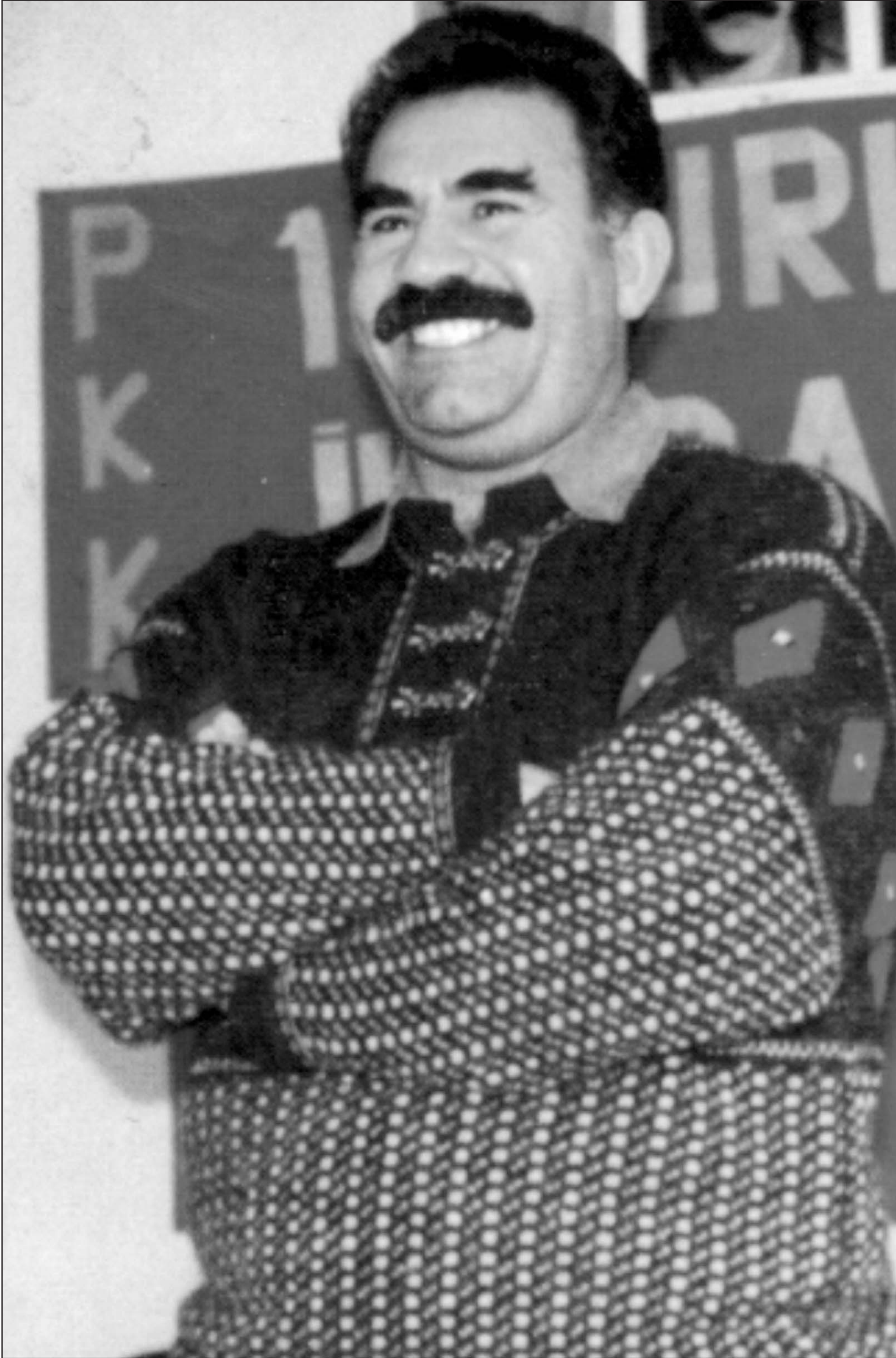
Bizler de Önderliğin bilimsel gelişmeleri müthiş kullanan, derin bir tarih bilincine dayanan, hiyerarşik, cinsiyetçi sistemle sürdürülen amansız mücadeleden edinilen tecrübelerden süzülüp gelen bir paradigmayla tarihi rayına oturtmaya, ezilenleri, halkları gerçekten de kurtuluşu gerçekleştirmeye götürecek bir olanağa kavuştuk.

Katıldığımızı, kabul ettiğimizi, hatta uğruna kendimizi hiç düşünmeden feda edeceğimizi her defasında tekrarladığımız Önderliğimizin bize yüklediği; Önderliğe zihinde katılım gibi bir görev, dahası gerçek insan olma koşulu önümüzde durmaktadır. Önderlik anda oluşan bir gerçekliğe sahip olduğundan, özeleştiri verirken kendinde yenilik yaratarak veriyor. Önderlik özeleştiri yapınca biz de yapmış olmuyoruz. Bu yanılgıdan kurtulmak durumundayız. Bu yanılgıya düşmek kendini ele almamak, değiştirmemek, yeni zihniyeti mevcut olanla karşılamak anlamına gelir. Önderliğin herkeste hayranlık uyandıran bir sentez ve yorumlama gücüyle gerçekleştirdiği sosyalist hareketin paradigma değişikliğini, ne kolay anlaşılır, basit bir şey olarak ele almak ne de sadece elit kesimlere hitap eden bir şeymiş gibi değerlendirmek doğrudur. Yaşadığımız tüm sorunların kaynağında Önderliğin düşünce ufkuna ulaşamayışımız, olay ve olgulara onun gibi bakamamamız yatmaktadır. Önderlikçe net olarak tanımlanmasına rağmen hala kadronun kendini konumlandırmasındaki muğlaklık, sistemimizin henüz tam oturmamışlığı ve parçalı duruşumuz, toplumsallaşmamızı hala birbirini tamamlayan ve tüm bileşenlerin emeğinin anlamlı görüldüğü Komala sistemine göre kuramadığımızı ve kendimizi örgütleyemediğimizi göstermektedir. Bunun da Önderliği kendi eğilimlerine göre yorumlamak anlamına geldiği açıktır. Yaşamda netleşmeyi sağlayacak bir zihniyet mücadelesi vererek, yaratmak istediğimiz toplumsallaşmamıza zarar veren her türden iktidarcı, cinsiyetçi, geleneksel, dogmatik, bireyci, bencil yaklaşımı aşarak, ideolojiye göre katılım göstermek gereklidir. Bu, "ben Önderliğe katılmışım" diyen herkesin görevidir. PKK'nin yeniden kurulması, bu nedenle gevşeme, rehavete kapılma veya PKK'liliği birilerine havale ederek, farklı yaşam ölçülerini esas alma değildir. Tam tersine bizi sistemin bir yedeği olma ihtimalinden kurtaracak ve sistem dışı eşit ve özgür yaşamımızı kuracak denli daha fazla çalışma anlamına gelmektedir.

PKK'nin 10. yılına girişin anlamı ve yüklediği görevler

Önder Apo'nun 27 Kasım 1987 yılı değerlendirmesidir

Bugün Kürdistan halkının yaşadığı gerçeklerin tarihsel temeli ne kadar çarpıtılırsa çarpıtılsın, ne kadar inkar edilirse edilsin, yine güncellik adına dayatılan modernlik yaftaları ne kadar sırta vurulursa vurulsun, ne kadar çağdaş gözlükler, kulaklıklar takılırsa takılsın hepsinin amacı, ezici bir biçimde kendisinin ne olduğunu anlamaktan, duymaktan ve görmekten uzaklaştırmaktır. Böylece ortaya her türlü sömürü ve politikanın emrine hazır bir moloz insan malzemesi bırakmaktır. Eğer insan türü günümüze kadarki gelişim hikayesinin, yine özünde kendi temel haklarının bilincindeyse ve onu korumayı ifade eden namus ve onurdan kesilmeyi ölümden daha kötü görüyorsa, bu, insan kişiliğinin ulaştığı yüceliği gösterir. Bu tanım gereği eğer kendi durumumuza bakacaksak, hiçbir biçimde kabul edilmeyecek, hiçbir zeminde ve hiçbir durumda meşru görülmeyecek mevcut dayatmaların sorgulamasını kesinlikle yapmak zorunda olduğumuzu göreceğiz. Yapılan haksızlıkların kayıtsız şartsız düzeltilmesini ne kadar zayıf, ne kadar ulaşılması zor da olsa, öze dönüşüm lehine bir gelişmeyi esas alacak çabalar geliştirmek şarttır. Çok kısa olarak belirlediğimiz bu gerçekler, PKK denilen olayın oluşumunun ana izahıdır.

PKK üzerinde kopartılan gürültüler, her türlü tanım, yine muazzam çelişkili gelişim izahını burada buluyor. Nesnenin kendisi son derece çelişkilidir. Dolayısıyla bu nesnenin olumlu yönde çözümüne girişirken, çözümleyici gücün, yani parti oluşumunun kendisinin de böyle olması kaçınılmazdır. Aksi halde, çok sağ, yani gerçeklerin çok uzağında bir anlayış ve oluşumun dayatılması olur ki, bu en sığ pasifizm, reformizm de değil, özün çok uzağında çaba ve bu çaba da baskıcı gücün, zulüm gücünün biraz yumuşatılmasından öteye bir sonuç vermeyecek, böylelikle bütün çabaların boşa akmasını önlemeyecektir. Bunun sahipleri ve bunların uğraşları vardır. Günümüze doğru bunlar tüm nitelikleriyle ortaya çıkmıştır.

Diğer bir uç kutup ise yaygın yaşanan bireysel kin, öfke, tepki, şaşkınlık ve küfürlü yaşama; işsizlik, sağlıksızlık, duygu ve düşüncelerde muazzam tahribatın yaşanmasıyla ortamda şekillenenlerdir. Bu yeni oluşuma doğru akarken, aslında isyancı gelenek de diyemeyeceğimiz yapıya, şaşırtılmış ve baştan çıkarılmış bir gerçekliğin partiye yansımasıyla örgütlenmeye gelemeyen, modern bir isyana bile dönüşme gücü gösteremeyen, pul pul dökülen –sekretizm veya bozgunculuk denilebilir– kaynağını kesinlikle bu yakın tarihsel dönemdeki altüst oluşta bulan ve ölmeye mahkum olan özelliklerdir. Bunlar da bu oluşumun içine şu veya bu biçimde yansıyor, etkide bulunuyor. Diğer yandan yüksek ideali görebilen, bu ideali kendi topraklarına ayak basma temelinde hayata geçirme gerçeğini duyanların yürüyüşü, büyük çabaları ve tarihe mal olmuş soylu bilinçleri vardır.

Kürt halkına yaşatılanlar gerçek bir trajedir

Demek ki ortaya çıkan gerçek şudur: Osmanlı İmparatorluğu'nun son 10 yılı ve TC'nin kuruluş yıllarında Türk milliyetçiliğinin gelişimini giderek birkaç önderde bulan Türk ulusunun çok kötü koşullardan alınarak bir ulus durumuna getirilmesi, halkımız açısından büyük bir tuzak özelliği taşımıştır.

20. yüzyılın başlarında kapitalist yöntemle uluslaşmayı sağlayabilen ve yüzyılların impartorluk geleneğiyle yönetim gücü olabilen, kapitalizm-sosyalizm çelişkisini çok iyi kullanabilen bir oluşumun karşısında, ortaçağı en kötü biçimde yaşayan, en tehlikeli işbirlikçilere sahip bir Kürdistan gerçekliği vardır. Bu gerçeklik, üzerine gelen tehlikeyi bilimsel olarak ifade etmekten uzak, dolayısıyla kendi savunma mekanizmalarını geliştirmekten hayli yoksundur. Aile aile, kabile kabile ve bu birliklerin başında işbirlikçilerin bulunması nedeniyle muazzam iç çelişkilerin yaşanması, bu çelişkilerin yaygın biçimde kullanılışı ve ardından tuzağa çok kötü düşüş gelir. Daha sonra Cumhuriyet'in sosyal, kültürel, ekonomik, siyasal politikalarının çok rahatlıkla yürümesi, isyanlarla karşılık verildiğinde ise sert biçimde ezilmesi gelir. Genel bir ifadeyle Türk sömürgeciliğinin ülkemizde kurumlaşmasının hikayesi budur.

Günümüze doğru geldiğimizde, Kürt halkı yüzlerce hatta binlerce yıldan beri yaşadığı topraklarla kendisi arasındaki ilişkiyi ifade bile edemeyecek bir duruma düşmüştür. Toprağın ulusal niteliği unutulmuştur. Bu halk, binlerce yıl öncesi, yani en eski kültürün yoğun etkisi altında yaşıyor. Ama buna rağmen geri de olsa bu kültürel kimliğini tanımaktan ve her türlü zenginliğini 'benim zenginliğimdir, biraz da pay benim olsun' demekten, yine kendisine dayatılan her türlü baskı ve sömürünün ne anlama geldiğini sormaktan çok uzaktır. Öyle ki, kendi öz benliğine karşı bir saldırı hamlesini bile göremeyecek kadar kör, geri bırakılmış bir konumdadır. Gerçekleri birçok inceliği göz önüne alarak ana hatlarıyla böyle ortaya koymak romanlara, hikayelere, edebiyata ve sanata konu olabilir. Bizim ise esas olarak bir siyasal aksiyon olması gereken parti hareketi için çıkaracağımız sonuç şöyle ifade edilebilir: Bu gelişmelere dayatılması gereken tarihsel çözüm aracı, bunların doğru izahı kadar, iradesini baskı ve sömürünün en çok uygulandığı kesimin lehine kullanacak, tercihini güçlü bir oluşumu yaratma ve gelişimini her düzeyde, her yöntemle sağlama yönünde yapmaktır.

O halde PKK olayının yakın tarihsel dönem içinde ortaya çıkışını tanımlarken bunlara dikkat edeceğiz. 20. yüzyılın üç çeyreğinin sömürgecilik tarafından nasıl kullanıldığını, bunun nasıl büyük bir tuzak ve bitirilme hareketi olduğunu koyarken; bizim için bunun tersi bir oluşum olarak ele alınması gereken partinin, bu yüzyılın son çeyreğini kendisine ayırmak istemesi, bu son çeyrekte kendi gerçekliğini doğru değerlendirmesi, dönüşümü kendi lehine yapması, kararlılığı ve eylemliliği söz konusudur. Gerçekten partimizin oluşumunun kökenleri, tarihin bu biçimdeki değerlendirilişine sıkı sıkıya bağlantılıdır. Zayıflıkları, çelişkili yapısı da bununla sıkı sıkıya bağlantılıdır. Aynı zamanda büyük yiğitliği ve gelişim gücü de burada aranmalıdır.

Şu ortaya çıkmıştır: Hiçbir sihirli ideolojik reçete, dış destekten dolayı kendisini anlaması kadar, açması, deşmesi ve tedaviyi bizzat kendisinin yapması kadar güçlü değildir. PKK bunu da kanıtlıyor. En büyük gücün kendinin farkına varma olduğu, yani kendi yarasını, kendi çelişkilerini bizzat kavramanın temel büyük dönüşümü –ki bizde de olduğu gibi bunlara devrimler denilir– temelinde gerçekliğe ulaşma, hiçbir baskının önleyemeyeceği, aynı zamanda eğer dönüşüm gücünü gösterebiliyorsa, ne kadar zayıf olursa olsun hiç kimsenin onun kendisini güçlendirmekten alıkoyamacağını kanıtlıyor.

Büyük haksızlıklar ancak büyük kavgalarla çözülür

PKK'nin gelişim hikayesi, bugün incelenmeye değer, önemli bir ilgi konusu olmuştur. Dost düşman sayısız güç, önemli oranda artık PKK uzmanlığını da bir dal olarak geliştirecek gibi. Bu onların işidir. Yaparlar, her önemli hadiseyi çok çeşitli güçler incelemeye alırlar. Biz bunu engelleyemeyiz. Bizim yapabileceğimiz, kendi hayat hikayemiz kadar değerleri olan bu olayın oluşumunu, yani tarihini bütün yönleriyle kavramak, olası sonuçları ve çıkarılması gereken dersleri yaşamaktır.

Biraz daha somutlaştırırsak; PKK, yakın tarihsel dönemin bütün baskı, sömürü ve onların her türlü kurumsal ifadesinin bu biçimde olmasına "hayır" diyor. Kendi toplumsal halk gerçekliğimiz, ister oyuna getirilerek, ister meşrulaştırılarak, ister belli bir dönüşüm temelinde gönüllü sağlanması biçiminde olsun, bu biçimdeki dönüşümü reddediyor. Ve bunda son derece ısrarlı davranıyor. Hiç kimsenin gözünün yaşına bakmayacağını açıkça söylüyor. Büyük haksızlıkların, ancak büyük müdahalelerle, büyük kavgalarla çözümlenebileceğini belirtiyor. Bunu bazı güncel düşkünlerin yaptığı gibi laflamalarla, 'aman şöyle oldu, hatalar oldu, kan döküldü, acılar çektik' tarzında değil, büyük haksızlıktan duyulacak acının en kötü, en kabul edilmez acı olduğunu ve tedavi edilmesi gerekenin de bu olduğunu ısrarla dayatıyor. Eğer en değerli evlatlarını bu temelde şehit vermişse, hiç kimsenin gözünün yaşına bakamayacak kadar iddia sahibi olduğunu da ortaya koyuyor ve bununla haklılığını kanıtlamış oluyor.

Gelişmeleri bu temelde görmek gerekir. PKK'nin yakın tarihsel gelişmeye bir dayatma olarak veya en çağdaş bilimsel olguları kendisine rehber edinerek, buna müdahalenin ürünü olarak ortaya çıkmasının somut sonuçlarına biraz daha değinmek gerekiyor. Buna değinmeden önce, her siyasal hareketin oluşumunda temel rol oynayan fikri düzeye dokunmak ve temel alınan fikrin ne olduğuna bakmak gerekiyor. Ama öncelikle, Kürdistan halkının tarihsel gelişimi içinde temel ideolojik kalıpların nasıl rol oynadığını belirtmekte fayda vardır.

Bütün dünya halkları açısından olduğu kadar bizim halkımız açısından da dikkate alınması gereken ideolojiler vardır. Bunlar halen etkinliğini şu veya bu düzeyde sürdüren dinsel yanı kuvvetli olan ideolojilerdir. Bu, ifadesini daha çok ortaçağ ve öncesi dönemler içinde bulur, orada çok daha güçlüdür. Bununla çelişki halinde gelişen, bazen çelişerek bazen de uzalaşarak burjuva temel aksiyonu olan milliyetçiliğin durumu vardır. Burjuva milliyetçiliği, onun felsefik temelleri ve her düzeydeki özelliklerinin politik düzeye yansıması söz konusudur. Sonuçta da burjuva milliyetçiliğiyle çelişki halinde gerçekleşen sosyalizm dediğimiz akım vardır.

Dinin oluşumu ve rolü, aynı şekilde milliyetçiliğin de, sosyalizmin de oluşumu ve gelişimi toplumların gelişimiyle çok yakından bağlantılıdır. Milliyetlerin, halkların ve ulusların hepsi de yoğun bir sınıfsallıkta iç içe gelişen kategorilerdir. Bunların gelişimine kılavuzluk eden, fikri gelişmeler oluyor. Dinsel örtü altında feodalizm son derece gelişmiştir. Feodal sınıfın gelişmesi, milliyetlerin gelişiminin en çok sağlandığı bir dönemdir. Dinsel ideoloji bile bir milliyetin egemen sınıfında hakimiyetini bulmuşsa, bu ister tanrı kralları olsun, ister despot kral ve sultan olsun, bunlar mensubu olduğu milliyetin şu veya bu düzeydeki gelişimini sağlamışlar ve bunun sınıfsal yönü ağır da bassa, daha sonraki gelişmelerin bir temeli haline getirmişlerdir. Özellikle yeni çağa girerken, ulusların oluşumunun bu temel öncüleri önemli hizmette bulunmuşlardır. Kısaca dinsel ideolojinin, toplumun gelişiminde ve bunun ulusal örtü içinde ifadesini bulmasında önemli rolleri olmuştur.

Milliyetçilik, milli gelişmelerin en üst düzeyde ideolojik bir ifadeye kavuşturulmasıdır. Her şey milli sınırlar dahilinde milli gelişme, milli kültür, milli ekonomi, milli topraklar, milli savaşlar, milli çelişkiler ve çözüm yollarıdır. Milliyetçilik bunun temel ideolojik dürtüsüdür. Son derece geliştirilip örgütlendirilmiştir. Bunlarla zıtlık halinde oluşan sosyalizm, daha çok sınıf yanına ağırlık vermekle birlikte, onun da ulusal sınırlar çerçevesinde ancak sınıfsal kurtuluşu sağladığı, ustalar tarafından daha doğuşundan ifade edilmiştir. Yani en çok sınıfsallığı esas alan sosyalizm de bile ancak bir ulusal çerçeveye oturduğunda başarıya gitme imkanı vardır.

Bu üç önemli ideolojik kategoriyi kendi gerçekliğimize uyguladığımızda neleri görüyoruz? Ortaçağda etkili olan dinsel ideolojinin bize yansıması, yani Kürdistan toplumunun gelişimi üzerindeki etkisi, işbirlikçi karakterdedir. Örneğin islamın, Arap milli gelişmesine hizmet ettiği kesinlik derecesinde bir gerçektir. Yine bunun bir türevi olarak bugün İran tarafından halen milliyetçiliğin bir biçimi olarak kullanılan şialığın, bütün dinsel görünümüne, tüm dinin temel özelliklerini temsil etmesinde de görülüyor ki aslında o, bir milli gelişmeyi temsil ediyor. Türklerde bile islam, milli gelişmenin ve yayılmanın ideolojik aracıdır. Özellikle Avrupa'ya yönelişte böyledir. Türklükle islamın bugün bile Türk-islam sentezi biçiminde savunulması tesadüfi değildir. Çünkü Türk milli oluşumunun islamiyetle çok yakından bir ilişkisi vardır. Türklük kendi varlığını biraz da islamiyete borçludur. Biraz da değil, özellikle o ilkel göçebe birliklerinden, bir halk olarak Anadolu'ya yerleşmeleri islamın ideolojik öncülüğünde, onun saldırı ve fetih ruhuyla gerçekleştirilmiştir. Bugün halen bu etki Kıbrıs'ta, Bulgaristan'da vd bazı komşularında varlığını sürdürmektedir.

Avrupa'daki milliyetçilik cereyanına gelince, Ortadoğu'da bunun yansımaları dinsel ideolojiyle iç içe olmuştur. Yine Araplar'da islamiyetle milliyetçilik birbirini besleyen iki kaynak durumundadır. İran'da şialık, Fars milliyetçiliğinin özgün biçimidir ve birbirlerinden destek alırlar. Türk milliyetçiliğinin oluşumuna ilişkin Türk Dil Kurumu'nun kurucusu Ziya Gökalp'ın çok iyi formüle ettiği, "Türkleşmek, islamlaşmak, muasırlaşmak" şeklinde bir tanımı vardır. Bu ikisinin Kürdistan gerçeği açısından öneminin ne olduğunu anlamaya ve ne ifade ettiğini göstermeye çalışırsak, islamiyet Kürt egemenlerine milli gerçekliğin gittikçe aleyhinde bir akım olarak etkide bulunur.

Dinsel etki hangi mezheplere bürünürse bürünsün, Kürdistan toplumunda işgalci güçlerin veya o konumundan da gücünü alarak, tamamen hakim milliyetin güdümü altına sokulmuştur. Bağımsız bir dinsel gelişme yoktur. Yani Türklerde islamlaşmak Türk milliyetinin bağımsızlaşmasına doğru giderken, İran'da islamlaşmak benzer bir rol oynarken, Araplarda da baştan beri bu rolü sürdürürken, Kürt toplumunda ise milliyetinden uzaklaşma, komşularının işgalci ve istilacı niteliğinden ötürü hep egemenlerine boyun eğme, uzlaşma rolü oynamıştır. Böylece milli yönü gittikçe arka plana iten bir dinsel etkilemenin, çeşitli mezhepler biçiminde de yansısa bu milliyetsel gelişmenin aleyhinde çalışması söz konusudur. Demek ki dinsel ideolojinin milli gelişmedeki rolü, Kürdistan'da, Kürt halkı ve toplumu için olumsuzdur.

Milliyetçilik Kürdistan'da olumsuz bir rol oynamıştır

Milliyetçiliğin gelişiminde de benzer bir gelişmeyi görüyoruz. Milliyetçilik, hakim milliyetlerin uluslaşmasına yol açarken, belirgin oranda Türklerde milliyetçilik yüksek bir şovenizmle iç içe gelişirken, başta da bahsettiğimiz gibi, Kürdistan'da yansıyışı son derece şoven, giderek katliamcı bir karekterdedir. Tüm Kürt ileri gelen aşiret, feodal ve dinsel ögelerini içine çeker. Feodal dönemden daha keskin, daha öldürücü bir biçimde hakim milliyet içinde bunların her bakımdan erimeleri, özümsenmeleri söz konusudur. Bu durumda milliyetçilik, bizde ağırlıkta Türk milliyetçiliğidir. Yurtseverlik, yine Türk yurtseverliği biçimindedir. Kürdistanlılaşma değil, Türkiyelileşme gittikçe egemenlik kazanır. Ve milliyetçiliğin Kürdistan gerçeğine yansıtılmasında neredeyse dinsel ideolojik egemenlik döneminden çok daha fazla hakim ulusun lehine ve ezilen ulusun, yani Kürt gerçeğinin aleyhine, hem de adından bile bahsedilmeyecek kadar aleyhine bir gelişmesi söz konusudur.

Birçok milliyeti ayağa kaldıran, örgütleyen ve milli kurtuluş savaşına yönelten milliyetçilik, bizde çok ilkel bir sınırı aşmamıştır. Aile ve kabile şovenizminden öteye gitmemiştir. Özellikle Kürdistan'ın geri yörelerindeki aşiret şovenizmi, sömürgeci güçlerle sıkı sıkıya ilişki içinde bir şovenizmdir. Bu nedenle de ilkel milliyetçilik, normal ve çağdaş bir milliyetçilik de değildir. Hele hele bir yurtseverlik hiç değildir. Hakim ulus milliyetçiliğinin gölgesi anlamında bir ilkel gelişim söz konusudur. Kürtlük değerleri, kültür ve toprak bütünlüğü, siyasal ve ekonomik gelişmeden uzak oluşan bir milliyetçiliktir. Sadece aşiretinin büyüklüğüyle övünür. Neden üstün olmaları gerektiği, neden kendi aile ve kabilelerinin diğer aile ve kabilelerden daha üstün olduğunu iddia etmekten, onları savunmaktan, onları yaşamaktan başka bir işlevi yoktu. Günümüzde bile Kürdistan'ın çok çeşitli aile, kabile, aşiret taslaklarının şefleri ve ileri gelen reisleri, Türk, Arap, Fars milliyetçiliğine yaklaşımları kişisel, ailesel ve kabileseldir. Menfaatleri temelindedir. Bu milliyetçiliklerden aldıkları, 'benim kabilem, aileme daha fazla pay, benimki daha iyidir' tarzında geliştirilen bir işbirlikçiliktir. Milliyetçiliğin de kaderi ana hatlarıyla bizde böyle olmuştur.

Sosyalizme gelince, en az sınıfsal baskı ve sömürünün kaldırılması kadar, ulusal baskı ve sömürüyü kaldırmada da iddialı ve toplumsal gelişmenin en bilimsel ifadesi olan bir ideoloji olduğu açıktır. Ancak bu, ideolojik bir sapma biçiminde kendi gerçekliğimize uygulanmıştır. Özellikle uzun yıllardan beri adına Türk Sol'u, TKP, sol muhalefet vb çeşitli adlarla adlandırılan bu oluşum, Türk milliyetçiliğinin bir yansımasından başka bir şey değildir. Onun Kürdistan'a yönelik yüzünün şovenizmden farkı olmadığı, sosyal şovenist biçimlere bürünerek, ulusal sorunu daha da çarpıttığı, içinden çıkılmaz hale getirdiği, böylelikle solculuk adı altında Kürdistan'a yansıtılanın bağnaz bir hakim ulus milliyetçiliği olmaktan öteye gitmediği en açık biçimiyle meydandadır. Gerçek bilimsel sosyalizm, çağdaş ulusal ve toplumsal sorunların çözümünde en radikal, en devrimci ideolojik akımı temsil etmektedir. Ama bunun Kürdistan'da uygulanan biçimi yukarda belirttiğimiz şekilde olmuştur.

Günümüzü biraz izah edecek olursak, yakıcı bir sorun olan Türk solculuğunun şoven özünün, mücadelemize karşı nasıl kullanıldığını özellikle belirtmek gerekir. Dünya tarihinde eşine ender rastlanan ve hiçbir komünist partide görülmeyen biçimde TKP'nin uçakla Ankara'ya indirme harekatı yapması bile, Türk egemenlerinin PKK'nin gelişiminden duyduğu ürküntüyü, gelişmeleri saptırma yönündeki çabaları gösteriyor. O halde Kürdistan gerçeğiyle bu temel üç akımı böyle karşılaştırdığımızda geriye ne kaldı diye bir soru sorarsak, bu sorunun tek olumlu cevabını, yine kendi hareketimizin oluşumunda göreceğiz. Dinsel çözümlere fazla iltifat edemeyeceğimiz ortadadır, hangi mezhepsel yaklaşım olursa olsun bu böyledir. Özellikle sunniciliğin gericiliğini çok iyi görmek durumundayız. Bunun ulusal ve toplumsal gelişmede yüzyıllardan beri tutucu, gerici karekteri açıktır. Daha ilerici ve sola yatkın ya da sola dönüşmeye yatkın gibi gözükenin de bugün İran'da tam bir eylem kılavuzu, bizde ise aleviliğin çelişkileri çözmede ne kadar yetersiz kaldığı, hatta özellikle kemalizmin hizmetinde nasıl kötü bir rol oynadığı ortadadır.

Görülen odur ki dinsel ideolojiye sarılmak, yüzyıllardan beri yaşanan bu etkinin çok silik kopyasını yaşamaktan öteye gitmeyecektir. Bütün dünyada olduğu gibi Ortadoğu'da da bu silahla çelişkilerin çözümü mümkün değildir. Antiemperyalist yönü vardır, tarihsel gelişmede halkların kültürüne damgasını vurmuştur. Emperyalizmin saldırısına bu kültürle karşı koymak mümkündür. Aleviliğin genel toplumsal hareketlenmede sola daha yatkın –bu yüzyıllar boyunca sunniliğin iktidarına karşı bir isyan geleneğindendir– olması ve onun bu güçlü direnme içeriğinin değerlendirilmesi, ancak bundan çok sınırlı bir yararlanma temelinde olabilir. Emperyalizm günümüzde, Ortadoğu'da din olgusuyla bilinçli oynamakta, bu alanda epey gelişkin bir pratik sergilemektedir. Fakat din alanını olumlu yönde değerlendirmeye çalışmak fazla bir değer ifade etmeyecektir.

Kürdistan gerçeğiyle milliyetçilik karşılaştırıldığında, onun da rolünü olumsuz oynadığı görülür. Milliyetçilik, aşiret şovenizminden, aşiretleri daha güçlendiren ilkel milliyetçilikten öteye bir sınıra varmamıştır. Tutarlı, çağdaş bir burjuva milliyetçiliğine ulaşamamıştır. Burjuva yurtseverliği hiç gelişmemiştir. Tam tersine, milliyetçilik kılıfı ya da ilkel milliyetçilik maskesi altında vatan satıcılığı, politik bezirgancılık biçiminde daha da kötü bir rol oynuyor. Günümüzde en şahsiyetsiz politika, bu ilkel milliyetçiler eliyle harıl harıl yürütülüyor. Dolayısıyla tarihsel planda burjuva milliyetçiliğinin Kürdistan'daki gerçekliğini çözmede olumlu bir işlev görmek şurada kalsın, özellikle de hareketimizin gelişmesi karşısında en tehlikeli, sahte, yüzeysel; çözüm aracı olmaktan uzak, şahsiyetsiz kişilerin, kabilelerin ve ailelerin sığındıkları bir maske olmaktan öteye gitmiyor.

PKK bilimsel sosyalizmi esas alacaktır

Bizim de mensup olduğumuz temel ideolojik akım olan sosyalizme gelince, özellikle Türkiye somutundan kaynaklanan sosyal şovenist sapmasının tehlikelerinin ne kadar hayati olduğu veya devrimin gelişimi önünde ne kadar engel olduğu, Rus devrimcilerinin büyük pratiğinde de ifadesini bulmuştur. Emperyalizm çağının marksizmi olan leninizmin sosyal şovenizmi aşması temelinde devrime yöneldiği, devrimin zaferini sağladığı bilinmektedir. Sosyal şovenizmin yenilgisiyle devrimin başarıya gittiği, daha birçok ülkede ifadesini bulmuştur. Yine sosyalizmi milliyetçiliğe bulaştırdığı oranda devrimci içeriğinden uzaklaştığını birçok ülke pratiğinde yaşananlardan biliyoruz. Birçok sol partinin devrim yapamamasının nedeni olan sosyal şovenizmin zaman zaman da devrime karşı kullanılan bir silah haline getirildiğini görüyoruz. Türkiye'de gerçekleşen bunun en kötüsüdür.

Baştan itibaren solculuk, Türk milliyetçiliğinin gelişiminde soldan bir silah olmuştur. Toplumsal çelişkiler geliştiğinde, sosyal şovenizmin kötü kullanılmasıyla halk muhalefetinin saptırılması kesinlik kazanmıştır. Yine emperyalizm karşısında sıkıştığında başvurulan bir yöntemdir. Yani sosyalizmin bu saptırılmış biçimi, geleneksel halk hareketlerinin ister dinsel dönemde, ister milliyetçilik dönemlerindeki gelişiminin saptırılması gibi çok tehlikeli bir işlev görmüştür. Türk halkının son 60 yıllık direnmesindeki zayıflığın, olanca baskı ve sömürüye rağmen muhalefetindeki geriliğinin önemli bir izahı da sol muhalefet denilen TKP olayının içeriğinde aranmalıdır. Bu niteliği, bu son huruç hareketiyle bir kez daha kanıtlanmıştır. O halde PKK'nin bu temel ideolojik akımlar karşısında rolünü netleştirmesi ve tavrının ne olduğunu ortaya koyması gerekiyor. Bu da belirtildiği gibidir.

PKK, antiemperyalist, ulusal baskıya karşı ve toplumsal haksızlıklara karşı olduğu oranda, geleneklere de yansımış, sızmış bulunan dinsel etkilerin olumlu yönlerini değerlendirmeye çalışacaktır. Burjuva milliyetçiliğinin –ki dinsel ideoloji başta olmak üzere– olanca olumsuzluğunu iyice görüp buna karşı miliyetçilik çağında, burjuva milliyetçi aydınlarının olumlu yönde gelişimini dikkate alacaktır. Reformist nitelikleri baştan çok açık olan bu ögeleri görerek, bunların çeşitli odaklarının nasıl ve ne kadar çıkmaz bir yolda olduğunu ortaya koyabilecek, bunların yolunun yol olmadığını gösterecektir. Kürdistan'daki milliyetçiliğin neden ilkel milliyetçilik ve onun da neden aile ve kabile birliklerini kuvvetlendirmekten öteye gitmediğini ortaya koyacak ve geriye eğer birazcık milli bilinç duyuyorlarsa, onlardan yararlanmaya çalışılacaktır. Onları gerçek yurtseverliğe çekmek için böyle etkilenmeleri kullanacaktır.

Kendisinin mensup olduğu bilimsel sosyalizm karşısında tutumuna gelince, baştan beri olduğu gibi onun saptırılmış her türlü biçimine karşı çok özgün bir mücadele verdiği, özellikle sosyal şovenizmi kırdığı oranda, bu büyük ihtilalci akımın Kürdistan'da da bir akım haline gelmesini sağlayacaktır. Yani halk hareketinin bilimsel bir ifadesi olarak sosyalizmi kılavuz edinecektir. Zaten baştan itibaren yürütülen yoğun ideolojik mücadeleyle, onun saptırılmış biçimleri tasfiye edilerek, yerine bilimsel ifade hakim kılınıyor.

Üç ideolojik akım karşısında PKK'nin konumunu böylece belirledikten sonra, mevcut güncelliğe biraz daha somut olarak yaklaşabiliriz. Partimizin 10. yıla giriyoruz. Geçen süreçte hangi temelde, hangi gelişme yaşandı? TC'nin günümüzdeki durumu nedir? Büyük önem taşıyan soru budur. En başta bu sürecin Türk yönetim gücünün, yani askeri niteliğini en çok açığa vuran, düpe düz askeri bir yönetim olarak hükmünü icra eden bir 10 yıl olma gibi özelliği vardır. Türkler ordu millet olmakla çok övünürler. Bu, doğru bir tanımdır. Türk uluslaşmasıyla, ordulaşması iç içe gelişmiştir. Geniş, uzun bir tarihi süreci vardır. Günümüzde de bunun ordu millet, askeri yönetim biçiminde gelişmesini yadırgamamak gerekiyor. Ekonomik, kültürel, sosyal, hatta ulusal temeli zayıf olan Türk milli gelişmesi, ordu zırhı, askeri yönetim gibi sert bir yönetime başvurmadan kendini sürdüremeyeceğini çok iyi bilir. Tarih bilinci bu konuda çok yüksektir. Dolayısıyla en ufak bir tehlike belirir belirmez bu yönetime sarılacağı da açıktır.

Bizim çok sıradan, zayıf ve başlangıçta başarı şansı çok az bir güçle, hareket olarak nüve biçiminde ortaya çıkmamız karşısında bile, bu yönetime sarıldığı görüldü. Sıkıyönetim değil, anayasayı ve tüm temel yasaları da değiştirirek, kurumlaşmaya daha ağırlık verdi. Bütün bunların merkezine de milli birlik ve bütünlüğü bozan, bilmem nasıl terörist, nasıl eşkıya, nasıl vahşi diye tabir ettiği gelişmemizin imhasını koydu. 10. yılımızın düşmanın bütün basın yayın organlarındaki ifadesi budur. Yazar çizerlerin en ünlüleri bu konuda kalem oynatmışlardır. Son 10 yıllık tarihleri, adeta milli birlik ve bütünlüğün nasıl tekrardan en güçlü biçimde restore edilmesi gerektiği çabasının tarihidir.

Bu konuda baskının her türlüsü, işkencenin, sömürünün en gelişkin ve toplumun çözdürülüşünün görülmemiş biçimleri vardır. Hepsi ulusal birlik bütünlüğün hatırı için yapılıyor. Ve bunların gerçekleştiği ortamda kapitalizmin en şoven, en azgın, en tekelci, en kanlısının gelişmesi söz konusudur. Kısaca geçmişine, tarihine yaraşır bir biçimde, bütün tarihini yeniden bu 10 yıla sığdırması, yenilenmesi durumu vardır. Bunun bizim açımızdan bir savaş anlamına geldiği bugün çok daha iyi bilinmektedir. Ulusal ve toplumsal gelişmeye sıradan bir sarılış karşısında, nasıl topyekün ve özel bir savaşın dayatıldığı bugün çok açıktır. Bu savaşın hikayesi çok çeşitli değerlendirmelerimizde ifadesini bulmuştur. Uzun uzun anlatmamızın gereği yoktur. Ama Kürdistan'a dayatılan güçlü, tarihsel ve günümüzde de emperyalizmle bağlantıları olan özel bir savaştır. Tamamen partimize karşı dayatılan ve halen özenle geliştirilen, günümüzde adı sanı belli yönetimlere, olgulara kavuşturulmuş bir savaştır. Bu, aynı zamanda onları kendi gerçekliğimizin itirafına zorlayan, bu açıdan da bizim için başarı anlamına gelen bir savaştır.

15 Ağustos Atılımı mücadelemizde yeni bir evreyi başlatmıştır

Geliştirilen bu savaşı ayrıyetten ortaya koymamızın, bu değerlendirme içinde yeri olmamakla birlikte, onun bugün başvurduğu bir biçim üzerinde sıkıca durmanın gereği çok açık ortadadır. Düşman, özellikle son 4 yıllık silahlı mücadelemize karşı, başlangıçta başvurduğu biçimlere son zamanlarda daha çok siyasal ve sol maskeli nitelikleri ağır basan biçimleri ekleyerek saldırıyı daha da genişletmek istiyor.

Çok açık bilinir ki 12 Eylül askeri yönetimi, kendisi için çizdiği plan dahilinde her şeye çok kısa süre içinde çare bulacaktır. Birkaç ay içinde "terörizm" diye adlandırılan odakları ezecek, bastıracak, yargılayacak, kısaca toplumun tüm demokratik muhalif güçlerini sindirtecek, tasfiye edecekti. Bunun yerine adına "24 Ocak kararları" denilen önlemlerle, bir yandan dışa yönelmeyle, diğer yandan içte toplumun tümünün aç bırakılması demek olan yoğun bir kemer sıkma politikasını gütmeyle, aslında Türk kapitalizmini tıkandığı noktada çözüme kavuşturmayı amaçlamaktadır. Uluslararası tekellerin de ihtiyaçlarını göz önüne getirerek, sert bir baskı altında yoğun ve yaygın bir sömürünün yürütülmesinden ibaret olan böylesi bir kapitalist gelişmeye eşlik eden ve siyasi, askeri yanı Kürdistan'da gerçekleşecek bir uygulamadır.

"Hiçbir sihirli ideolojik reçete, kendisini anlaması kadar, açması, deşmesi ve tedaviyi bizzat kendisinin yapması kadar güçlü değildir. PKK bunu da kanıtlıyor. En büyük gücün kendinin farkına varma olduğu, yani kendi yarasını, kendi çelişkilerini kavramanın temel büyük dönüşümü temelinde gerçekliğe ulaşma, hiçbir baskının önleyemeyeceği, aynı zamanda dönüşüm gücünü gösterebiliyorsa, ne kadar zayıf olursa olsun hiç kimsenin onun kendisini güçlendirmekten alıkoyamacağını kanıtlıyor"

Vedat Ralice(Welat)

Maksut Behnemun(Rızgar)

Muhammed Suleyman(Rubar)

Halil Bor(Kassas)

Metin Doğan(Şiyar)

Türkiye kesimi için kapitalizmin dönüşümünü daha çok 24 Ocak kararları temelinde sağlarken, Kürdistan'da ise ekonomik gelişmeyi bu konuda ikinci planda tutma, daha çok askeri, siyasi yönü öne çıkararak gerçekleştirmeye çalışıyor. Başlangıçta, ilk 3 yıl içinde bu konuda programını tam başarıya götürdüğü iddiasındadır. Anayasası, bu temeldeki seçimleri, parlamentosuyla bir geçiş iktidarı –bildiğimiz Özal iktidarı kendisini devam ettiriyor– ve programını bu geçiş iktidarıyla tamamlayarak, tekrar alışılageldiği üzere, sivil burjuva güçlere sözüm ona iktidarı bırakacaktı.

Yoğunca yaşanan bu gelişmeler döneminin yarısına geldiğinde, pratiğimizin kendini toparlayıp, yeni bir hamleyi yaratma gücünü göstermesi, 15 Ağustos Atılımı'yla yeni bir evreyi başlatması söz konusu oldu. Bu, onlar için gerçekten beklenmedik bir gelişmedir. 12 Eylül'ün, genelde de Türk egemen sınıfının ruhunda ve programında böylesine bir gelişmenin yeri ve izi yoktur. Bu, ona beklemediği bir anda sanki gökten allahın emriyle atılan bir yumruk gibi gelmiştir. Çünkü o, tüm dünyada, bölgede, daha çok da içte yürüttüğü yoğun bastırma, yok etme gibi politik girişimleri nedeniyle böyle bir şeyin olamayacağına kendisini inandırmıştı. Diğer taraftan, muhaliflerinin bu kadar darbe yedikten sonra kendini toparlayıp bir atılım yapabileceğine asla ihtimal vermiyor. Kendi tarihsel tecrübesi göz önüne getirildiğinde böyle düşünmekte biraz da haklıdır. Çünkü Kürdistan söz konusu edildiğinde, ilkel milliyetçiliği, çoğunlukla da teslim olan reformist grupları biliyor. PKK'ye gelince, onu da zaten nasıl azgın bir baskı ve şiddet içinde eritmeye çalıştığını biliyor, böylelikle giderek yok olacağına inanıyor. Dolayısıyla yeniden bir direnmenin vücut bulması, onun açısından çok zayıf bir olasılıktır.

Bu düşünce ve ruhsal atmosfer içindeyken, ona inanılmaz darbe gibi gelen atılım patlak vermiştir. Bunun nasıl geliştiği, hazırlandığı, eksiğiyle ve hatalarıyla nasıl gelişim gösterdiği çeşitli değerlendirmelerde ifadesini bulmuştur. Ama ana hatlarıyla o, Türk burjuva ruhuna, onun siyasetçiliğine, onun askerlik sanatına, diplomatik faaliyetine gerçekten indirilmiş beklenmedik bir darbedir. Başlangıçta buna şaşırdı. Ve her basılanın içine düştüğü durumu yaşadı. Bir kişi ne kadar güçlü olursa olsun, beklenmedik hallerde sivrisinek de ısırırsa, bundan son derece rahatsız olur. Beklemediği yerde ve zeminde darbe yiyen gücün kendisi ne kadar güçlü ve karşı taraf ne kadar zayıf olursa olsun, etkileri sürekli ve hatta öldürücü olabilir. İşte bu darbe böyle bir etkiye yol açtı. Darbenin etkisinin büyük olmasının nedeni budur. Onun mevcut ekonomik, siyasal ve askeri hakimiyetine göre bir defa böyle bir oluşumun ortaya çıkmaması gerekirdi. Çıkışındaki anlamsızlığı veya çıkmasına anlam verememesi söz konusudur. Onun hafızası böyle bir gelişmeyi kabul etmiyor.

Bütün isyanları, Osmanlı dönemi de dahil olmak üzere çok kısa sürelerde önce kuşatmış, sonra bastırmışlardır. Katliam, ardından idamlarla sonunu getirmişlerdir. 3 ay, bilemedin 6 ayda bu işler halledilmiştir. Celali isyanlarından tutalım, son Dersim isyanına kadar hepsi böyle olmuştur. Ama PKK'ninki başlangıçta ona bir sivrisirek rahatsızlığı verecek kadar zayıf bir ısırış da olsa, onu derinden düşündürüyor. Çünkü bir defa zamanlaması kötü. O, 'her şeyi hallettim, demokrasiye de geçişi yaptım' dediği anda oluyor. İkincisi ise, zemini kötü. Kürdistan'ın en zapturapt altına alınamayan yöresinde ve aynı zamanda sınırlarındaki aşınmanın hızla geliştiği koşullarda gerçekleşiyor. Elinin ulaşamayacağı ve yumrukla ezemeyeceği bir gelişmedir. Kürdistan tecrit olmaktan kurtulmuştur veya hareketin düzenlenişi uluslarası bağlantılarla yakında kaynaklıdır. Genelde dünyada, özelde Ortadoğu'da antiemperyalizm süreciyle ilişkilidir, bağlantı kurulmuştur. Bu da onun hesabında yoktur. Çünkü, şimdiye kadarki tüm muhalif güçler böyle bir bağlantıyı arama gereğini bile duymamışlardır. Bulmuşlarsa bile kullanmanın gereğine inanmamışlardır. Solcusu ve milliyetçisi hep böyledir. Kendi devletlerine dışardan değil darbe vurmak, ona ancak kendilerini kabul ettirmek için bin defa yalvaran bir faaliyeti yürütmüşlerdir.

"Bir kişi ne kadar güçlü olursa olsun, beklenmedik hallerde sivrisinek de ısırırsa, bundan son derece rahatsız olur. Beklemediği yerde ve zeminde darbe yiyen gücün kendisi ne kadar güçlü ve karşı taraf ne kadar zayıf olursa olsun, etkileri sürekli ve hatta öldürücü olabilir. İşte 15 Ağustos Atılımı böyle bir etkiye yol açtı. Onun mevcut ekonomik, siyasal ve askeri hakimiyetine göre bir defa böyle bir oluşumun ortaya çıkmaması gerekirdi. Onun hafızası böyle bir gelişmeyi kabul etmiyor"

Askeri yönelim gerillaya karşı asla sonuç alamaz

Tüm bu tarihsel tecrübesine de dayanan mevcut yönetim şaşalıyor, bocalıyor, anlamsızlığa düşüyor ve bunun verdiği hırçınlıkla saldırıyor. Böylelikle binlerce kişilik birliklerini dağa taşa sürüyor. Bir dağı ancak yüzbin kişi kontrol edebilir ki, o da çok zordu, ama o ordusuyla dağları karşı karşıya getirdi. Tabii insan gücünün belli bir dayanma kapasitesi vardır. Hele hele burjuva ordularının kuruluşu, düzenlenişi, harekete geçirilişinin belli bir mantık yapısı ve teknik gücü mevcuttur. Bunlara çok dayanırsan ters teper. Kürdistan dağlarında gerçekten Türk ordusunun çok zavallı, acınacak bir duruma düşmesi yaşandı. O, 'bir avuçturlar, kuşatacağım,' hep tarihte yaptığı gibi 'ezeceğim' dedi ve hep tarihin bu konudaki kendisinin lehine olan sonuçlarını esas aldı. Bu sefer de öyle olabileceğini sandı. 'Şu dağdadırlar, kıstırıldılar, birkaç günde bitirileceklerdir' dedi ve buna kendisini kötü kaptırdı.

Halbuki geliştirilen hareketin halk savaşının esprisine uygun olarak geliştirildiği, askeri değil, daha çok ideolojik siyasi gelişmeyi esas aldığı, yerleştiği zeminin coğrafyasının her türlü burjuva kuşatmasını engelleyebileceği, yine mevcut siyasal gelişmelerin onların bu biçimiyle sonuç almasını olanaksızlaştırdığını biliyordu. Onların görmek istemediği, ama bilimsel gerçeğin bu olduğu açıktı. Dolayısıyla ne kadar zayıf bir müdahale olursa olsun, gelişmelerin siyasi sonuçları çok büyük oldu. Kürdistan tarihinin en önemli uyanış çağı içine girmesi anlamına geldi. Ve bu 1984-85-86 boyunca devam etti. Bunun çapı küçük de olsa, ideolojik özü ve politik tezleri bu gelişmenin gittikçe dallanıp, budaklanacağını gösteriyor. Yine askeri yöntemler kendisine dayatıldıkça, daha da fazla gelişme yaşabileceğini ortaya koyuyor. Hele hele burjuva ordularının halk savaşı esprisine ters örgütlenişi, konumu ve yürütülüşü de dikkate alınınca, birçok kimsenin başlangıçta inanmadığı, hatta bu eylemleri yürütenlerin bile inanmadığı, farkına tam varıp da tahlilini gerçekleştiremediği gelişmelerin içinde kendilerini buldular. Onun için eline kalem alıp da yazmayan kalmadı ve öyle bir noktaya gelindi ki, yerlisiyle yabancısıyla tüm güçler bu konuda soru sorma durumuna düştüler. Gelişmeler nedir, ne kadar dayanabilirler? Başarı şansları var mıdır? Her sınıf ve ulus kendi konumuna uygun olarak bir şeyler çizmeye başladı.

Tabii ki bu gelişmeler durmadan devam ediyor, özellikle askeri yöntemin kısa vade de sonuç alamayacağının anlaşıldığı bir yola girdik. 1987'ye doğru geldiğimizde, askeri yöntemin, yani Türk egemenlerinin yüzyıllardan beri sarıldıkları 'kuşat, dağıt, sonra imha et' taktiğinin bu sefer sonuç alamayacağı ortaya çıktı. Muazzam güç kaybının, denenen her türlü özel savaşın, görülmemiş baskının, işkencenin bu sorunu çözmeye yetmeyeceği kavrandı. Başlangıçta bir taktik öge olarak 'pişmanlık yasası,' 'dağdaki birimi imha et ve bildir, yüz kişiyi de, yüz askeri de vursan, serbestsin' biçiminde bir talimat çıkararak itiraflara başvurdular. Daha sonra toplumun çeşitli kesimlerinin parayla satın alınması devreye girdi.

Türkiye kesimi, Türk toplumu bünyesindeki yaraların sarılması, bunun için de kendisine zarar vermeyen muhaliflerin serbest bırakılması, derneklerin, sendikaların sınırlı faaliyetlerine izin verilmesi, yargılanmaların hızla sona erdirilmesi, suç üstü yakalanması için 'demokrasiyi geliştiriyoruz' adı altında adımların pekiştirilmesi, bütün bunlar tabii ki askeri yöntemin reddi anlamına gelmese de onun yetmezliğinden duyulan korkuyu, siyasal yöntemlerle tamamlama ereğine son derece bağlıdır. Bunun da yetmediği ortaya çıkınca, bu sefer PKK'yi siyasal düzeyde yoğun bir tecrit altına alma taktiğine baş vurdu. Yalnız dış güçler değil, parti içinde zayıf ögelere yaygın bir hitap ve çağrı dönemi başladı. Özellikle ailelerin zayıflıkları esas alınarak onları satın alma, özel elçiler devreye sokarak –ki bu, Türk egemen sınıflarının Kürdistan'da yüzyıllardan beri uyguladığı bir yöntemdir– genelde partiyi, özelde Parti Önderliğini teşhir ve tecrit için görülmemiş bir kampanyayı yürüttü. Çok kişiyi şaşırttı, düşürdü. Savaşın rollerini asgariye indirtti. Bunun da fazla etkili olmadığı anlaşılınca, daha üst düzeyde bir politikaya yöneldiğini görüyoruz.

Başlangıçta küçük de olsa birkaç örneği göstermekte yarar var. Bir yandan adı solcuya çıkmış bazıları, TC başbakanının özel emriyle Türkiye'ye getirildi. Yine adı milliyetçiye çıkmış bazı Kürtçüler, ilkel Kürt milliyetçilerinin –buna milliyetçilik de denmez– aile ve kabile çıkarları başbakan tarafından himaye altına alındı. Daha sonra anlaşıldı ki bu, üst düzeyde verilen ve bütün emniyet sisteminin de uygun gördüğü bir karar oluyor. PKK'nin olası müttefikleri kimdir, Batı demokrasileri midir, diye bir şey çıkarıldı. PKK'nin terörist olduğunun kanıtlanması için, Papa ve Palme olayları yaratıldı. Görülmemiş provakatörler Avrupa'da harekete geçirilmiş ve bunların önlerine bu iki olayın yaratılması görev olarak konulmuştur. Papa olayında bütün sol 'terörist' idi. TC, Papa'yı vurdurarak, Kürdistan ve Türkiye'de uyguladığı baskı, işkence ve katliamlarını meşru kılmak istiyordu. 'Kürdistan ve Türkiye'de vurduklarımız, işkence gördüklerini söyleyenler, içinize kadar gelip de Papa'yı vuranlardır' diyorlardı. 'Terörizm bizde boyutludur, bunları vurmamız meşru savunmadır' biçiminde bir propaganda geliştirerek, solu içeride olduğu gibi, dışarıda da tecrit etmek istemiştir.

Palme olayı ise sadece PKK için hazırlandı. PKK'nin 'terörist'liğini kanıtlamak, özellikle de sosyal demokratlardan tecritini sağlamak için bu olay geliştirildi. Genelde burjuva demokrasilerinin antiterörist niteliklerini göz önüne getirilerek, PKK'nin 'terörist'liği için birçok provakatör devreye sokuldu. Bunlar yetmeyince, başbakanlık düzeyinde gizli görüşmeler yoluna gittiler. Böylece iki koldan mücadele sürdürüldü. Türk solu diye tabir edilen, merkezinde TKP, sol birliğin yer aldığı, diğerlerinin de bununla bağlantılı olarak ele alındığı kesim bir yanı teşkil ediyordu. Diğeri ise Kürt milliyetçiliğidir. Güney'de partimizin silahlı savaşımını arkadan vurmak için ne kadar görüşme yapıldığını biliyoruz. 15 Ağustos'un patlak vermesi ardından, TC'nin istihbarat subayları ve generallerinin ilkel milliyetçiliğin temsilcileriyle yaptıkları sayısız görüşmelerden sonra, bugün Çukurca ve Şemdinli bölgelerinde PKK'lilere yönelik komplolar geliştirilmekte, bu alanlarda PKK'liler tek kaldıklarında ya kurşunlanmakta ya da teslim edilmektedir.

TC yürüttüğü çabanın çapını daha da genişleterek, sosyalist ülkelerde destek alabilirler olasılığına karşı hemen harekete geçiyor. Kimdir sosyalist ülkelerle ilişki yürüten? TKP ve sol birlik... Bunlarla ilişki geliştirip devreye sokuyor. Son günlerde TKP'nin birinci plana alınması, özel uçakla Ankara'ya indirilmesi, 'tutukladık, soruşturmaya aldık' demelerinin altında yatan bu hesaptır. Burada dikkat çeken şeyler, bu gerçeği en açık biçimde dile getiriyor. Gazeteciler, Sol Birlik ve TKP'ye soruyor, 'PKK konusunda ne diyorsunuz?' onlar da 'karşıyız' cevabını veriyor. İlkel milleyetçilere soruyorlar, 'PKK için ne diyorsunuz' onlar da 'eylemlerine karşıyız' diyorlar. Gerçekten tek merkezden yönetim ancak bu kadar olur. Sosyalist ülkelerin tek merkezliği bile bu kadar güçlü değildir.

Çok açık olan bir gerçek var ki TC, tüm politik ve diplomatik yönelimin merkezine PKK'nin tecrit ve teşhirini almıştır. Başlangıçta belirttiğimiz gibi, genelde solu 'terörist' ilan etmek için bir yığın provakasyon düzenledi. PKK'nin Avrupa'daki dolaşımını engellemek için provakasyonları sürekli geliştirdi. Bu konuda önemli cinayetler işledi. Birçok provakatif hareket düzenledi. PKK'nin bölünüp parçalanması için çaba harcadı. Ama en son ve en alçakçası da yukarıda ifade edildiği gibi, adı miliyetçiliğe ve komünistliğe çıkmış güçlerin Ankara'ya getirildiklerini biliyoruz. İlkel milliyetçilik çok daha önce getirilmişti. 60 yıllık TKP nasıl olur bugüne kadar legalleşmeye cesaret etmedi de bugün, hem de elini kolunu sallayarak cesaret ediyor.

Devlet kendi namusunu hiçbir zaman bu kadar ayağa düşürmedi

1987 sonları, PKK atılımının sabitleştiği, sürekliliğinin ve yoğunluğunun kesinleştiği bir yıldır. Askeri yöntemle önünün alınamayacağı, burjuva yazarlarınca da çokça ifade edilen bir gelişmedir. O halde olasıdır ki güç kaynaklarından birisi sosyalizm olabilir. Sosyalizmi kim kontrol eder? TKP ve Sol Birlik... Bu kadar tezgah yok mudur? Tecritin son halkası olarak da bunların devreye sokulmaları son derece anlaşılırdır. Bunların daha gelir gelmez, 'Türkiye'nin istikrarından yanayız, devletin birlik ve bütünlüğünü koruruz, ordumuza toz kondurtmayız, terörizme karşıyız, PKK'nin eylemini de desteklemiyoruz' biçiminde söyledikleri sözler vardır. Bu, çok açık bir milliyetçilik hortlamasıdır. Birlik ve bütünlük politikasının savunulmasıdır, şovenizmdir. Eskiden ideolojik düzeyde olan şovenizm –biz buna karşı 10 yıl ideolojik mücadele yürüttük– şimdi siyasal düzeyde, hem de polisle kol kola, içli dışlı, gizli, sözüm ona emniyet sarayında, ama özünde onlara sarayda yaşanıldığı gibi bir yaşam sunularak, devlet istikrara kavuşturulmak isteniyor. Bunun için de son bir kez daha kullanılacaklardır. Olasıdır ki sosyalist ülkeler Kürdistan'a bazı destekler sunabilirler. Bunların tahriki, ilişkileri sabote edecek ve bu biraz kesilecektir. Kaldı ki hareketimizin bu konuda öz güce dayanma ilkesi bütün önemini korurken bunlar, çok zayıf bir olasılık da olsa, 'buradan da gelebilecek bir desteği kesersek, desteksiz bırakırız' düşüncesindedirler.

60 yıllık sınıf düşmanı diye ilan ettikleri TKP ile, yine ilkel milliyetçilerle ve reformistlerle kol kola girebiliyorlar. Bunlar şimdiye kadar neredeydiler? Anti PKK temelinde bu kadar somut uzlaşmalar, gizlisi ve açığıyla nasıl yapılabiliyor? Bunlar cumhuriyetin hiçbir döneminde, hatta günümüzde benzer niteliği olan rejimlerin bu tip hareketlerle girişmediği ilişkileri geliştiriyorlar. Bu ilişkilerin sonuçları ne olacaktır? Belki biraz daha ilerletilecektir. Legal bir komünist partisi, legal bir Kürtçü partisiyle sonuçlanabilecektir. Yine zayıf ögelere çağrılar devam edecektir. Aileler ve kabilelerle oynama, sahte milliyetçilik hortlatmaları devam edecektir. Bütün bunlar, PKK'nin çok güçlenen bir hareket olduğunu gösteriyor.

10. yıla girişi değerlendirirken, bugün çok açıkça oynanan bu oyunların yanında, görülmemiş askeri baskı ve seferler, 300 bine yakın bir ordu gücü devrededir. Özel kolordu, özel vali, özel timler, 30 bini aşkın korucu ve tüm özel harp yöntemleriyle gündemdedir. Bunlar işe yaramayıp iflas etti. Yine pişmanlık yasası, itiraflar, ekonomik yöntemler, burjuva demokrasisinin sahtekarca uygulanışı işe yaramadı. Açık ki bu yöntemi de işe yaramayacaktır. Bu silah ters tepecektir. Partimizin güçlü ideolojik mücadelesi, yine sağlam siyasal perspektifleri ve özgüce dayanma ilkesi derinleştirilecektir. Baştan itibaren bu temlede geliştirilen karşı faaliyet ve bu teşhir, tecrit kampanyaları da rahatlıkla boşa çıkarılacaktır. Düşmanın uzlaşmalara bu kadar bel bağlaması zayıflığını gösterir. Kişilerle uzlaşmaya çalışıyor, taviz vermediği aile ve kabile yok gibi. Devletin ayağa düşürmediği, ayağını götürmediği bir düşkün bile kalmadı. Devlet, toplumun en düşkünlerine korucu-

luk teklif etti, özel tim görevlisi yaptı. Devlet kendi namus ve onurunu hiçbir zaman bu kadar ayağa düşürmedi.

Bundan ötürü diyoruz ki en zayıf dönem yaşanıyor. Türk diplomasisi hiçbir zaman, hiçbir güç karşısında bu kadar zorlanmadı, bu kadar taviz vermedi. Türk iç politikası hiçbir zaman bu kadar milli birlik ve bütünlük adı altında taviz politikasına yönelmedi. Dolayısıyla bu yönleriyle çok zayıf bir dönemi yaşıyor. Bütün bunlar karşıtının gücünü ifade ediyor. Partimizin sağlam oluştuğunu, sağlam oturduğunu ve yürüyüşünün güçlü geliştiğini gösteriyor. Açık ki onun bu son yönelimleri de eğer uygun karşılanır, sağlam değerlendirilir, sonuçları da çok iyi politik çalışmaya, özellikle örgütsel çalışmaya dönüştürülürse, sadece Kürdistan halkının değil, Türkiye halkının da sağlam bir müttefiki, umudu olarak ortaya çıkar.

Türk faşist sömürgeciliği kendi tarihini son on yılda yeniden özetlerken; Anadolu Türklüğü'nün gelişiminde, toprağa yerleşiminde milliyet, ulus ve devlet gücü haline gelmesinde en önemli rolü oynayan, en yakın etkide bulunan bir sorunun önemini derinden kavramıştır. Onun için de bunun önemini örtbas etmek için her şeyini ortaya koyarken, en derinden duyduğu etkiden yararlanmayı esas almaktadır. Bu yararlanmayı tek taraflı ele alırken, ülkemiz lehine olabilecek her türlü olumlu gelişmeyi kapatmak suretiyle kendi ulusal ve toplumsal bünyesi içinde tam yapmak, karşı tarafa bir şey bırakmama biçimindeki tarihsel gelişmeyi bu 10 yılda bir daha özetlemek ve kesin sonucu almak için soruna bütün gücüyle yüklendi. Kürdistan'daki binyıllık egemenliğini son 10 yıla sığdırmak istedi. Her türlü baskı, şantaj, saptırma, talan, işgal, asimilasyon, göçertmeyi günümüzün koşullarına uygun, katlanılabilir, en az zararla, yine en azami yararla sonuçlandırma denemesine girişti.

Dayatılan politika ve her düzeyde uygulanışı, Türkiye'nin sadece son 60 yıllık TC egemenliğinin ve onun uyanışı, gelişimi pratiğinin değil, çağdan almış olduğu bilincin de bu amaçla kullanılmasıdır. Yine tarihi de derinden etkileyerek, onu yaşatan bir olgudur. Tabii ki karşı tarafın tüm bunlar karşısında alabildiğine büzülüşü, kimlikten boşanışı, kendisi olmaktan düşülüşü, onu hep güçlü ve tek taraflı egemen hale getiriyor.

Tarihsel çözümleniş bu on yıl içinde hakkıyla yapılmıştır

Parti hareketimiz de bunun zıttı olarak gelişen bir güç niteliğiyle onun tersini oluşturmak, yani binyıllık kölelik tarihini bu 10 yıllık süre içinde tersine çevirmek gibi bir çabanın sahibidir. Asırları yıla sığdırarak telafi etmek durumundadır. Devrimci diyalektiği biraz yakından tanıyanlar, neden bizim bir asrın olumsuzluğunu bir yılda gidermemiz gerektiğini çok iyi anlarlar. 10 yıllık gelişmeler, genelde bir devrim hareketi için temel atma, gelişme ve zafere doğru yürüme için yeterli bir zaman kesitidir. Devrimsel hareketler ve onun nüveleri, genellikle bir atom çekirdeğine benzerler. Patladılar mı yoğun bir saçılımla güçlü bir enejiyi ortaya çıkarıyor ve yeni oluşumu, yeni elementleri, bu temelde yeni moleküllerin oluşumunu sağlayarak toplumun gelişmesine yol açarlar. Bu hareketlerin böylesine patlamalı bir özelliği vardır. Her önemli devrimci hareketin, binyılların olumsuz etkilerin geriliğini, tutuculuğunu parçalaması bu nedenledir. Kürdistan Devrimi'nin bu son 10 yılı, yani Kürdistan gerçeğine devrimci yöntemle dayatılan bu 10 yıl böylesine bir özelliğe sahiptir diyoruz. Hemen hemen belli başlı bütün devrimlerin bu başlangıç yılları böyledir.

Büyük Ekim Devrimi, Çin Devrimi, Vietnam Devrimi, daha da geriye gidersek tarihte islamın, hıristiyanlığın doğuşu, burjuva devrimleri gibi hareketlerin en yoğun ve şiddete bürünmüş dönemleri böyledir. O halde Kürdistan'ın tarihsizliğini doğuran ağır olumsuzlukları aşmanın tek yöntemi budur. Ve bu bizde devrimin doğasıdır. Gerilla ancak böylesine bir yaklaşımla telafi edilebilecek, devrimci yöntem böyle tutturulacaktır. Bu keyfi, iradi olarak seçtiğimiz bir husus değil, devrimci bir dönüşüm için son derece objektif olarak ele alınması gereken, eğer devrimci dönüşüm yapılmak isteniyorsa, o biçimde geliştirilmek durumunda olunan bir tarihsel misyondur. O halde biz ilk birkaç yılımızı aleyhimize gelişen birkaç yüzyılın olumsuzluklarını telafi etme, ondan sonraki birkaç yılı, çözülüşün en son sınırına kadar getirildiği noktadan tutma ve günümüze kadarki süreci de yeniden bir yükselişin basamakları haline getirme olarak değerlendirebiliriz. Tarihsel çözümleniş bu on yıl içinde hakkıyla yapılmıştır. Çok fazla bir savaş gücümüzün olmamasına rağmen sorunların yaygınlığı, cevapların karmaşıklığı, çelişkiliği de bunun kendisinin dışa vurumudur.

Parti, bir halkın kendi öz tarihini yapmada layık olduğu özellikleriyle öncülük konumuna sahip çıkıyor, bu koşulları oluşturuyor ve günümüze doğru geldiğimizde böyle bir önder olabileceğini kabul ettiriyor. Nereden bakılırsa bakılsın böyle bir öncü, radikal bir çıkış için çok gerekli olduğu kadar, bunsuz hiçbir ilerlemenin de sağlanamayacağı bir tarihte ortaya çıkmış bulunuyor. Daha önce teoride doğrulanan bu anlayış, pratik tarafından tamamen doğrulanmak durumundadır. Çağımıza karşı da aynı içerikli bir cevaptır. Çağın hükmünün tersine çevrilmesini gerçekleştirmiş –bu hüküm bizim varlığımızı pek göz önüne getirmeme, hakkını teslim etmeme biçimindeydi– hem varlığımızı kabul ettirme hem de hakkımızı çağdan isteme ve bunu kabul ettirme konumuna da ulaşılmıştır. Bundan sapılması mümkün değildir. Mevcut gerilik, ilkellik, olumsuzluk işin özü gereğidir. Toplum olarak düşürülmüşlük koşulları, yaşanılan tarihsizlik, başlangıcın çok zayıf, hatalı ve yanlışlıklarla dolu gelişeceğini gösterir. Bu da Kürdistan Devrimi'nin diyalektik gelişmesinin anlaşılır bir özelliğidir.

Başlangıçta, niye sağlam yürünmedi, bu işler niye mükemmel başarılmadı diyenler, devrimin diyalektiğinden son derece habersiz yaşayan kimselerdir. Kaldı ki bütün ezilen halklar ve sınıflar, başlangıçta zorbela ayağa kalkar, ilk yedikleri yumruklarla sendeler ve birkaç yenilgiyi de peşpeşe yaşarlar. Ancak ondan sonra sağlam ayakta kalma durumuna geçerler. Bizde gelişen, hem de çok uygun bir devrimci doğrultuda, devrimci hareketin geçmiş 10-15 yıllık büyük değiştirici, dönüştürücü durumu bizde de gerçekleşmiştir. Başta diyoruz ki partimizin geçmişinde büyük bir devrimci, hamleci özellik vardır. Tarihi yenileştiren, bizi halk tarihine doğru götüren bir yüksek ve dolgun gelişme temposu vardır. Her ne kadar bütün toplumu, bu temelde değişikliğe uğratmış, bütün mensuplarını istenilen çerçevede göstermişse de özün bu niteliği er veya geç, şu veya bu biçimde bu dönüşümleri sağlattırmaya kafidir. Öz mutlaka biçimlenişini de gerçekleştirecektir.

Geleceğe yönelirken, parti silahı son derece güçlü bir silah olarak elimizdedir. Yeni insanı şekillendirirken, en başta parti kadrolarının biçimlenmesi formasyonu sorunu vardır. Biz bu yılları aynı zamanda yeni insanı, yeniliği yaratacak insanı yaratma için büyük bir eğitim ve tecrübe ortamı içinde tuttuk. Tüm gücümüzü bunun için ortaya koyduk. Şunu çok iyi biliyoruz ki düşünce düzeyinde durumlar ne kadar iyi konulursa konulsun, onu taşıyacak yeterli kadrosu olmadı mı, o düşünceye en büyük kötülük bizzat bu yetersiz kadrolarla, davanın taşıyıcılarıyla yapılır. İşte bundan dolayı, tüm gücümüzün bir çekirdeğin yaratılmasına hasredilmesi anlaşılır bir şeydir. Her ciddi dava, güçlü bir çekirdeğin özenle yetiştirilmesi, deneme ve tecrübeyle pişirilmesi büyük öneme haizdir. Bu yıllar bu biçimde değerlendirilmiştir. Partimizin bir eğitim kampanyası var ve sürüp gidiyor. Tarihimizin özetlenmesi yaşanıyor. Genelde dünya devrimci tarihinin, özelde bizim kendi devrimci tarihimizin bir özetlenmesi, geleceğin her türlü gelişimini bağrında taşıyan tohumlanışı söz konusudur. Dolayısıyla çekirdeğe verilen emek, eğer sonuçları iyi değerlendirilirse, geleceği kurtarmak açısından değerlidir derken, parti ve dava temsilciliğinin güçlü ifade edilmesinden bahsediyoruz.

Gün büyük amaçlara oynama günüdür

Böylesine büyük davaların içine girenlerin hiçbir kişisel, ailesel, hatta düzenle ilgili telaşı olamaz. Özellikle bireycilik gibi, genel olarak tarihten ve toplumdan kopukluğun, devrimci kavganın büyüklüğünü yaşayamamaktan kaynaklanan bu hastalığın giderilmesi için çok şey yapıldı ve yapılmak durumundadır. Hiçbir şey, insanı bu bireycilik kadar edilgenliğe, pasifizme ve köreltilmeye götürmez. Hele bu bir önderlik hastalığı haline getirilirse, sadece o kişinin düşkünlüğünü ve iflasını getirebilir.

Gün, büyük amaçlara oynama günüdür. Bizde kişiliğin ne kadar düşürüldüğü, bırakalım önderlerden bahsetmeyi, sıradan namuslu insanlardan bile bahsetmenin ne kadar zorlaştığı bilindiği gibi, böylesi koşullarda devrimci önderlerin kendi eğitimlerine ne kadar büyük önem vermeleri gerektiği anlaşılırdır. Bu konuda büyük bir özenle kendilerinin, kendi tutkularının ve özelliklerinin bir ögesi olmayı değil, tüm devrimci değerleri kendilerinde yoğunlaştırmayı, özellikle de kendi yüce direniş değerlerimizin bir bileşkesi olmayı başaracaklardır. Elbette gelişecek kadromuz, güncel siyasi gelişmelerin, örgütsel gövrevlerin başarılması içinde ortaya çıkacaktır. Kadronun siyasal, örgütsel niteliği son derece yüksek olacaktır. Her düzeyde siyasal görevler ve bunların örgütsel gereklerinin yerine getirilmesi geçerlidir. Görevlerin ortaya çıkarılışı, örgütlenişi iç içedir. Kadronun bundan ibaret olduğu, hiçbir özelliğin örgütsel yetenek kadar değerli olmadığı, yine hiçbir fikri yaklaşımın, siyasal düşünce ve onu politika haline getirmek kadar değer ifade etmediğinin yaşandığı günlerdeyiz.

Düşüncelerimizin merkezinde, temelde politik düşünce ve politika, yine günlük ilişkilerimizin bu politikayı hayata geçirecek örgütsel ilişkiler olarak düzenlenişi vardır. Bu, her şeyin üstündedir. Bunları iç içe o kadar geliştirmek durumundayız ve buna o kadar muhtacız ki, hiçbir şey bunların yerine geçemez. Ve devrimci dönüşümü hiçbir araç bunlar kadar ileriye götüremez. O halde kadromuzun partiyi her düzeyde örgütlü temsili başarılmalıdır. Her şeyden önce kadronun tanımı, kavrayış ve uygulama düzeyinde başarılmalıdır. Bu konuda birçok eksikliklerden ve zayıflıklardan bahsediliyor. Bunları söylemek bile bir noksanlığı ifade eder.

Gün, bir kadronun kendi kişiliğinde milyonları birleştirdiği, savaştırdığı gündür. PKK buna layık olan bir harekettir. Temel birikimleri bunu son derece mümkün kılan zenginliktedir. Tarihten habersiz değilse, güncel gelişmeleri bu kadar yaşıyorsa, kendi değerlerinin böyle bir sentezi olmuşsa, bu adamı hiçbir şey durduramaz. Eğer bu konuda öz kesin belirleyici konumda ise, biçimlenişin sağlanmaması düşünülemez. Aksi halde artniyetlilikten ve düşkünlükten sonuna kadar bahsetmemiz kaçınılmazdır. Bunu özgüce dayanmanın gereği olarak kitlelere yayacağız.

Kadro kitle denizinde yüzen bir balıktır

Kadronun en temel ilişkisi kitle ilişkisidir. Kendi iç ilişkileri, çekirdek ilişkileri ne kadar önemliyse, onunla iç içe, onun kadar önemli diğeri de kitle ilişkisidir. Kadro kitle içindir. Kitlenin içinde, kitle denizi içinde dolaşan bir balıktır. Burada doğru yönetimin önemi ortaya çıkıyor. Ne yönetimsizlik –çok derin bir tarihi ve güncel temeli vardır– ne de yönetim adı altında onun soldan boşaltılışını ifade eden başına buyrukluk. Hayır. Ne ezilen sınıfların bir kader gibi gördükleri yönetilme ne de egemen sınıfların hep hak sahibi olarak iddia ettikleri daimi yöneticilik, bir proletarya yönetim anlayışı olamaz. Her iki sakat yönetim ve yönetilme anlayışı yerine, bunların tarihsel ve sınıfsal nedenleri konulmuştur. Doğru yönetim anlayışı, kolektivizmi, kitlelerle iç içeliği, eylemle iç içeliği birlikte götüren bir yaşamdır. Bu özelliklerden bir saniye bile yoksun olarak yaşanmaması gerektiğini içine sindiren bir ilişkidir. Örgütsel yönetimi böyle sürdüren ve bunu bir varlık nedeni sayan, örgüt içinde ve örgütün kitleye yaklaşımında bunları temsil eden bir kadro, savaşımın her biçimini gerçekleştirir.

Elbette biz kitleye yönelirken herhangi bir örgüt sıfatıyla gitmiyoruz. Bu aşamanın kitlesel ve örgütsel ifadesi olan ulusal kurtuluş cephesini örgütlemek için gidiyoruz. Yani halkın öz örgütü, kurtuluş örgütü olan ulusal kurtuluş cephesini örgütleyeceğiz. Bunun için tüm halkın üretim koşullarını, sosyal yaşam koşulları kültürel değerleriyle örgütleyeceğiz. Onları bir kadrodan beklediğimiz gibi, ekonomik, kültürel ve sosyal koşullarından kopartmayacağız. Tam tersine, bu koşulları cephe örgütlenmesinin gücü ve kaynağı haline getireceğiz. Bu, örgütlenmenin kitlelerin bünyesinde çeşitli karmaşık ve bu konudaki özelliklere uygun olarak gelişeceğini gösterir. Bu konuda sağ ya da sekter tarzda esnek olmayan bir yaklaşım içinde bulunmayacağız. Yine savaşımımızın en gelişkin biçimi olan gerilla savaşımını geliştiriyoruz. Bu, halkın en temel savaşı olarak, bizi ulusal kurtuluşta zafere götürecek biçim olarak önümüzde duruyor. Bu, ordulaşma görevidir.

Ordulaşmanın büyük önemi, mevcut ideolojik politik hattın, partinin ve kitlenin örgütlenişini, bunun gelişiminin kurulmasını esasta sağlayan bir savaşım tarzında olmasındadır. Bizde yaşamanın en temel tarzıdır. Kitle açısından tamamen etkisi altına girmesi, kadronun da her çalışmasında esas alması gereken bu savaşım tarzını, bunun örgütlenişinin nasıl olması gerektiğini uzun eğitim ve çok gelişkin değerlendirmelerimizle ortaya koymuştuk. Özellikle bunun yönteminin doğru yapılması, kuruluşunun, sevk ve idaresinin doğru ele alınması, çözümlenmesi ve uygulamasının büyük önemi ortadadır. Hatta varlık yokluk meselesidir. Tamamen en verimli sonuçları doğurabilecek bir mücadeledir. Bu aracın gelişmesi ne kadar sağlanırsa, siyasal gelişmelerin boyutunun, dolayısıyla kitlelerin ve partinin etkinliğinin o kadar artması söz konusu olacaktır. Bu araca her türlü değer ve önem atfedilerek, rolüne uygun çalıştırılması halinde, zannedildiğinden daha fazla Kürdistan'daki ulusal ve toplumsal kurtuluşta bir anahtar rolünü görecektir. Böyle olduğu ortaya çıkmaktadır, daha da çıkacaktır.

Çok çeşitli dost güçlere açılıyoruz. Kürdistan tarihinde ilk defa tecrit çemberi parçalanmıştır. Çağdaş devrimci güçlerle, yani sosyalizm, ulusal kurtuluş ve demokrasi güçleriyle birleşiyor. Bunun için olanca gerçekliğimizle, kendi kimliğimizle açılmayı esas alacağız. Başka kimliklerle, yani ister sosyalizm, ister burjuva demokrasisi adına olsun, öz gücümüze ve kendi kimliğimize dayanmayan bir ilişkinin bir uydu ilişki olduğu, dolayısıyla da beş paralık değeri olmayan bir ilişki olacağını biliyoruz. Esasta tarihsel, ulusal ve toplumsal kimliğimizin devrimci temsilini bunlara dayatacağız. Ve sonuç almaya çalışacağız. Bu ilkenin vazgeçilmezliği de ortadadır.

Kürdistan ulusal Kurtuluş Devrimi'ne sağdan yaklaşan o tasfiyeci, ilkel reformist güçlerin konumları vardır. Yüzyılın ajanlık, uşaklık geleneği, günümüzde bunları daha da tehlikeli hale getirmiştir. Bunlara ilkede katılık, esnek yaklaşımın yaratıcılığını dayatarak sonuç almaya çalışacağız. Bunların zararını asgariye indirirken, yararlanılması gerekenden yararlanacak, tarafsızlaştırılması gerekeni tarafsızlaştıracağız. Bu konuda özgün ve yaratıcı çalışmayı bileceğiz.

Partimizin bütün yurtsever Kürdistan kitlesine yönelik geliştirdiği devrimin temel yasalarına bağlı, bu yasaları bulup çıkarmaktan ve onlara bağlı kalmaktan sorumlu olan, karar gücü olarak ulusal bir iradeyi, bir kongreyi gerçekleştirmenin şiarını hep yükselttik. Hayata geçirilmesi için, ilkeli yaklaşımı ulusal kurtuluş cephemizin gelişmesiyle birlikte daha da yoğunlaştırarak somutlaştıracağız. Başta Türkiye emekçi halkı olmak üzere, antifaşist cepheyi direniş temelinde örgütlerken, onun ihtilalini, isyanını köstekleyen, özellikle 60 yıldan beri solculuk adına dayatılan engelleri yıkarak, halkın enerjisini devrime kanalize edecek uygun örgütlenişi ve eylemi esas alan bir ittifakı savunduk ve savunacağız. Kürdistan'ın Ortadoğu bölgesindeki halkların kurtuluşlarında oynaması kaçınılmaz olan rolü sonuna kadar ve en yaratıcı devrimci yöntemle oynaması için elden geleni yapacağız. Devrimimizin enternasyonalist niteliğine son derece büyük önem vererek, özellikle günümüzde gittikçe kabul gören bu yönünü daha da açarak, böylece görevlerimizi de olgunca yerine getireceğiz.

Partimizin 10. yılına girişinin ve zafere yürüyüşünün kesin, yoğun ve pekişen adımlarla karşılandığını belirtirken, aynı zamanda önümüzdeki engellerin ne kadar zor olduğunu, aşılması için teorik ve pratik çalışmanın ardılı olan gelişme şartını da koyuyoruz. Bu konuda kendimizi her türlü yanılgıdan arındırıyoruz. Geleceğin devrimci dönüşümü için her zaman temel alınması gereken insan yeteneğini, ona siyasal seviye kazandırılarak yürütülmesini bütün çalışmaların temeli haline getiriyoruz. Şimdiye kadarki gelişmemiz, başarılarımızın nasıl sağlanacağının bir kanıtı iken, bundan sonraki gelişmelerin de bizi nihai zafere doğru götüreceğine eminiz. Bu temelde başta partimizin, değerlerimizin en iyi militanları olmak üzere bütün taraftarlarımızı, halkımızı bu 10 yılı yüksek bir sorumlulukla, dolgun başarılarla kazanmaya çağırırken, tüm dostları da mücadelemizi daha yakından tanımaya ve görevlerini yerine getirmeye çağırıyoruz.

– Partimizin 10. Yılını Zafer Yürüyüşü Haline Getirmek İçin İleri!

> **"Gün, bir kadronun kendi kişiliğinde milyonları birleştirdiği, savaştırdığı gündür. PKK buna layık olan bir harekettir. Temel birikimleri bunu son derece mümkün kılan zenginliktedir. Tarihten habersiz değilse, güncel gelişmeleri bu kadar yaşıyorsa, kendi değerlerinin böyle bir sentezi olmuşsa, bu adamı hiçbir şey durduramaz. Eğer bu konuda öz kesin belirleyici konumda ise, biçimlenişin sağlanmaması düşünülemez. Bunu özgüce dayanmanın gereği olarak kitlelere yayacağız"**

> **"Düşünce düzeyinde durumlar ne kadar iyi konulursa konulsun, onu taşıyacak yeterli kadrosu olmadı mı, o düşünceye en büyük kötülük bizzat bu yetersiz kadrolarla yapılır. Bu yüzden tüm gücümüzü güçlü bir çekirdeğin yaratılmasına hasrettik. Bütün büyük davalarda güçlü bir çekirdeğin özenle yetiştirilmesi, deneme ve tecrübeyle pişirilmesi büyük öneme haizdir. Dolayısıyla çekirdeğe verilen emek, eğer sonuçları iyi değerlendirilirse, geleceği kurtarmak açısından çok önemlidir"**

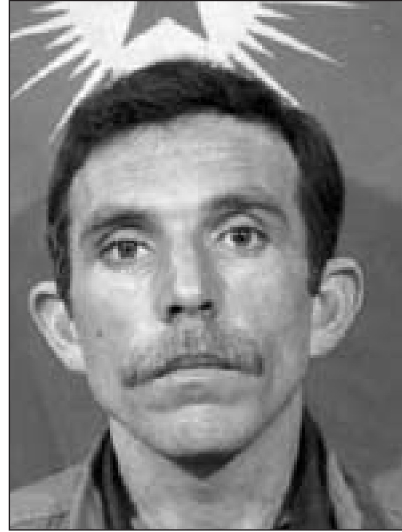
Her biri birer başarı abidesiydi onlar

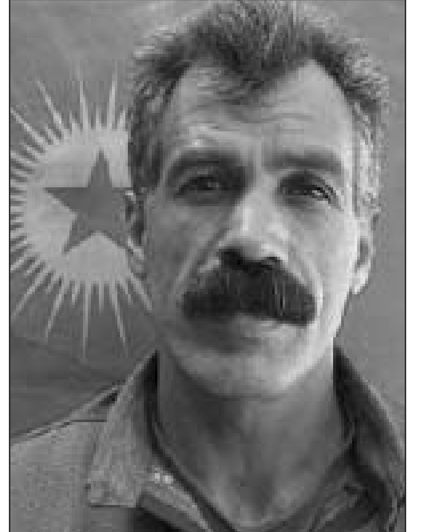
Adı, soyadı: **Meysa BAKİ**
Kod adı: **Şilan KOBANİ**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobani 1971**
Mücadeleye katılım tarihi: **1988, Halep**
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Kasım 2004, Musul**

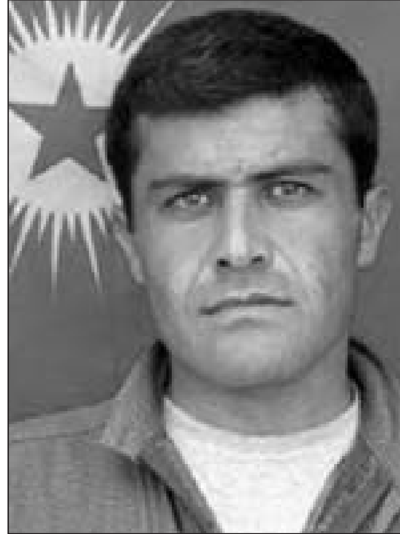
Adı, soyadı: **Hikmet TOKMAK**
Kod adı: **Fuat**
Doğum yeri ve tarihi: **Malazgirt, 1973**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991, Zagros**
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Kasım 2004, Musul**

Adı, soyadı: **Hacı Cuma ALİ**
Kod adı: **Ciwan KOBANİ**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobani 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992, Suriye**
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Kasım 2004, Musul**

Adı, soyadı: **Cemil NEBO**
Kod adı: **Nebo ALi**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobani 1964**
Mücadeleye katılım tarihi: **1990, MKA**
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Kasım 2004, Musul**

Adı, soyadı: **Zekeriya İBRAHİM**
Kod adı: **Zekeriya TOROS**
Doğum yeri ve tarihi: **Halep, 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1996, Behdinan**
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Kasım 2004, Musul**

Bundan iki yıl önce Şilan, Fuat, Zekeriya, Cemil ve Ciwan yoldaşların Musul'da hain bir pusuda, ajanların istihbarat bilgileriyle, Irak'taki radikal islam grupları tarafından katledilişlerinin yıldönümünü yaşıyoruz.

Bu şehadetler genel olarak örgüt tarihimizde, özelde de Güneybatı Kürdistan'daki demokratik mücadelemizde birer kilometre taşı oldular.

Şilan arkadaş, Kürt özgürlük hareketinin tasfiyeci güçlere karşı varolma mücadelesi verdiği bir dönemde, hareketimizin tasfiyesini amaçlayan kapsamlı planları boşa çıkarmak için yoğun ve kesintisiz bir çabanın sahibi oldu. Ş. Şilan yoldaş bu planların boşa çıkarılması ardından, Kürt özgürlük hareketinin yeni bir aşamaya geçiş yapmasıyla, KKK sisteminin oluşturulması aşamasında şehit düştü. Mücadeleyle örülmüş bir yaşamın sahibiydi. ***Şehit Şilan, Fuat, Cemil, Zekeriya ve Ciwan arkadaşlar,*** özgür demokratik sistemin kurumlaştırılması için yürüttükleri mücadele uğruna Kürdistan'ın demokrasi şehidi oldular.

Bilindiği gibi 2003-04 yıllarında, Kürt özgürlük hareketinin tasfiyesi için Suriye-Türkiye rejimlerinin işbirliğiyle genel bir saldırı konsepti başlatıldı. O dönemde bir yandan Güney ve Güneybatı Kürdistan'daki örgütümüz Suriye rejimi tarafından hedeflenirken, diğer yanıyla da ihanetçi, işbirlikçi güçler devreye sokuldu. Bu saldırıları boşa çıkarmak, yeni dönem görev ve sorumluluklarını yerine getirmek, Güneybatı Kürdistan'daki demokratik mücadelemizi yeniden yapılandırmak amacıyla bir grup arkadaş görevlendirilmişti. Örgütümüz bu görev için o güne dek aldığı sorumlulukları eksiksiz yerine getirme çabası içinde olan Şilan ve Fuat, Zekeriya, Ciwan, Cemil arkadaşları uygun görmüştü. Bu grubun yeni dönem mücadelesini başlatmak için aldığı sorumluluk anlamlı, anlamlı olduğu kadar da ağırdı. Ve örgüt bu arkadaşların bu görevi başarıyla sonuçlandıracağına dair sonsuz bir güven duyuyordu.

Bu, herhangi bir görevlendirme değildi. Ortada üstlenilmesi gereken tarihi bir misyon vardı. Nitekim bu misyon, dış güçler tarafından da bilindiği için grup hedef alındı. Ve insanlık dışı bir saldırı ile beş arkadaşımız katledildi. Düşman, savaş kurallarını iğrenç bir biçimde çiğneyen bu saldırı ile o arkadaşları fiziki olarak imha ederek amacına ulaştığını düşünebilir. Ancak bu şehadetler, Kürdistan özgürlük mücadelesinde yeni bir mücadele azmi ve kararlılığı yaratarak, halkımızın şehitler şahsında özgürlük mücadelesine daha fazla bağlanmasını beraberinde getirmiştir.

Şilan yoldaş, PKK'nin Yeniden Yapılanma Kongresi'nde (2005) Apocu hareketin yeni kadro sembolü olarak ilan edildi. Bunun anlamı da oldukça büyüktür. O'na böyle bir ünvanı vermekle, Onlara olan borcumuzu bir nebze de olsa yerine getirme çabası içinde olduk.

Şilan arkadaş 1988 yılında Kürt özgürlük mücadelesine katıldı. 17 yıllık mücadele yaşamı boyunca Kürdistan özgürlük mücadelesinin bütün faaliyet alanlarında çalışma yürüttü. Örgütlü olduğumuz tüm çalışma sahalarında öncülük, militanlık, görev ve sorumluluk bilinciyle yer almış birisidir.

Şilan arkadaş kadın ordulaşmasında yer alan ilk kadın gerillalardandır. Askeri sanat üzerinde yoğunlaşan bir arkadaş olarak Botan, Zagros gibi zorlu alanlarda aktif mücadele yürütmüş ve komuta düzeyinde görev almıştır. Savaş koşullarında kısa zamanda kazandığı tecrübeyle tabur ve cephe komutanlığı yapan ilk bayan arkadaşlardan olmuştur. Şilan arkadaş gerilla savaş sanatında, askeri taktik ve teknik konularda güçlü ve etkili bir duruş sergilemiştir.

Öte yandan Şilan arkadaş, kadın partileşmesinin ilk militanlarındandı. Ve kadın özgürlük çalışmalarının örgütlü olduğu bütün sahalarda yer aldı. Bu özellikleri, O'nun 1995'te yapılan ilk kadın kongresinde merkez komitesine seçilmesinin vesile oldu. Gelişen kadın örgütlülüğünü en üst seviyede temsil edeceğine dair O'na duyulan inanç büyüktü. Nitekim mücadele yaşamı boyunca kendisine duyulan bu inanca denk bir katılım sergilemeyi başardı. Zagros eyaletinde ilk oluşturulan özgün kadın gücünü temsil etti. Kadın özgürlük mücadelesinde erkek egemenlikli zihniyete karşı her zaman ilk saflarda mücadele edenlerdendi. Önder Apo'nun çizgisi doğrultusunda, kadının özgürlük mücadelesini, Kürt halkının özgürlük mücadelesi ile aynı potada birleştirmeyi büyük ustalıkla gerçekleştirdi.

2003-2004 yılları arasında özgürlük hareketimiz tasfiyeciliğin yoğun saldırıları ile karşılaştığında da kadın özgürlük ideolojisinde yaşanan yetmezliklerin tasfiyeciliğe zemin olmaması, pasif konumdan çıkması için öncü bir rol oynadı ve bu mücadelesinde de başarılı oldu. Bunun için de tasfiyeci güçlerin hedefi haline geldi.

Şimdiye kadar birçok değerli yoldaşımız şehit düştü. Fakat O, bu düzeyde ve bu biçimiyle şehit düşen ilk arkadaştır. Bu da O'nun ve beraberinde şehit düşen arkadaşların şehadetlerine farklı bir anlam katmaktadır. Bu bir tesadüf değildir.

Şilan arkadaş sadece kadın özgürlük mücadelesiyle kendisini sınırlayan biri değildi. Örgütün bütün çalışma alanlarında üstlendiği görevlerde de büyük bir azim, irade sahibiydi. Hiçbir zaman özgürlük mücadelesinin sorunlarına karşı kayıtsız kalmadı. Örgütün yaşadığı tüm sorunları kendi sorunları olarak gördü. Çalışma yürüttüğü alanlarda kadın özgürlük hareketinin görevlerinin yanı sıra genel görevleri de bütün bir moralle üstlendi ve başardı.

Şehit düştüğü zaman, Kürt özgürlük hareketimizin Güney Güneybatı Kürdistan'ın saha sorumlusuydu. O, aldığı sorumluluklara yaklaşımı ile böylesi geniş bir sahanın yöneticiliğini yapacak tecrübe ve birikime sahibiydi. Yaşamın zorluklarıyla sınanmış kişiliği bunu da başaracaktı.

Örgütümüzün tasfiyeyle yüz yüze kaldığı dönemde bir direniş sembolü olan Şilan arkadaş, tarihin en güzel sayfalarına altın harflerle yazılacaktır. Sadece kadın hareketi içinde tasfiyeciliğe karşı geliştirilen mücadelenin fedai bir sorumluluğu değil, genel hareketimiz içinde de bunu yapmıştır. Tasfiyecilere karşı korkusuzca bir duruş sergiledi. Bu yönüyle kadronun tavır ve tutum belirlemesinde öncü rol oynadı.

İnsanın gerçek özü ve kişiliği zor anlarda ortaya çıkar. Bizim hareketimiz de 2003-04 yıllarında oldukça zorlu bir süreç yaşadı. Şilan arkadaş bu dönemde kişiliği, fedakarlığı ile PKK militan ölçülerini temsil ederek, halka, şehitlere ve Önderliğe olan bağlılığını çok net bir biçimde göstermiştir.

Güney, Güneybatı Kürdistan halkına bağlılığın, özgürlüğe adanmışlığın somut ifadesi olan Şilan arkadaşın mücadele serüveni aynı zamanda Güney, Güneybatı Kürdistan halkının mücadele serüvenidir. Şilan arkadaş, bu parçalardaki halkımızın özgürlük hareketimizdeki düzeyini, mücadelesini, kahramanlığını kendi yaşamında somutlaştırmıştır. Bu nedenle bu parçalardaki halkımızı tanımak için, Şilan arkadaşın yaşamını bilmek gerekir.

Şilan arkadaş 1980'lerin başında ailesi aracılığıyla PKK ile tanışır. Güneybatı Kürdistan'ın çoğunda olduğu gibi çocukluğundan itibaren PKK yaşamı, ahlakı ve kültürüyle büyür. Genç yaşta mücadelemizin bir sonucu olarak geliştirilen kültür sanat çalışmasında yer alır. Ardından omuzuna aldığı sorumlulukları daha da büyüterek gerilla saflarına katılır. Gerillada hemen hemen bütün savaş sahalarında aktif mücadele yürüttü. Savaşta üst düzeyde görev alarak öncülük yaptı.

Nasıl ki Apocu hareketin öncü militanı ve manevi önderleri daima şehitlerimiz olmuşsa, Ş. Şilan da Güneybatı Kürdistan'daki demokratik yapılanma ve KKK sisteminin yapılanmasının manevi önderi ve güç kaynağı oldu ve olmaya devam edecektir.

Fuat arkadaş; uzun süreden beri mücadele içinde yer alan bir arkadaştı. Gerillada savaşın en zorlu dönemlerinde ön saflarda yer almış, hatta bu uğurda canından bir parça vererek, gazilik mertebesine erişmiştir. Buna rağmen hiçbir gün mücadele azmi eksilmemiş ve tereddüde düşmemiştir. Yaralandıktan sonra savaş sahasından çok, örgütlenme çalışmaları içinde yer almış, uzun bir süre Güneybatı Kürdistan'da kitle faaliyetleri yürütmüştür. Fuat arkadaş Suriye'de çalışma yürüttüğü her bölgede halkın ve örgütün büyük güvenine mazhar olmuş bir arkadaştır. Bu güven öylesine sarsılmazdır ki, Önderliğin Suriye'den çıkışından sonra örgüt yönetimimiz Suriye'deki bütün maddi değerlerimizi O'na emanet etmiştir. O, halkının ve hareketinin güvenini kazanmış bir militandı. Ve O, bu güveni boşa çıkaracak hiçbir yetmezliği yaşamamış, aksine, aldığı her görevle birlikte örgütün ne kadar isabetli kararlar aldığını ispatlar bir duruş sergilemiştir. Tek başına bir militan olarak halkın desteğini de alarak, Suriye devleti ve tasfiyeci güçlerin tüm zorlama ve baskılarına rağmen örgüt değerlerini koruyabilmiş ve sağlam bir şekilde örgüte devredebilmiştir. Şilan arkadaş ile birlikte sadece maddi değerleri korumakla kalmayıp, bundan da öte ve önemli olarak, hareketimizin yarattığı manevi değer ve örgütsel kazanımları, zorlu koşullara rağmen halkla birlikte koruyabilmiştir. Fuat arkadaş yürüttüğü mücadelede ve gittiği her bölgede örgütün değerlerini korumayı ve çoğaltmayı başarmış bir dava adamıdır. O'ndaki ulusal ruh o derece güçlüdür ki, Kuzey Kürdistanlı olmasına rağmen Güneybatı Kürdistan halkının içinde yıllarca kalmış ve düşmanın yaratmak istediği yabancılığı kendisinde varolan bu ulusal ruhla parçalamıştır. Nitekim Güneybatı Kürdistan halkı da O'nun bu emeklerinin karşılığını, kendi evladı gibi görüp sahiplenerek vermiştir. Bu yönüyle Fuat arkadaş, Önderliğin yarattığı örgüt değerlerimizi korumanın sembolü olmuştur.

Cemil Kobani arkadaş; PKK mücadelesi içerisinde bir emek abidesidir. Botan'dan Zagroslara, Zap'tan Kandil'e kadar ülke sahasında Cemil arkadaşın emeğini, eserlerini görmek mümkündür. Gerillanın dağdaki yaşamını kolaylaştırabilmek için ne gerekiyorsa yapmaya çalışmış, bütün gücüyle emek harcamıştır. Sadece yaşayanlar için değil, en kutsal değerlerimiz olan şehitlerimiz için de olağanüstü çaba göstererek, onlar için yapılan şehitliklerde büyük emek harcamıştır. Pratik mücadele sahasında muazzam emek sahibidir. O da diğer yoldaşları gibi Güneybatı Kürdistan'daki değerlerimizi koruma uğruna şehit düştü. Cemil arkadaşta kaynağı kendisinde saklı tükenmez bir mücadele azmi vardı. Tasfiyeciliğe karşı kararlı duruşuyla da örnek bir yoldaştı. Halkımızın yürüttüğü haklı mücadelesinde önemli görevleri almak üzere gittiği görev sahasına ulaşmadan şehit düştü. Cemil arkadaş Güneybatı Kürdistan halkının yetiştirdiği emektar, fedakar ve hesapsız çalışan, üreten bir evladı olarak anılacaktır.

Zekeriya Afrin arkadaş; hareketimizin tasfiye sürecinde Güneybatı Kürdistan'da fedaice mücadele etmiştir. O halkımızın fedai bir militanıydı. O, halkının değerlerini koruyabilmek için kendini kesintisiz bir şekilde eğitmeyi bilen, kendisini her koşul altında örgütleyebilen, yoldaşları ve halkı için gerektiğinde gözünü bile kırpmadan kendini feda edebilen bir yoldaştı. Zekeriya arkadaşa göre fedailik sadece askeri bir olgu değil, bir yaşam felsefesi ve Apocu hareketin temsiliydi. Zekeriya arkadaş halkı ve Önderliği için fedailik yemini içmiş bir militandı. Nitekim böylesi bir görev için de Güneybatı Kürdistan'a gönderiliyordu. Bu görevini yapmak için yola koyulduğunda da yoldaşlarıyla birlikte şehit düştü.

Ciwan arkadaş 1990'ların başında Güneybatı Kürdistan'dan katılmış, uzun soluklu bir mücadele yürütmüş bir yoldaşımızdı. Çok uzun bir süre gerilla saflarında savaştıktan sonra görevli bir militan olarak tekrar başlangıç noktasına dönüyordu. Gerillanın bütün sahalarında tecrübe edinen Ciwan arkadaş, kazandıklarını halkının hizmetine sunmak ve Güneybatı Kürdistan'daki yeni hamleye katılmak için yola koyulmuştu. Bunun için de coşku ve moral düzeyi oldukça yükseltti.

29 Ekim 2004 tarihinde Güney Kürdistan'ın Musul kentinde şehit düşen Şilan, Fuat, Cemil, Ciwan ve Zekeriya yoldaşların Apocu hareketin tarihinde hep belirgin, silinmez bir yeri olacaktır.

Onlar demokrasi mücadelemizin zirveleşmesinde birer abide olmuşlardır. Her biri hareketimizin yaşadığı en kritik süreçlerde emek ve fedakarlıkları ile zor dönemlerin aşılmasına öncülük eden yoldaşlar olarak, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin başarıya ulaşmasında kendi paylarına düşeni fazlasıyla ve layıkıyla yerine getirmiştir. Yeni dönemin yaratımlarının güç kaynağı olan bu yoldaşlar bizlerin her zaman öncüleri ve aydınlatıcıları; Güneybatı Kürdistan'da yeniden yapılandırılan KKK sisteminin mimarı ve öncüleri olacaklardır.

Mücadele arkadaşları adına
Şahin CUDİ

Kadın özgürlük düzeyi toplumun özgürlük düzeyidir

Yaşadığımız sistemi birçok boyutuyla değerlendirmek, tarihsel ve toplumsal sorunlarına anlam verebilmek, buna göre insanlığın öz değerlerine denk çözümler üretmek en temel gündemimizi oluşturmaktadır. Yaşadığımız çağın karmaşık tarihsel, toplumsal sorunları, çok yönlü düşünmeyi, anlam gücünü geliştirmeyi ve mücadele yöntemlerinin zenginliğini gerektirmektedir.

Sistemin sürekli bir krizi yaşadığı ve bu krizin sistemi bir kaos aralığına taşıdığı da bilinmektedir. Bugün bunun birçok işareti daha belirgin bir biçimde yaşamımızın her alanında kendini göstermekte ve yaşamımızı tehdit etmektedir: Yaşanan çevre felaketleri (kirlenen hava, ozon tabakasının delinmesi, akarsuların kirletilmesi, hayvanların öldürülmesi, bitki örgütüsünün azalması vb), savaşın, şiddetin artık yaşam biçimi haline gelmesi. Yani yaşamın sevgi, hoşgörü, paylaşım, barış ile beslenmesi, anlamlı kılınması yerine sevgisizliğin, bencilliğin ve kimliksizliğin adresi haline getirilmesi; gelir dağılımının eşitsizliği nedeniyle yaşanan açlık, yoksulluk... Peki tüm bu sorunların asıl kaynağı nedir? Bu sorunları nasıl tanımlamalıyız? Kendi güncelliği içerisinde mi, yoksa tarihsel nedenleriyle mi ele almalıyız?

Kuşkusuz hepimiz, yaşadığımız güncellik içerisinde karşılaştığımız sorunlara çözümler getirir, yaşam dayanaklarımızı oluştururuz. Oysa sistem krizi içerisinde yaşadığımız sorunların temel tarihsel, toplumsal kaynağını, erkek egemenlikli zihniyet oluşturmaktadır. Bu zihniyetin yarattığı hiyerarşik, devletçi, iktidarcı toplum gerçeği, başta savaş olmak üzere her türlü şiddeti, tahakkümü insanlığa reva görüp bunu sürekli üretir ve yaşam biçimi haline getirir. Toplumu vareden komünal bağı görmezden gelerek, yani doğal toplum değerlerini ret ederek insanın doğa üzerinde, insanın insan üzerinde tahakkümünü, başta zihniyet olmak üzere yaşamın her alanında kurmaya çalışır. Bu sistem, savaş, siyaset, ekonomi ve kültür gibi çeşitli iktidar biçimlerinin bileşkesi ya da buluşmasını gerçekleştirip bir biyoiktidar biçiminde, enformasyon ve iletişim araçlarını da kullanarak kendini varetmeye çalışır.

İnsanın yarattığı maddi emeğin sömürüsünün çağ gerçekliği içerisinde yeterli olmadığını anlayan sistem güçleri, maddi olmayan emeğin, ortak iletişim ve işbirliği ağlarından beslendiğini ve bunun toplumsal ilişkiler yarattığını görerek, toplum yaşamına dönük müdahalelerini çok yönlü geliştirir. Bugün yaşadığımız sorunların asıl nedeninin erkek egemenlikli toplum ve onun yarattığı sistem ve örgütlenme gerçeği olduğunun bilincindeysek, bizi insan olarak ayakta tutanın da ve bu gerçekliğe karşı mücadele etmemizi sağlayanın da doğal toplum değerlerimizi ayakta tutmak olduğunun farkındayız demektir.

Toplumsal cinsiyetçilik tüm toplumu etkileyen bir olgudur

Kuşkusuz erkek egemenlikli zihniyetin yarattığı bu toplumsal krizin en temel kaynağı, cinsler arasındaki ilişkilerin düzenlenme biçimidir. Ataerkil toplumun yarattığı ve tarihini de bu gerçeklikten alan toplumsal cinsiyetçi yaklaşımlar, yani kadın rengının, düşünce, duygu ve yaşam biçiminin yansımadığı, salt erkek bakış açısıyla şekillenen bir toplum gerçekliği, ancak ve ancak sevgisizlik, insana karşı ilgisizlik, maneviyattan boşalma, yani anlam yitimi, şiddet, baskı ve işkence yaratır. Ve bunun sürekli kılınması için de kendine göre bir mücadele yürüttüğünü belirtiyorsak, o halde toplumsal cinsiyetçiliği çok iyi değerlendirmemiz gerekmektedir.

Toplumsal cinsiyet, kadınlar ile erkekler arasındaki farklılıkların eşitsiz bir biçimde bölünmesidir ve bu, biyolojik farklılıklarla açıklanamaz. Esas olarak kadın ve erkeklerin davranışları, zihniyet şekillenmesi arasındaki farklar, kimliklerinin toplumsal olarak öğrenilmesiyle ortaya çıkar. Eğer sistemin kendini en iyi kurumlaştırdığı yerin aile olduğu konusunda hemfikirsek, bize biçilen bu kimliklerin de aile ve toplum gerçeğinden uzak olmadığını görürüz. Her birimiz ilk olarak aile ve toplum gerçeğinde kimlik kazanırız. Kız ve erkek olmanın ne demek olduğunu çok küçük yaşlarda anlarız. Eğer kız çocuğuysak, bize oturuşumuzdan kalkışımıza, ses tonumuzdan hal hareketlerimize kadar nasıl yaşamamız gerektiği öğretilmeye çalışılır. Öğrendiğimiz şeyler, toplumun ve ailenin 'ahlak' değerlerinin, yaşam biçiminin ötesine geçmez. Aile ve toplum içinde hiçbir zaman yaşamın öznesi olma, kendi adına karar alabilme ve yaşamını buna göre şekillendirme mümkün değildir. Üstelik bu bir kader gibi dayatılır ve bizler bunu içselleştirerek doğal görürüz. Bize biçilen değer, temiz aile kızı olma, 'namus' ile ölçülür.

Erkek çocuk ise kız çocuğundan, giydiği renkten oynadığı oyuncağa kadar çok farklı şekillendirilir. Çünkü o gelecekte aile dışındaki mekanları fethedecek olandır. Bunun içindir ki kız çocukları genç kızlığa adım attığında, doyamadığı oyunlarına son verilerek, sokaklardan alınarak eve kapatılır, böylece ailenin 'namusu' güvence altına alınır. Oysa erkek çocuklarının sokaklarda öğrenecekleri çok şey vardır. Kısacası toplumsal cinsiyet, verili olmanın da ötesinde, hepimizin gündelik eylemlerinde oluşturmak zorunda bırakıldığı bir şeydir. İçinde bulunduğumuz sistem, toplumsal cinsiyetçiliğin sürekli üretilmesi için de büyük bir çaba sarf eder. Bütün bunlar bizi şu sonuca götürür: Toplumsal cinsiyetçilik salt bir cinsiyet farkı değil, aynı zamanda sosyal bir olgudur ve cinsiyetlere atfedilen rollerle bire bir bağlantısı vardır. O halde toplum içinde oluşturulmuş kadınsılık ve erkeksilik, yani roller doğal değildir. Eğer bunu doğal görürsek, kadının köleliğini de baştan kabul etmiş oluruz. Düşüncesi, duygusu ve fiziğiyle tahakküm altına alınan kadının bu köleliği içselleştirmesi ve bunu normal görüp kendi özüne ters düşmesi, toplumsal cinsiyetçiliğe karşı geliştirilecek mücadele anlayışını, yöntemini sekteye uğratır.

Toplumsal cinsiyetçilik salt bir halkın, bir etnik yapının ya da bir sınıfın yaşadığı durum değildir. Toplumsal cinsiyetçilik tüm toplumu ilgilendiren ve etkileyen bir olgudur. Erkek egemenlikli zihniyetle şekillenen bir toplumun en üst düzeyde biyoiktidar anlayışı ve yol yöntemleriyle biçimlendirilmesi, kendi bağrında doğal toplumun tüm etik değerlerine ters düşmesi sonucu bir yaşam, ilişki biçimi oluşturur. Kutsal bilinen değerler anlam yitimine uğrayarak dejenere edilir. İyi ile kötünün, güzel ile çirkinin, sevgi ile nefretin vb ters yüz edilmesiyle insanın elinden yaşam dayanakları alınır. Manevi, ahlaki tüm değerler de olmak üzere her şey bencil ve çıkarcı bir biçimde anlamsızlaştırılarak kullanılır. İnsan denen varlık ilk defa bu düzeyde kendi kök değerlerinden, tarihsel ve toplumsal mirasından koparak, günübirlik bir yaşam içerisinde kendi güncelliğinde boğulur. Doğanın bir parçası olan insan doğaya ihanet ederek, kendi varolma koşullarını da ortadan kaldırır. Beyinlere, yüreklerin derinliklerine işleyen bu zihniyet önce kendisine ihanet etmeye başlar. Sevgiler, aşklar ihanetlerle, intiharlarla, katliamlar ve ölümlerle anılmaya başlar, hem de 'namus' kisvesi altında. Arkadaşlıklar, dostluklar bir hiç uğruna öc alma, intikam almaya dönüşür. Toplumumuzun geleceği olan korumasız çocuklarımız, en mağdur konumu yaşayarak istismar konusu olur. Gençlerimiz güvenilir, sağlıklı bir ortamda geleceğini yaratma yerine, uyuşturucu, fuhuş batağında çürütülür. Her biri birer değer olan yaşlı insanlarımız yaşamın dışına itilerek yalnızlaştırılır. 'Birey' olma adına toplumsal sorumluluklar bir kenara itilerek, yaşamın kolektif kaynakları kurutulur. Soluduğumuz hava, içtiğimiz sular kirletilerek, insanlık adeta ölüme yatırılır.

Kısacası, sistem kendi yarattığının kurbanı olmaya başlamıştır. Tüm bunlar toplumsal çürümenin belirtileridir. Ve bu çürüme zamanla yaşam biçimi haline gelmeye başlar. Bugün dünyanın her yerinde bunun işaretlerine rastlamaktayız. Ulus üstü sermaye ve ulusal devletlerin kendi çıkarları uğruna dünyanın birçok yerinde yürüttükleri savaşlar, artık bir yaşam biçimi halini almıştır. Şiddetle, korku ve kanla büyüyen çocuklarımız ciddi travmalar yaşamaktadır. İnsanlar açlık sınırında tutularak onursuzluğa, suça teşvik edilmektedir. Bugün medyada tüm bu toplumsal çürümenin örneklerini her gün izliyor, görüyor ve dinliyoruz.

Türkiye baltayı sürekli kendi ayağına vurmaktadır

Türkiye toplumsal çürümeyi en derinden yaşayan ülkelerden birisi. Dünyada yaşanan sistemsel sorunları doğru ve yerinde değerlendiremeyen, kendi iç dinamiklerini derinlikli ve çok yönlü ele alamayan, kendi tarihiyle yüzleşemeyen, korkularının esiri olmuş bir Türkiye gerçeğiyle karşı karşıyayız. 20. yüzyılın değerleriyle 21. yüzyılı karşılamaya çalışan bir Türkiye, baltayı sürekli kendi ayağına vurmaktadır. Ataerkil değerlerin düşünce ve yaşam kalıplarının çok güçlü olduğu Türkiye, militarist, ulus devletçi yapısıyla toplumsal sorunları çözecek durumda değildir. Farklı kültürlere ve zenginliklere kendini açık tutmayan, modern paradigmanın bakış açısıyla dünyayı siyah beyaz gören, demokratik bir toplum, demokratik bir siyaset anlayışından uzak bir Türkiye, imha ve inkar siyasetiyle farklı renklere, farklı seslere tahammül gösterememektedir. Bir insanın en temel hakkı olan yaşama hakkına, kendi ana diliyle konuşma hakkına, kendi kültürüyle gelişme hakkına bile izin vermeyen yaklaşımlarıyla, adeta yeni doğan bir bebeği boğma siyaseti izlemektedir. En ufak farklı bir düşünceyi bile 'vatana ihanet' sayarak, kendi insanını adeta cendereye almaktadır. Siyasetin, yaşamın dışına itilen, kendini bile ifade etme zemini bırakılmayan insanıyla yasaklı bir ülke haline gelen Türkiye, ulus devletin iktidarcı anlayışıyla toplumu yöneteceği, aydınlık bir geleceğe taşıracağı inancıyla, toplumsal çürümenin zirvesini yaşamaktadır. İletişim araçlarından izlediğimiz kadarıyla, her gün namus cinayetleriyle, çocuklara yönelik cinsel tacizle, okullarda giderek yayılan şiddetle, uyuşturucu, fuhuşla tanır hale geldiğimiz bir Türkiye gerçeğiyle karşı karşıyayız. Türkiye'de şiddet artık bir yaşam biçimi haline gelmiştir. Güvenli, sağlıklı bir yaşam imkanı giderek azalmıştır. Toplum adeta şiddetli bir travma yaşamaktadır. Sistemin yapısal sorunlarından bağımsız olmayan tüm bunların en önemli nedenlerinden biri de Kürdistan üzerinde yürütülen siyasettir.

Kürt toplumu ataerkil kültürün izlerini çok güçlü yaşamaktadır

Türkiye, yıllardır Kürt halkı üzerinde yürüttüğü politikalarıyla aslında kendi geleceğini çürümeye terk etmiştir. Kürt halkı üzerinde yürüttüğü imha ve inkar siyasetini en üst düzeyde geliştirerek, insanımıza kimliksizliği, kişiliksizliği dayatmaktadır. Bilindiği gibi bu siyasetin sonucu olarak doğan, büyüyen ve kendini çağın gereklerine göre sürekli yenileyen mücadele gerçekliğimiz, bu kimliksizliğe, kişiliksizliğe tepki olarak ortaya çıkmıştır. Kürdistan'da yıllardır yürütülen kirli savaşın sonuçlarını tüm toplum çok acı bir biçimde Türkiye'nin her yerinde hissetmektedir.

Toplumsal çöküntünün en önemli nedeni olan bu kirli savaş, binlerce insanımızın köyleri yakılarak, zorla göçe tabii tutularak Türkiye'nin varoşlarına itilmesine ve bu da bir dizi toplumsal, ekonomik sorunlara yol açmıştır. İnsanlarımız bu varoşlarda açlık sınırında tutularak adeta terbiye edilmek istenmektedir. Binlerce genç insanımız, kızlarımız fuhuşa, uyuşturucuya bulaştırılarak kendi kimliği, kişiliği üzerine düşünemez, yaşayamaz hale getirilmektedir. Bununla yürütülmek istenilen siyaset, bir halkın geleceğini yok etmektir. Diğer yandan geleneksel toplumun hastalıklarının insanımız, özellikle kadınlarımız üzerindeki baskıları bu toplumsal çürümenin önemli bir ayağını oluşturmaktadır. Doğal toplum değerlerini çok güçlü yaşayan bir halk gerçeğimiz olsa da, bunun yanında ataerkil kültürün izlerini de çok güçlü yaşamaktadır. Erkek egemenlikli zihniyetin sonuçları olan bu geleneksel yaklaşımlar Kürdistan'ın birçok yerinde 'namus' kisvesi altında cinayetlere neden olmaktadır. Aşireti, babası ya da abisi tarafından bıçaklanarak, yakılarak, vurularak öldürülen birçok genç kızımız bu ataerkil değer yargılarının, ahlak anlayışının bir sonucu olarak yaşama gözlerini yumuyor. İntihar eden ya da intihara bilinçli yöneltilen, fuhuşa sürüklenen genç kızlarımız, kadınlarımız Kürdistan'da umudu, sevgiyi, yaşamı ifade edecekleri yerde, ölümle bir tutuluyor. Dünyanın neresinde olursa olsun hiçbir kadın sebepsiz yere intihar etmez, fuhuş batağına girmez. Buna neden olan, toplumsal nedenlerdir. Cinsiyetçi dünya toplumu katletmiştir. Toplumu çürütmüş, bireyi atomlarına kadar parçalamıştır. Dolayısıyla kimliği ve kişiliği parçalanan ya da yok edilmek istenilen bir insan, kendi yaşam gerekçelerini çok güçlü oluşturamaz. Oluştursa bile o yaşam artık ona ait değildir.

Yine Kürdistan'da birçok genç, devletin yürüttüğü kirli savaşın bir sonucu olarak göç eden aile gerçeği içerisinde ekonomik, toplumsal sorunla karşı karşıyadır. Kendisine yaşamını bile idame etme imkanı tanınmayan gençlerimiz, sağlıklı bir eğitim imkanı yaratılmayan bir gerçeklik içerisinde kendi kaderi ile baş başa bırakılmaktadır; devlet eliyle yürütülen özel savaş politikalarıyla bu gerçeklik içerisinde uyuşturucu, kirli işlere bulaştırılmaktadır.

devamı 27'de

"Toplumsal cinsiyetçilik salt bir cinsiyet farkı değil, aynı zamanda sosyal bir olgudur ve cinsiyetlere atfedilen rollerle bire bir bağlantısı vardır. O halde toplum içinde oluşturulmuş kadınsılık ve erkeksilik, yani roller doğal değildir. Eğer bunu doğal görürsek, kadının köleliğini de baştan kabul etmiş oluruz. Düşüncesi, duygusu ve fiziğiyle tahakküm altına alınan kadının bu köleliği içselleştirmesi ve bunu normal görüp kendi özüne ters düşmesi, toplumsal cinsiyetçiliğe karşı geliştirilecek mücadele anlayışını, yöntemini sekteye uğratır"

Mücadele bayrağını zafere kadar dalgalandıracağız

baştarafı 28'de

Yurtsever halkımıza

Kürdistan'ın her tarafında yaşanan sel felaketinde onlarca insanımızı kaybettik. Halkımız kendi imkanlarıyla felaketin yaralarını sarmaya çalışıyor. Kürdistan'ın birçok yerleşim yerini vuran sel felaketi, Medya Savunma Alanlarımızda da etkisini yoğun biçimde gösterdi. Biz de 5 Kasım akşamı sel sularına kapılan ***Sirwan ve Akif*** yoldaşlarımızı kaybettik.

Sirwan ve Akif yoldaşlarımız, Doğu Kürdistan halkımızın bilinçlendirilerek örgütlenmesi ve PJAK çalışmalarının geliştirilmesinde büyük emek ve çabanın sahibi oldular. Önderliğimizin yeni paradigmasını güçlü kavrayarak, demokratik ulus bilinciyle Doğu Kürdistan halkımız içerisinde öncülük rollerini başarıyla yerine getirdiler.

Sirwan yoldaş PJAK çalışmalarının yanında KKK Basın Komitesi'nde yer aldı ve YRD çalışmalarının Doğu Kürdistan'a yönelik örgütlenmesinde aktif çalıştı. Sirwan yoldaş, Önderliğimize, demokratik ulusal bütünlüğe ve özgürlük mücadelesine derinden bağlıydı. Yaşamında ve yoldaşlığında mütevazı, sade ve emekçi yanıyla örnek bir kişiliğe sahipti. Genç yaşı ve mücadele içerisinde uzun bir geçmişe sahip olmamasına rağmen, ideolojik derinliği, entellektüel birikimi ve militanlaşmadaki iddiasıyla kısa sürede öncü kadro vasıflarına ulaştı. Özgürlük mücadelesinde ve PJAK içerisinde sergilediği militan duruş, yaşamdaki hesapsız katılım tarzı ve çalışmalarındaki emekçiliği örnek olacak niteliktedir. Doğu Kürdistan gençliği içinde özgürlük bilinci, demokratik ulus birliği ve militanlaşmada esas alınacak öncü kadro kişiliğidir.

Sirwan arkadaşımız YRD çalışmalarında da örnek bir pratiğin sahibidir. Genelde Doğu Kürdistan halkımız, özelde buradaki gençlerin aydınlanması, demokratik ulusal mücadelemizi tanıması ve özgürlük bilincine ulaşması için büyük bir iddia ve istekle çalışma yürüttü. Entellektüel birikimi, yaşamı sorgulama düzeyi, tarihi birikimiyle aydınlanma faaliyetinde büyük bir sorumluluk ve özveriyle çalıştı. Sirwan arkadaşımızın şehadeti, YRD açısından büyük bir kayıptır. Basın komitesi ve çalışma arkadaşları olarak Sirwan arkadaşı kaybetmenin derin acısını yaşıyoruz.

Sirwan arkadaş şahsında tüm özgür basın şehitlerini saygıyla anıyoruz.

Akif ve Sirwan arkadaşlarımızın kaybı halkımız ve mücadele arkadaşları olarak bizler açısından büyük bir kayıptır. Onları kaybetmenin derin acısını yaşarken, ailelerine ve halkımıza başsağlığı diliyor, mücadele amaçlarına bağlı kalacağımızın sözünü yineliyoruz. Doğu Kürdistan'daki gençlerimizi Akif ve Sirwan arkadaşların mücadelelerine sahip çıkmaya ve özgürlük mücadelesini yükseltmeye çağırıyoruz.

YRD kadro ve çalışanları olarak Sirwan arkadaşın kişiliği, yaşam ve çalışma tarzını esas alarak yarım bıraktıklarını tamamlama ve aydınlanma faaliyetlerimizi yükseltme görevimizi sürdüreceğimize dair kararlılığımızı bir kez daha belirtiyoruz. Şehitlerimize bağlılığımız, pratiğimizdeki başarı ve demokratik mücadelemizi yükseltme olacaktır.

KKK Basın Komitesi

Onlar kendilerini yeniden yaratan halkın evlatlarıydılar

Kürdistan özgürlük mücadelesinde yaşanan tüm şehadetler tarihsel bir anlam taşımaktadır. Her bir şehidimiz, mücadelemizde sembol olabilecek düzeydedir. Şehitlerimiz, Kürdistan toplumu için manevi bir güçtür. Öyle ki şehadet olgusu, dünyadaki bütün dinler ve ideolojiler için temel yürütücü güç kaynağı olmuştur. Şehitlik bütün zamanlarda kutsallık atfedilen bir olgu olmuştur bütün zamanlarda. Tarihte hiçbir olgu toplumların tarihindeki şehit olgusu kadar değerli görülmemiş ve sürekli bir etki arz etmemiştir.

Şehitler, toplumların değer sözleşmesi olarak içselleşmiştir. Özgürlük, ezilen birey ve toplumların tarih boyunca en büyük hayali olmuştur. Halklar bu hayalin gerçekleşmesi için hiçbir bedeli ödemekten geri kalmamıştır. Özgürlük ve şehadete bağlılık, ezilen halkların tarihinde onursal bir anlam içermektedir. 'Özgürlük ağacı şehitlerin kanıyla sulanarak yeşerir.'

Kürt tarihi eşine ender rastlanan bir özgürlük yürüyüşüne sahiptir. Ancak Kürt özgürlük mücadelesinin uzun tarihi henüz yazılmamıştır. Dur durak bilmeyen operasyonlar, baskılar, savaşlar kendi tarihini yazma, kültürünü geliştirme olanaklarını pek vermemiştir. Yakın tarihte PKK öncülüğünde başlayan ve bugünlere getirilen özgürlük mücadelesinde her ne kadar birçok şehadet belgelenmiş olsa da birçok şehidimizin şehadet tarihi, yeri halen bilinmemektedir. Bu, yaşadığımız savaş koşullarıyla bağlantılı bir durum. Künyeleri belgelenememiş bile olsa, büyük kahramanlıklar göstermişlerdir. Bütün bunlar Kürt halkını genlerine kadar etkilemiştir. Denilebilir ki Kürdistan'da özgürlüğün adı sürekli şehadet olmuştur.

PKK'nin ilk yıllarından bugüne kadar, özgürlüğün kilometre taşları sürekli şehit kanlarıyla döşenmiştir. Ancak PKK'deki şehitler gerçeği dinlerdeki şehitler gerçeğinden oldukça farklıdır. İdeolojik, felsefik ve tarihsel bir bakışı vardır PKK'nin. Önder Apo *"PKK şehitler partisidir"* derken, şehitlik olgusunun büyük yaratım düzeyine, özgürlük tutkusuna dikkat çekmektedir. Şehitler, düşünce ve devrimci ruhta sürekli bir öncülüğün sembolü olmuşlardır. PKK tarihinde ilk şehide saygınlık, büyük bir çıkışla gerçekleşmiştir. PKK, ***Haki Karer***'e bağlılığın sözü temelinde kurulmuştur.

Şehitler büyük bağlılıkların yaratıcısı oldukları gibi, büyük doğuşların yolunu da açmışlardır. Söz ve eylemin bütünselliğinin ifadesi olmuşlardır. Örneğin ***Şehit Viyan***, sözün anlamını yitirdiği anda, eylemiyle Başkan Apo'yla dürüst yoldaş olmanın simgesi olmuştur.

Kürdistan coğrafyası ve toplumu yüzyıllarca parçalanmışlığın ve talanın pençesinden kurtulamamıştır. Tarih onlarca kez Kürtlerin direnişine ve onlarca kez yenilgisine tanıklık etmiştir. Her yenilgi yeni bir özgürlük çığlığının başlangıcı olsa da parçalanmışlık ve talan her geçen zaman diliminde daha da derinleştirilmiştir. Ancak 1970'lerde gelişen PKK mücadelesi, Kürdistan'da bu parçalanmışlığa dur demenin de ilk adımı olmuştur. Kuzey Kürdistan'da başlayıp Kürdistan'ın tüm parçalarını kapsayan bir özellik arz etmiştir. Kuzey'den Güney'e, Doğu'dan Batı'ya, bu büyük fedakarlıkların ve kahramanlıkların izi düşmüştür toprağa.

Nevzat Komar, Haki, Demhat, Hasan, Dilxwaz ve ***Zagros*** yoldaşların şehadeti, Başkan Apo'nun düşünce ve felsefesini Doğu Kürdistan toplumuna mal etmenin ve bu alanda özgürlük mücadelesini geliştirmenin adı olmuştur.

PJAK, Kürt özgürlük mücadelesi içinde Doğu Kürdistan için bir düşünce ve yaratımın üretim merkezi olmuştur. Dolayısıyla PJAK, PKK şehitler partisi geleneğinin sahibi ve takipçisidir.

PJAK, 15 Şubat komplosu ile ortaya çıkan ulusal birlik ve başkaldırı ruhunun ve yaşanan onlarca şehidin anısına bağlılığın ifadesi olarak kurulmuştur. ***Şehit Eriş Karzan, Zagros, Dilbirin, Şiyar, Şoreş, Zilan, Munzur, Şilan, Akif*** ve ***Sirwan*** yoldaşlar, Doğu Kürdistan'da gelişen bu özgürlük yolunun soylu yolcuları olmuşlardır. Bu açıdan şehitlerimizin geçmişini bilmek, yaşam serüvenlerine ortak olmak, onların yolunda daha sağlam adımlarla yürümemizi sağlayacaktır.

Şehit Akif Mamo Zagros, fedakar, hareketli, emekçi, bilinçli bir gençti. Bu bilinçle ezilen halkların haklı mücadelesine katılmıştı. Şehit Akif daha çok küçükken, babası İ-KDP içinde şehit düşer. Akif arkadaş yetim olarak büyür. Yaşamın zor koşullarıyla daha çok küçük yaşlarda tanışır. Bunun için de daha küçük yaştan itibaren sorumluluk sahibi olur. Hem okur hem de çalışıp ailesine bakar. Akif arkadaş, Bokan sokaklarında yaşamın gerçekliğiyle tanışır ve mücadele eder. Akif küçükken bile yaşamın zorlu koşullarına karşı boyun eğmez, aksine koşulları kendi lehine çevirmek için büyük bir emeğin sahibi olur. Bunun için de koşullar ona boyun eğer. Akif arkadaş emekle büyüdüğü için emeğe büyük saygı duyardı.

Akif arkadaş büyük amaçları olan ve bu amaçlara kendi emeğiyle ulaşmaya çalışan bir yoldaştı. Şunu çok iyi bilen biriydi: Ezilen halkların özgür yaşaması, ancak verili sisteme karşı güçlü mücadeleyle olur. Bunun için de sürekli bir arayış içindeydi. Arayışlarının sonucunda Apocu mücadele ile tanışır ve PKK saflarına katılır. PKK, Akif arkadaşın yüreğinde hep aradığı, ama bir türlü bulamadığı özgürlük hareketi olur.

Akif arkadaşın PKK'ye katılım kararı yaşamında bir dönüm noktası olur. PKK'nin düşünce ve felsefesi, yaşamının özü olur. İdeolojik ve zihniyet açısından Akif arkadaşta bir devrim yaratır. Üslubu ve hitabı olağanüstü güzelleşir. Çevresinde sevilen ve sözü dinlenen bir kişi olur. Kürt halkının özgür ve demokratik bir şekilde yaşayabilmesi için sürekli mücadele içindeydi. Örgütün değerlerine ideolojisine, maneviyatına çok bağlıydı. Bütün bunlar O'nda anlatması zor bir güç kaynağı oluştururdu.

Oldukça hoşgörülü, Apocu militanlık ölçülerini kendisinde somutlaştıran ve bunu herkesle rahatlıkla taşıran bir arkadaştı. Arkadaşlığa büyük anlam biçerdi ve arkadaşlarına son derece bağlıydı.

Akif arkadaş, siyasal anlamda çok gelişmiş, bu konuda kendisini son derece eğitmişti. Bu anlamda siyasi bir olgunluğa sahipti. Ortadoğu ve İran siyasetini yakından takip eden ve tanıyan biriydi. Kürt halkının üzerinde uygulanan asimilasyon ve inkar politikalarını köklü araştıran ve oldukça bilinçli bir insandı.

Kadın özgürlük ideolojisine, mücadelesine inanan ve bunun özgürlük mücadelesinin zafere ulaşmasında temel halka olduğunu bilen biriydi.

PKK ideolojisine siyasetine bağlıydı. Bunları yakından takip eden, inceleyen biriydi. Kendisi için esas aldığı bir söz vardı: *"Ne kadar anlıyor ve biliyorsan o kadar da yapmalısın."*

Günümüz çıkar dünyasının yarattığı bencil, bireyci kişiliklere karşı tepkiliydi. Kendisi ise bunların tersine bir yaklaşımla, halkın çıkarları doğrultusunda kendini örgütlerdi. Öncülük vasıflarına sahipti. Kendisi ile birlikte çevresindekileri de harekete geçiren ve örgütleyen bir arkadaştı. Boş durmaz, anı anına yaşamını doldururdu.

Şehit Akif Mamo Zagros, Doğu Kürdistan partisi PJAK'ın içinde ilk oluşumundan günümüze kadar yer almış ve halkın örgütlenmesi, Apocu militan ruhun geliştirilmesi, bu parçada özgür ve demokratik bir Kürt toplumunun yaratılması için büyük çaba ve emek sarf etmiştir.

Hareket içerisinde kısa süre kalmasına rağmen, Apocu ruhun militan ölçülerine uygun bir yapılanma ile kendini eğiterek öncü bir kadro durumuna gelebilmişti.

Şehit Sirwan Narin, Doğu Kürdistan parçasından katılan en güçlü gerillalardan biriydi. Aydın bir devrimciydi. Toplum, basın, edebiyat ve tarih konularında oldukça güçlü birikimleri olan bir militandı. Başkan Apo'nun ideolojisini iyi anlayan biriydi. Bu ideolojiyi topluma yansıtmada öncülük yapan bir arkadaştı.

Şehit Sirwan öncü bir kadro militan olarak tanınırdı. Hiç yorulmadan halka hizmet ederdi. Arkadaşları O'nu alçakgönüllülüğüyle, devrimci yaşama olan bağlılığıyla tanırlardı. Basın yayın çalışmalarındaki fedakarlığı ve yoğun çabasıyla hareketimizin felsefesini, düşüncesini ve Başkan Apo'nun ideolojisini Doğu Kürdistan halkına ulaştırmada büyük bir rolün sahibiydi.

Şehit Sirwan hem KKK'nin basın yayın komitesinin en aktif militanlarındandı hem de PJAK'ın genel basın yayın sorumlusuydu.

PJAK, Doğu Kürdistan'da Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesinde çok önemli bir role sahiptir. Bu konuma gelebilmek elbette öyle kolay olmamıştır. Bunun için birçok şehit vermiştir.

PJAK, Doğu Kürdistan mücadele sahasında çok büyük kazanımlar elde etmiştir. Bu halkın çocukları ve öncü kadroları, fedai bir ruhla büyük bir çalışmanın geliştirilmesinin önünü açmışlardır.

Artık Doğu Kürdistan mücadele sahasında yeni bir döneme girilmiştir. Yaşanan şehadetler bizi Başkan Apo'nun özgürlük çizgisine kopmaz bağlarla bağlamıştır. Mücadelemiz ve halkımız açısından büyük kayıplar olmuştur. Şehitlerimizin bıraktığı yolda ilerlemek biz Apocu militanların temel görevidir. Her dönemde şehitlerin yolunda gidecek ve halka öncülük edecek militanlar olmuştur, bundan sonra da olacaktır.

Kürdistan'ın diğer parçalarında olduğu gibi, Doğu Kürdistan'da da inkar ve asimilasyon politikaları Kürt toplumu üzerinde derin sosyolojik tahribatlar yaratmıştır. Kürdistan toplumuna, binlerce yıl boyunca köleci toplum tohumları ekilmeye çalışılmıştır. Toplum kendi öz değerlerinden, sosyal siyasal, kültürel ve tarihsel değerlerinden uzaklaştırılmıştır. Halkımızın en temel hak ve özgürlükleri ellerinden zorla alınmış, baskı, zulüm ve her türlü insanlık dışı işkenceler çok pervasızca hem de sınır tanımadan uygulanmıştır. Böylesi bir ortamda iradeli birey ve toplumdan söz etmek neredeyse imkansız hale gelmiştir. Ama PKK mücadelesiyle bugün kendini arayan, kendine güvenen bir halk yaratılmıştır. Akif ve Sirwan arkadaşlar da bu yaratımların en değerli birer parçasıydı.

Kendini yeniden yaratan halkın çocukları olan Akif ve Sirwan arkadaşların yerlerini doldurmak elbette kolay olmayacaktır. Ama Onlar'ın yerini doldurabilmek için kendimizi katlayarak çalışmalara yüklenmeli, Onlar'ın yaşam duruşlarının takipçileri olmalıyız. Onlar'ın baş koyduğu yolda ilerlemek en temel görevlerimizden birisidir.

Şehitlere cevap olacağımıza, Apocu çizgide Kürt halkının özgürlük mücadelesini yaşamın her alanında yükselteceğimize dair sözümüzü yineliyoruz.

Mücadele arkadaşları adına
PJAK Meclisi Üyesi
Biryar Gabar

İnsan sevgisiyle dolu yoldaşlarımı istiyorum sellerden

Apocular samimi, çekici, cesur insanlardır. Ezilenlerin hakkını savunmak ve almak için despotik, zalim sistemlerle çok iradeli ve kararlı bir şekilde mücadele etmişlerdir. Onlar sonuna kadar direniyor ve her türlü fedakarlığı gösteriyor. Bütün zorluklara dayanma gücü buluyor, hedef ve amaçları uğruna, yine halkını kurtarmak için büyük bir aşk ve heyecanla çalışıyor. Apocular için zorluklar kolaylıktır. Mücadele onlar için kutsal bir görevdir. Bu uğurda gülümseyerek ölümü karşılayacak kadar yüreklidir onlar.

Biz kalanlar onları anlatacak kelimeleri bulamayız. Kelime dağarcığımız onları anlatmaya yetmez. Sanki her şey yarım kalır, nefessiz kalırız. Onlarla geçirdiğimiz anılara uzanıyorum, birlikte yürüdüğümüz yollarda bir daha yürüyor, mola verdiğimiz yerlerde soluklanıyor, nöbeti devrediyorum. Katıla katıla güldüğümüz sohbetlerin orta yerinde buluyorum kendimi. Şimdiki zamanla arama anılarım giriyor. Anılarımın arasında, gidenlerle birlikte olmaktan mutluyum.

Elim bir türlü kalemi tutmuyor, avuçlarım terliyor. Bütün bedenim zangır zangır titriyor. Biliyorum ki durmayacak bu titreyiş, çünkü yüreğim titriyor. Oturduğum yerde hiç hareket etmeden ne kadar oturdum bilmiyorum. Zaman kavramının anlamını yitirdiği bir çağdayım sanki. Önümde duran boş sayfalar beni bekliyor, ben ise bir türlü başlayamıyorum. Yüreğim sel sularıyla boğuşuyor.

Onlara karşı sorumluluğumu yerine getirmeliyim biliyorum, onları yazmalıyım. Ama parmaklarım tutmuyor, şimdiki zamana gelsem belki yazabileceğim, ama gelemiyorum, istemiyorum. Artık sağanak yağmurlarla yıkanmak da istemiyorum. Ben sadece onları geri istiyorum. Güne başlarken onlara rojbaş demek, patikalarda yeniden yürüsünler, mangalarda sesleri duyulsun istiyorum. Kamelyada onlarla birlikte yemek yemek, onlarla birlikte haberleri dinlemek istiyorum saat 18:00'de. Onların değerlendirmelerini dinlemek istiyorum eğitimlerde. O sel olup yoldaşlarımı alan sulardan hayallerimi istiyorum. Ben, Akif ve Sirwan yoldaşlarımı istiyorum.

Biliyorum ki hiçbir cümle anlatamayacak sizi. Söz yokluğunuzun karşısında anlamını yitiriyor. Sizler kısa yaşamlarınıza büyük başarıları, yaşamın en güzelini, en anlamlısını sığdıran, insan sevgisiyle dolu iki yürektiniz. Ve bu yazı, siz şehit yoldaşlara sözümüzü yineleme niteliğinde olacak.

Kürt özgürlük ve demokratik hareketi, PKK öncülüğündeki 30 yıllık mücadele sonucunda Kürdistan özgürlük romanını yazdı. Bu şaheserin son bölümü Doğu Kürdistan'dır.

Doğu Kürdistan'daki halk da özgürlüğe olan inançlarını yitirmişti. O da Kürdistan'ın diğer parçalarındaki Kürt halkı gibi PKK hareketiyle birlikte bir uyanış yaşadı. Bu uyanış, 15 Şubat 1999'da Kürt Halk Önderine karşı yapılan uluslararası komplo sürecinde zirveye ulaştı. Doğu Kürdistan halkı bu serhildanlarla Önderliğine bağlılığını kanıtladı ve bu yolda onlarca şehit verdi. Kürt halkı herkese gösterdi ki Mezopotamya toprakları üzerinde yaşayan halkın evlatları her koşul altında eşit ve özgür bir yaşam için despotlara ve işgalcilere karşı topyekün bir direniş sergileyecektir. Akif arkadaş bu serhildanların bir meyvesi olarak büyüdü, gelişti ve Doğu Kürdistan halkının öncüsü haline geldi.

Akif arkadaşın yaşamı gerçek bir direniş, umut, çaba ve aşk romanıdır. Akif arkadaşın yaşamı Doğu Kürdistan halkının direniş ve mücadele tarihidir. Akif arkadaş, *"halkımızın yaşamı acı ve trajiktir, ama devrimci yaşam heyecan verici ve gurur vericidir"* derdi.

Akif arkadaşın babası İran rejimi tarafından şehit edilmişti. Belki babasını çok tanıyamamıştı, ama halkı için bir şeyler yaptığını, bunun için şehit düştüğünü bildiği için gurur duyulacak bir babası olduğunun farkındaydı. Bu durum O'nu çocukluğundan itibaren Kürt halkının acılı yaşamıyla tanıştırdı. Ş. Akif çocukluğunu yaşayamadı. Sürekli zorluklarla mücadele etmek zorunda kaldı ve küçük yaşta sorumluluk üstlendi. Babasının yokluğu O'na çok ağır gelmişti, diğer yandan da bu boşluk O'nun sorumluluk duygusunu daha da geliştirmişti. Bir yandan okula okuyor, bir yandan da ailenin geçimi için çalışıyordu. Bu süreçte Kürt toplumunun sosyal ve siyasal eşitsizliğini ve sistemin adaletsizliğini, baskısını yaşadı, gördü. Dolayısıyla bunlara karşı mücadele etti.

Yoğun çabaları sonucu üniversiteyi kazanmayı başardı. Bu süreç yaşamının en önemli süreçlerden birisidir. Üniversite ortamında, sistemin baskıcı, gençleri kimliksizleştirme politikasını, ulusal çelişkiyi, etnik sorunu ve dil kısıtlamalarını görür, çözümler. Sonuçta okumakla bu sorunu çözemeyeceğini anlar ve köklü bir değişim dönüşüme ihtiyacı olduğunu görür. Bireysel çaba ve gücün de bunu değiştirmeye yetmeyeceğini bilir. Bundan dolayı arkadaşlarını da örgütler. Bütün sanatsal, edebi ve düşünsel etkinliklere aktif bir şekilde katılım gösterir. En küçük fırsat ve olanağı bile halkının çıkarı için değerlendirmeye çalışır.

Bir süre sonra, Özgürlük hareketi taraftarlarının ve çalışanlarının vasıtasıyla Reber Apo'nun düşünce ve amaçlarıyla tanışır. Akif arkadaş Apocu harekete katılmadan önce Özgürlük hareketini çok yakından takip eder, okuyup inceler; gittikçe Önderliğe ve PKK'ye bağlanır. Bütün cevapsız kalmış sorularının cevabını PKK'de bulur. Örgütün illegalliği ve rejimin baskıları, O'nu her geçen gün biraz daha örgüte yakınlaştırır.

Önderliğin esaretinden sonra, Kürdistan'ın dört parçasında, Avrupa, Rusya ve Kafkasya'da bulunan Kürt halkı bu komployu ve komplocuları mahkum etmek için ayaklandı. Çok değerli insanlar ve arkadaşlarımız fedai eylemlerle Önderlik etrafında ateşten çember oldular. Bu hareketin önemli ve şanlı bir bölümü Doğu Kürdistan'da gerçekleşti. Akif arkadaş da Tebriz'deki serhildanlara katılarak öfkesini ve itirazını bu insanlık dışı olay karşısında dile getirdi. Önderliğin esaretinden sonra partiye katılım kararı verir. 1999'da çocukluk arkadaşı ***Dilşêr(Azad Tahiri)*** –2005 Cudi'de şehit düştü– ile ve birkaç sınıf arkadaşıyla birlikte partiye katılır.

Xıdır Xıringe, örgüt içinde Akif ismini alır. PKK'ye katılmadan önce hareketin tarihini iyi incelediğinden PKK'nin ilk ve öncü şehitlerinden birinin Akif Yılmaz olduğunu bilmektedir. O da Akif Yılmaz gibi halkın öncü kadrosu olmak istemektedir çünkü. Devrimci yaşamı buyunca Akiflerin ardılı olmayı başarır.

Burada yeni ve devrimci bir kimlik kazanır. Akif arkadaş, Apocu yaşam felsefesine ulaşabilmek için dur durak bilmeden çalışıyordu. O nedenle bütün eğitimlere katılıyor ve Önderliğin çözümlemeleri ve perspektiflerini kendisine esas alıyordu. Dürüst ve samimi bir şekilde eksikliklerini ortaya koyuyor, bunu Doğu Kürdistan gerçekliği ve yaşadıkları ile bağlantılı olarak bir sisteme kavuşturuyordu. Bu eksiklikleri gidermek için gece gündüz çaba harcıyordu.

Yaşama katılımı, fedakarlığı, zekası ve yetenekleriyle herkese örnek olurdu. Kısa bir zaman içerisinde herkes tarafından sevilen ve saygı duyulan biri haline geldi. Herkes O'nunla konuşmayı, sohbet etmeyi severdi. Konuşmaları çok özlü, derin ve etkileyiciydi.

Sürekli eğitimle uğraşıyor, sistem ve düşmanın yaratmış olduğu silik ve parçalanmış kişiliğe karşı bütünlüklü bir kişilik yaratmaya çalışıyordu.

Bilindiği gibi yeni savaşçıların eğitimi büyük bir çaba, sabır, Önderlik çizgisinde ve parti yaşamında derinlik ve hakimiyet gerektirir. Akif arkadaş da yeni olmasına rağmen yeni savaşçıların eğitim kurulunda görev alıyordu.

Ahlaki ve disiplinli duruşuyla yeni katılan arkadaşlara örnek bir komutan oluyordu. O'nun yanında eğitim gören arkadaşlar mütevazılığından, fedakarlığından ve zekasından söz ederlerdi. Kendilerini çok şanslı olarak değerlendirirlerdi.

Doğu çalışmalarının ilk örgütlenme çalışmalarında aktif olarak yerini aldı. İlk olarak halk içinde örgütleme faaliyeti yürüttü. Halk ile rahat ilişkileniyordu. O artık bütün özellikleriyle bir Apocu militandı. Halkın saygısını sevgisini kazanmıştı. Çalıştığı bütün alanlarda halkı etkilemeyi başarmıştı. Halk hala O'nu sorar orada çalışma yürüten yoldaşlarına. O, sevilebilecek bir insandı çünkü.

PJAK I. Kongresi'nde meclis üyesi, sonrasında ise PJAK Koordinasyonu'nda yer aldı. Bu süreçteki amacı, tasfiyeci ihanetçi çizgi ile mücadele ederek onları boşa çıkarmaktı. Bir dönem PJAK basın sorumlusu oldu. O zaman basın da kısmen tasfiyeci çizgiden etkilenmişti. Basın kurumundaki bu etkilenmelerle felsefik ve ideolojik bir mücadele yürüterek, basında Apocu çizgiyi oturtmayı başardı.

Akif arkadaşın diğer önemli bir çalışması da Doğulu arkadaşların kişiliği üzerinde araştırma yapmaktı. Bu araştırmadaki amacı, sistem ve toplumun geleneksel etkisini aşmak ve militan kişilik yaratmaktı. Bu konuda diğer arkadaşların tecrübesinden ve deneyiminden kısmen de olsa yararlanıyordu.

Akif arkadaş KKK Yürütme Konseyi'de ve PJAK Koordinasyonu'nda da yer alıyordu. O, hızla gelişen bir yapıya sahipti.

Şehit Akif güler yüzlü, samimi ve hümanist özellikleri olan bir arkadaştı. Nereye giderse gitsin arkadaşlar etrafında toplanır O'nu dinlemeye başlardı. Bazı yerel çalışanlar ve yurtseverler O'nu tanımazsa da adını duyduklarından O'nunla tanışabilmek için sabırsızlıkla beklerlerdi.

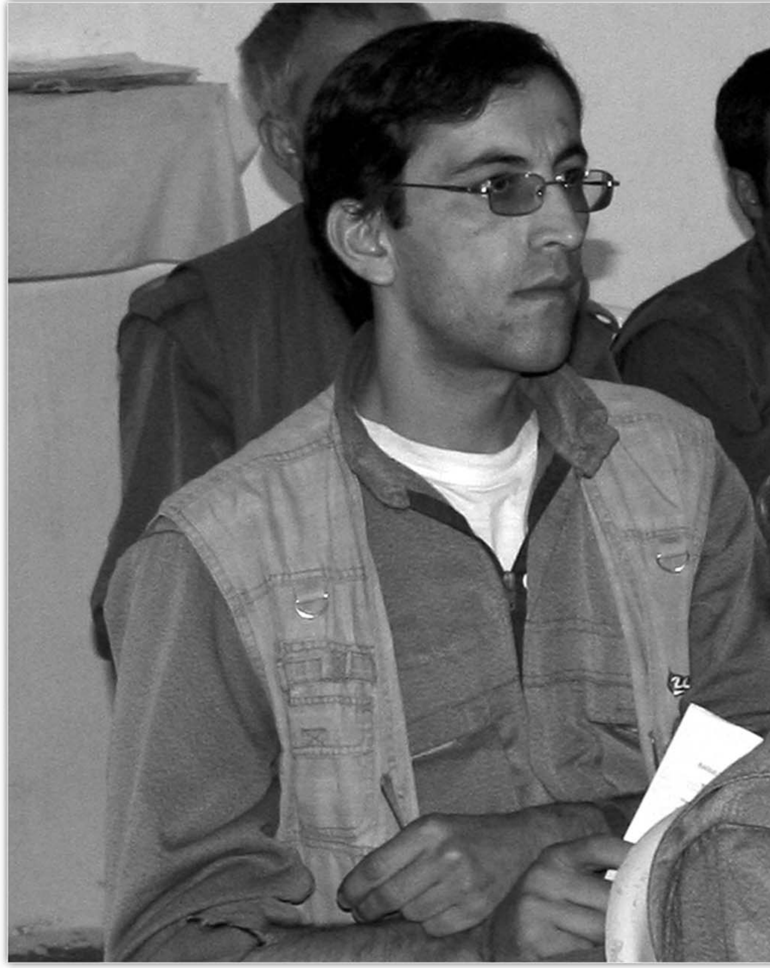
Kandil'de, 5 Kasım 2006 tarihinde, sel felaket sonucu PJAK basın sorumlusu Sirwan arkadaşla birlikte PJAK örgüt arşivinin zarar görmemesi için bırakmadığı mangasının sele kapılması sonucunda şehit düştü.

Şehit düşme anına kadar örgütü korumadaki sorumluluğunu bıraktığı yerden devam etme sözünü veriyoruz.

Mücadele arkadaşları adına
Agiri

Kürt halkının tarihine kişilikleriyle iz bırakanlar

Dağlara masallar, destanlar, öyküler nakşedilir; korkunç vahşi, korkunç güzel, korkunç çirkin, korkunç kimsesiz ve korkunç kalabalık... Dağlıların ömrü bu destanlardan, masallardan ve öykülerden örülür. Her öykü, her destan, her masal bir başka yoldan akar, oysa yollar gelene gidene hep yoldaş kalır. Gelenler göçenlerin ayak izlerinden yürür. Bu topraklarda tarih böyle destansı ve masalsı yazılır.

Her halkın tarihinde iz bırakanlar olduğu gibi, Kürt halkının tarihine de iz bırakanlar böyle yaratırlar kendilerini. ***Agitler, Zilanlar, Beritanlar*** bu yollara iz bıraktılar. Kürt halkı bu topraklarda tarih boyunca böyle varoldu ve değerli evlatlarını böyle yetiştirdi. Yine her türlü zulüm ve sömürgeciliğe karşı kahramanca direnişlerle büyük bedeller ödedi.

Kürdistan topraklarında bir tarih, sömürgeciliğin ve özgürlüğün savaşına tanık olmuştur. Kürdistan'ın Doğu parçası da Kürdistan'ın diğer üç parçası gibi yıllardır özgürlük için mücadele vermiştir.

Dün Simko İsmailler, Kazi Muhamedler, Kasımlolar İran'ın despotik gerici devletine karşı ve Kürt halkının düşmanları karşısında direnip savaştılar. Bugün de ***Rebinler, Zagroslar Dilxwazlar*** ve Akif ile Sirwanlar PKK, PJAK, Apocu felsefe ve ideolojisi ışığında Kürt halkının özgürlük bayrağının yere düşmesine izin vermediler. Cesaretli, bilinçli insanların öcülüğünde Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesi her zaman ilerleme kaydedecektir.

Akif ve Sirwan arkadaş için kısa da olsa birkaç söz söylemek istiyorum.

Seven ve sevilen bir öncüydü O

Akif Mamo (Xızır Xiringe) arkadaş örgütümüzün öncü komutanlarından ve yöneticilerinden bir arkadaştı. Öncülük özelliklerini kendisinde kurumlaştırmış ve belirginleştirmiş bir kişilikti. Akif arkadaşı tanımak ve tanımlamak insana hem güç veriyor hem de güçlü bir mücadeleye sevk ediyor. Tabii ki söz ve kalem bu gerçeği anlatmakta aciz kalacaktır. Bu nedenle ancak O'nunla bir yaşam paylaşıldığında gerçek kişiliği tanınabilirdi. Akif arkadaş mütevazı kişiliğiyle dikkat çeken, yaşamı derinliğine anlamak için korkunç çaba harcayan ve yılmak bilmeyen devrimci bir kişilikti.

Akif'in yenilikçi ve dirayetli ruhu, O'nun 28 yıllık yaşamında güçlü adımlar atmasını, kazanımlar elde etmesini sağlamıştır. Babası İ-KDP'nin şehididir. Şehit babasının (Mamo Bêkes) yolunu devam ettirmek istiyordu. Akif arkadaş kendi gerçeğini inkar etmeden babasının silahını kaldırmıştı. Çünkü O, PKK'nin Kürt halkının diriliş ve ulusal kurtuluş hareketi olduğuna sonsuz inanç duyuyordu.

PKK hareketi 30 yılı aşkın mücadele tarihinde Kürt halkı ve Ortadoğu halklarının özgürlüğü için yeni çözümler ve perspektifler sunmaktadır. Bu nedenle Kuzey Kürdistan'da başlayan PKK hareketi tüm Kürdistan parçalarına yayılmış ve tüm parçalardan büyük katılımlar gerçekleşmiştir.

Akif arkadaş da Önder Apo'ya karşı gerçekleştirilen uluslararası komplodan sonra mücadele saflarına katılan Doğu Kürdistanlı bir arkadaştı. Akif arkadaş örgütsel ve ideolojik duruşuyla dikkat çeken, sürekli gelişen bir arkadaştı. Tüm çabası Apocu militan ölçüleri kendisinde yaşamsallaştırmaktı. Bu doğrultuda sürecin gereklerine ve değişim dönüşüme cevap olmak için, kendisini ideolojik çizgide sürekli geliştirmeyi esas alırdı.

Parti saflarına katılışının 3. yılında PJAK (Kürdistan Özgür Yaşam Partisi) yönetiminde yer aldı. 2000'li yıllarla ortaya çıkan tasfiye sürecinde güçlü bir duruş sergileyip samimi bir özeleştiri vererek, PJAK'ın bu süreci aşmasında büyük bir rol oynadı.

Akif arkadaşın en belirgin özelliklerinden biri, yetki ve mevki karşısındaki tutumuydu. Çalışmalarında, ilişkilerinde kesinlikle yetkiyi, mevkiyi esas almaz, son derece mütevazı ve ahlaki bir yaklaşımla böyle tutum sahipleri karşısında da kesinlikle tavır sahibi olurdu. Çok iyi bir halk örgütleyicisiydi. Yurtseverlerle, halkla konuşurken bu özelliği çok bariz bir şekilde görülürdü. Bütün amacı, çabası halkı örgüte ve Apocu çizgiye çekmekti.

Hiçbir zaman yenilgiden ve eksikliklerden korkmaz, bunlar karşısında yılmazdı. Bunu sürekli şöyle ifade ederdi: *"İnsan birçok kez düşüp kalkarsa, kendisine güveni artar ve yaşamda büyük bir tecrübe sahibi olur, sağlam bir gelişme kazanır."* Akif arkadaş herhangi bir tehlike veya saldırı sezdiğinde herkesten önce harekete geçer ve gereken tedbirleri alırdı. Bu, Akif arkadaşın fedai ve Apocu militan ruhundan ve sorumluluk duygusundan kaynaklanıyordu.

Bir Özgürlük militanının kısa ama anlamlı yaşam hikayesi

Devrimci gazeteci Sirwan Nari (Fehmi Rüstem) arkadaşın çocukluk döneminde yaşadığı olaylar yaşamının tümünü etkilemişti. Sirwan'ın ve ülkesindeki diğer çocukların tatlı uykuları tank top sesleri ile kabuslara çevrilmek istenmişti. Bütün bu trajik olaylar O'nun içinde bir intikam duygusu yaratmıştı. O, bu nedenle Özgürlük hareketine katılmıştı. Harekete katıldıktan bir süre sonra intikamın sadece silahla alınamayacağının bilincine varmıştı.

Sirwan yoldaş devrimci yaşamı boyunca her zaman her türlü göreve hazır oldu. Apocu militan kişiliğe ulaşmak için dur durak bilmeden kendisini geliştirdi, çaba harcadı. Bu konuda hiçbir hata ve tavizi kabul etmezdi. İlişkilerinde çok sıcak ve samimi davranırdı. Yaşamda, ilişkilerinde devrimci ilke ve prensipleri esas alıyordu. Sirwan arkadaş KKK Basın Komitesi'nde ve PJAK basınında yer aldığı andan itibaren büyük gelişmelere imza attı. Doğu Kürdistan'a yönelik basın çalışmalarının gelişip kurumsallaşması için büyük bir çaba ve emeğin sahibi oldu. Bütün dergiler ve yayınlar O'nun denetiminde çıkıyordu.

Sirwan arkadaş III.Basın Konferansı'nda basın komitesine seçilmiş, komite çalışmalarının yanında PJAK'ın basın faaliyetlerinin sorumluluğunu üstlenmişti. Her türlü koşul altında Reber Apo'nun yaşam felsefesi ve ideolojisini özümsemek ve yaymak istiyordu.

Şehit Sirwan yoldaşın yolunda kararlı adımlarla mücadeleye devam etme sözünü veriyoruz.

Mücadele arkadaşları adına
Hiwa HEMIN

Onlar birer yıldız oldular

Heval Akif ve Sirwan'ın şehadetini tarifsiz bir acı ve üzüntüyle öğrendim, şehit arkadaşlarımızın ailelerinin, tüm Kürdistan halkının, özellikle de Doğu Kürdistan halkımızın başı sağ olsun. Bu şehadetler özelde Doğu Kürdistan'da, genelde tüm Kürdistan'da özgürlük ve eşitlik mücadelesinin daha da büyütülmesi için birer söz oldular. Heval Akif ve Sirwan'ın ailelerine baş sağlığı diliyorum. Bu arkadaşlara sahip çıkmak, Kürt halkının yüzyıllardır hayali olan özgürlük için mücadele etmekle, bu toprakları halkların kardeşçe barış içinde yaşayacağı topraklar haline getirmekle mümkün olacaktır.

Heval Akif ile belli bir süre Xinêre'de, Doğu karargahında birlikte kaldık. Bu yaşama en güzel armağanlardan biriydi heval Akif.

Heval Akif'in şehadeti özelde Doğu Kürdistan halkının, genelde tüm Kürt halkının üzerinde büyük bir etki yarattı. Böyle kişilikler toplumda çok enderdir. Biz de bu ender insanlardan birisi olan heval Akif'i tanıdığımız için oldukça şanslıyız.

Şimdi bunları yazarken, O'nu kaybedişimizin derin acısıyla birlikte bütün benliğimle heval Akif'i yaşıyorum. O'nun tartışmalarını, eğitim düzeyini, eğitici yanını, fedakarlığını, bilgi ve anlayış düzeyini, inanç düzeyini, eksikliklere karşı tavrını, emekçiliğini, saflığını, alçakgönüllülüğünü, sıcakkanlılığını ve coşkusunu, gülüşünü, düşünce biçimini, demokrasi ve özgürlük mücadelesinin zaferine olan inancını O'nunla birlikte yaşıyorum anılarımızın karelerine bir bir dokunarak. O'nun değerli ümit ve inançları güçlü kişiliğini ve militanlığını gösteriyordu.

Heval Akif hem siyasi alanda hem de kişiliğiyle mücadele eden, bu düzeyi geliştirme mücadelesinde Doğu karargahında yer alan arkadaşlar içinde dikkat çeken ve örnek olan bir arkadaştı. Doğu Kürdistan kişiliği ve bu alana yönelik mücadele yöntemleri üzerinde çok yoğun duruyordu. İran toplumunun özelliklerini ve İran devlet sistemini araştırıyor, bu sisteme karşı demokratik mücadele yöntemleri nasıl olmalının araştırma ve tartışmalarını yoğunlukla sürdürüyordu. Demokrasi ve özgürlük mücadelesinin zaferine büyük bir inancı vardı. Bu inancını çevresindeki arkadaşlara da yayıyordu. Özellikle de Doğu Kürdistanlı arkadaşları bu yönüyle etkiliyordu.

Önderliğe bağlıydı, O'nun felsefesini öğrenme istemiyle doluydu, azmi ve iradesi tam, şehitlere ve halka bağlılığı sonsuzdu. Emekçi ve iyi bir eğitmendi. Arkadaşlığa ve arkadaşlara bağlı, büyük değer veriyordu. Kazandıran bir mücadele tarzına sahipti. Ben O'nu böyle tanıdım, böyle paylaştım belli bir zaman dilimini.

Akif yoldaş bu özellikleriyle Doğu Kürdistan halkı ile Kürt halkının yüzyıllardır özlemini duyduğu ve mücadele ettiği özgürlük ve eşitlik mücadelesinde bir köprü oldu.

Heval Akif ve Sirwan, Doğu Kürdistan semalarında özgürlük ve eşitliğin yolunu gösteren birer yıldız oldular. Heval Akif ve Sirwan'ın biz geride kalanlara mesajı, 'zafer yakındır; Reber Apo ve halkın istemi doğrultusunda, KKK bayrağı altında özgürlük, eşitlik ve onurlu bir yaşam için mücadeleyi daha da yükseltelim ve sürekliileştirelim'dir.

Heval Akif ve Sirwan'ın şehadeti Doğu Kürdistan halkımızın mücadelesinde öncü ve yol gösterici olacaktır. Onlardan aldığımız ve almaya devam edeceğimiz maddi ve manevi güçle özgürlük ve eşitlik mücadelemizi daha da yükselteceğimizin, onların gösterdiği yolda yürüyeceğimizin sözünü yineliyoruz.

Mücadele arkadaşları adına
Zuhat KOBANİ

PKK'DE ÖZGÜR KADIN KİMLİĞİ

PKK'nin 27 Kasım 1978 yılında bir parti olarak resmi ilanına kavuşması, Kürdistan'da, Ortadoğu'da ezilen halklar, yine ezilen cins olan kadın adına tarihi bir eylemin de ilk cümlesi oldu. 'Özgür olmayan bir ulus, yine ulusal rengi olmayan bir özgürlük' anlamsızdı Kürdistan'da. PKK herhangi bir legal ya da illegal siyasi parti oluşumu olarak değil, Önderliğin söylemiyle, *"yeni yaşam tarzı, onur meselesi", "tarihsel toplumsal anlamı olan bir namus eylemi"* olarak doğdu. PKK'nin orijinalitesi ve hafızalarda silinmez izler bırakan mücadele değerleri, esasta doğuşun bu karakterinde, söylenen ilk cümlelerin coşkusu, heyecanı ve özgürlük inadında gizlidir.

PKK, 29. yılına doğru yol alırken, Mezopotamya'da ilk toplumsal yaşamın özgürlük, eşitlik öğelerini bağrında taşıdığını ve binlerce yıllık egemen sisteme her açıdan alternatif olduğunu tüm canlılığı ile ortaya koymaktadır. Taşıdığı bu eşitlikçi, özgürlükçü öz, ilk söylenen cümlelerde de mevcuttu, bugün artık bir romana dönüşen gerçekliğinde de mevcuttur. Stratejik değişikliğe giden PKK gerçekliği, zamanla Önderliğimiz tarafından yeniden yapılanma kapsamında çok boyutlu bir değişim sürecine dahil edildi. Tabii bu, başlangıçtaki özüne yabancılaşma veya onun inkarı üzerinden değil, bilakis bu özün gelişmesini, serpilmesini engelleyen bazı yönlerinden arınma üzerinden gelişen bir değişim oldu. Yani bir ideolojik inkar olarak değil, ideolojik özüne daha akışkan, süreklilik ve derinlik kazandıran bir yaklaşımla değişim gündeme geldi. Reel sosyalizmin yapamadığı ve yenildiği en temel neden de buydu ve PKK, kendi tarihi gelişim seyri içerisinde bunu geliştirme gücünü gösterdi. Bu, halkların sosyalist, demokratik mücadelesi açısından çok önemli bir deneyim olarak gelişti.

PKK hareketi doğanın ve toplumun değişim diyalektiğine sadık kalmıştır

Doğada yaşam gücü gösteren her olgu, kendi yaşam amaç ve çizgisinde bir iç tutarlılıkla değişim evrelerinden geçer. Bu, insan toplumları ve oluşturduğu kurum ve kavramlar açısından da geçerli bir diyalektiktir. Değişemeyen ise artık yaşam gücünü ortaya koyamayan veya ölüme yakınlaşmış demektir. Kürdistan'da ideolojik amaçlarını ortaya koyarak gelişen PKK hareketi de doğanın ve toplumun bu değişim diyalektiğine sadık kalarak, bir değişim süreci içerisine girdi.

Daha başından itibaren kendi ulusal kimlik gelişimini mutlak anlamda özgürlük çizgisine bağlayan PKK, tüm gelişim süreçlerinde de bunu esas aldı. Dolayısıyla mücadele süreci içerisinde gerek parti içinde, gerekse de parti dışında gelişen gerici geleneksel, egemen ideolojilere karşı her zaman mücadele içerisinde oldu. Bu nedenle de PKK'de sorun hiçbir zaman salt Kürt ulusal mücadelesi ile sınırlı kalmadı, inkar edilen ve imhaya yatırılan Kürt kimliğinin bir bütün eşitlik, özgürlük, adalet ilkeleri, yani sosyalizm ideolojisi ekseninde gelişimi esas alındı. Mücadelenin bu esaslar etrafında geliştirilmesi ise, hem dünya ulusal mücadelelerine hem de sosyalist mücadelelere çok önemli bir gelişim kazandırdı ve yepyeni bir deneyim yarattı.

PKK'de ortaya çıkan bu deneyimin ve gelişimin temel ayakları, yeni yaşamı ve yeni insanı kadını, erkeği yaratma amaçlı geliştirilen toplum ve kişilik çözümleme tarzına dayanır. 'Tarihsel, toplumsal anlamı olan namus eylemi' biçiminde gelişen partileşme hamlesi, mücadele tarihimiz boyunca yeni insanı yaratma açısından büyük bir iç savaşım olarak gelişti. Tabii PKK deneyiminin Ortadoğu coğrafyası ve tarihsel kültürel şekillenmesi içerisinden çok değişik ve orijinal bir deneyim olarak çıkış yapabilmesi, en başta Önderlikten ve O'nun sürekli bir iç devinim yaşayan sorgulama, yaratma karakterinden, yine ortaya konulan bu çizgiye kendini fedaice yatıran şehitler gerçeğinden ileri gelir.

Ortadoğu, özellikle de Kürt kimliği, binlerce yılın egemenlikli kültürü tarafından tarihi köklerinden koparılıp savrulmaya, kölelik girdabında boğulmaya mahkum edildi. Tüm kavramlar özünden boşaltılıp tersine çevrildi. Bu nedenle de Ortadoğu halkları, yine Kürt kimliği için verilecek mücadelenin mutlaka bu kördüğümden başlaması zorunlu idi. İşte bu mücadelenin kendisi, her şeyden önce büyük bir iç savaşımı, kişilik savaşımını gerektiriyordu. Ve 27 Kasım'da bazı temel hatları ile konulan özgürlük mücadelesi, süreç ilerledikçe ve pratik iç engellerle karşılaştıkça derinleşmeye başladı. Bu, klasik tüm anlamları aşan bir namus eylemiydi gerçekten de. Namus genel yargı itibariyle kadına ve onun cinselliğine indirgenen bir olgudur Ortadoğu ve Kürt gerçekliğinde. Ancak bu, Önderlik ideolojisiyle egemen tarihin ve güçlerin ortaya koyduğu tüm değerlere karşı bir mücadele kapsamına ulaştırıldı. Bu, coğrafyamızın en büyük devrimlerindendir. Erkek, kadın, siyaset, savaş, devlet, iktidar, kültür, ahlak, gelenek, aile, sevgi, aşk, davranış, kişilik vs tüm insan yaşamını ilgilendiren olgular, bu yeni namus anlayışının geliştirilmesinde bir mücadele öznesi ve gerekçesi olarak ortaya konuldu. Dolayısıyla PKK, insanımızı yürekten ve beyinden boğan klasik namus anlayışına karşı en radikal biçimde mücadele ederek, yeni ve özgür namus anlayışını geliştirdi ki bunun kendisi yeni kadın, yeni erkek ve yeni toplumsal şekillenişten başka bir şey değildir. Yani yüzeyden değil, bireyin ve toplumun yüreğinde, beyninde yer edinerek gelişen bir sosyalizm mücadelesidir bu.

Tabii bu, öyle pürüzsüz, rahat geliştirilen bir mücadele olmadı. Bir yandan düşmanına karşı kıyasıya verilen bir mücadele, bir yandan da bu mücadelenin öznesi olan militan gerçekliğinin sınıfsal, ulusal, cinssel, yöresel kördüğümlerine karşı kıyasıya bir mücadele yürütüldü. Hareketimiz içerisinde bu çizgi mücadelesine kendisini yatıran ve adayan direnişçi gerçeklik ortaya çıktığı gibi, bu çizgiye karşıt gelişen egemen sistem gerçekliğini parti ortamında da yaşatmaya ve iktidarlaştırmaya çalışan çeteci, ihanetçi gerçeklik de ortaya çıktı. ***Haki Karer***'le başlayan ***Mazlum, Hayri, Kemal Pirlerle, Agit, Zilan, Beritan, Serxwebun, Şilan, Viyan, Sorxwin, Yıldızlarla*** devam eden ve sayısı binleri bulan nadide güzellikte ve karakterde şehitlerimiz, mücadelenin çatallaşan ayrımında direniş yolunun aydınlatıcısı, yol göstericisi oldular. Diğeri ise Ortadoğu'nun kördüğümünde namussuzlukta ısrar ederek ihanette boğulan bir gerçeklik oldu. Bu iki çizginin amansız mücadelesi ve direniş çizgisinin başarı gücünü ortaya koyması sonucu PKK bugüne kadar ulaşan kalıcı değerlerini yarattı.

PKK klasik namus anlayışına karşı en radikal biçimde mücadele etmiştir

PKK içinde gelişen kadın özgürlük hareketi ve çizgisi de, en temelde Önderlik paradigması ve bu direniş çizgisinin bir yaratımıdır. PKK madem ki Kürt'ü özgür, eşit ve adil temellerde yeniden yaratacaktı, o zaman bu kimliğin temel bir parçası olan kadın da bu yaratım eyleminde mutlaka yer alacaktı, bu kızgın ve zorlu savaşım içerisine her şeyiyle girecekti. Coğrafyamızın kördüğümü madem ki en başta kadında düğümlenmişti, kadında kilitlenen namus anlayışı ile bir bütün toplumun eli ayağı bağlanmış, köleleştirilmişti, öyleyse bu mücadele de en başta kadın ve namus etrafında geliştirilen bu derin anlam yitimine son verecek ve yeni anlamlar yükleyecekti. İlk başlarda çok derinlikli olmasa da sezgisel ve o dönemin mevcut bilinç düzeyi kadar kadın özgürlük mücadelesine yönelindi. Ancak süreçle kadın katılımlarının çoğalması, yine kişilik çözümlemelerinin kadında ve erkekte derinleşmesi ile daha da derinlik kazandı. Kadın artık kendi özgün örgütlülüğü, ordusu ile yeni yaşamın mücadelesini vermeye başladı, bu da yetmedi Önderliğin geliştirdiği kadın kurtuluş ideolojisi ve kadın partileşmesi ile mücadelesini derinleştirdi. Ve şimdi de yaygınlaşan örgütlenme kimliği ve kadın kurtuluş ideolojisi ile bu mücadeleye devam etmektedir. Mevcut durumda KKK sistemi içerisinde ideolojik, siyasi ve meşru savunma örgütlenme ayakları ile özgürlük mücadelesini yürütmektedir. PKK'nin kuruluşu ve mücadelesi, kadın açısından bu tarihi özgürleşme fırsatını ortaya koydu.

Önderlik 1999 sonrası değişim ve yeniden yapılanma sürecini fiili ve radikal biçimde geliştirmeye başladığında, 1970'li yılların sol ve ulusal mücadeleler kapsamında yükselen değerlerinin etkisi altında gelişen yanlarını yeniden sorgulamaya başladı. '***Bir Halkı Savunmak***' kitabı ile zirveye tırmanan bir arınma, derinleşme gelişirken, yeniden yapılanma kendi orijinal köklerine daha güçlü ve sağlam tutundu. Zaten bu, 1999 sonrası genel örgüt mücadelemizde de ortaya çıkan dalgalanmalara, yanlış anlamalara veya bu zemini kendi çıkarları için kullanmak isteyen kişilere karşı da daha güçlü mücadele etme zeminini ortaya çıkardı ve örgütsel netlik de gelişti.

Aslında İmralı ile başlayan değişim sorgulaması ve tavrı, hemen o süreçte başlamadı. 1990'lar sonrası bu sorgulamanın çok çeşitli biçimlerde geliştiğini Önderliğin geçmiş çözümlemelerinde, röportajlarında gördük. Ancak bu sorgulama, yoğun pratiğin tazyiki altında çok köklü bir ele alışa, tarihi ve stratejik gelişime dönüşememişti. İmralı süreci, gelişen uluslararası komployu da köklü çözümleme ve ortaya koyma doğrultusunda çok köklü bir inceleme araştırma, yoğunlaşma, eleştiri özeleştiri sonucuna yol açtı. Önderlik, öncesinden yakaladığı bazı ipuçlarını daha güçlü takip etti ve derinliğine ulaştı.

Önderlik PKK'de yeniden yapılanmanın esasını devletçi, iktidarcı politika, savaş, ulus, yaşam anlayışına karşı devlet odaklı olmayan ve özgürlük, eşitlik, komünal değerlere dayanan partileşmeye, uluslaşmaya, demokrasi terbiyesine dayandırdı. Böyle bir mücadelenin temel eksenini tabii ki kadın özgürlük mücadelesi oluşturmaktadır. Önderliğin şu cümleleri bu gerçekliği çarpıcı ifade etmektedir: *"Kadın etrafında yeni bir dünya doğmaktadır. Yeni teori ve paradigmanın asıl öğeleri kadın özgürlüğünden geçmektedir."* Felsefe, ahlak ve politika üçlüsünün ortak ifadesi olarak gelişen demokratik ya da bilimsel sosyalizm, böylece yeniden yapılanan PKK ile somut ifadesine kavuştu ve bu ifadede kadın özgürlük örgütlülüğü ve mücadelesi temel bir özne, aktör konumuna geldi. Daha doğrusu 27 Kasım'la başlayan PKK'de gelişen bu konum, daha yerli yerine oturdu, değişimin, stratejinin temeline daha güçlü oturdu.

PKK'nin kuruluşu kadına özgürleşme fırsatını vermiştir

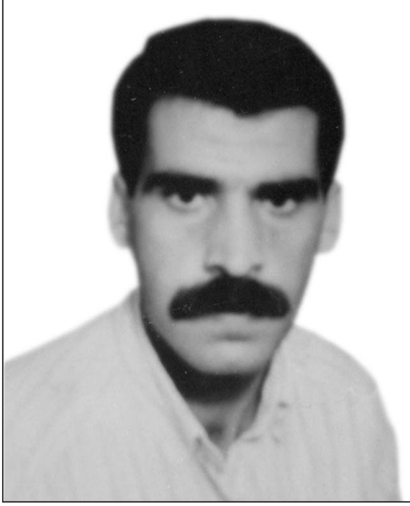
Savunmada ortaya konulan perspektif doğrultusunda gerçekleştirilen kuruluş kongresi ile PKK yeniden kuruldu ve örgütsel mekanizmalarını, kurumlarını oluşturdu. 27 Kasım 1978'de gerçekleşen kuruluş kongresinde iki kadın katılımı varken, PKK'nin yeniden inşası kuruluş kongresinde ise onlarca kadın vardı. Yönetim mekanizmasında eşbaşkanlık sistemi ile kadın ve erkek eşit statüde temsilini bulurken, meclis oluşumunda ise kadın ağırlıklı bir temsil söz konusudur. Sorun tabii ki sadece nicelik olarak sayı çokluğu değildir, nitelik ve katılım boyutu belirleyicidir. Fakat PKK gibi bölge politikalarına damgasını vurmuş bir partinin tarihi sorumluluklarını, toplumsal dönüşümün zorlu görevlerini omuzlamak üzere kadının kendisini aday göstermesi ve sorumluluk alması elbetteki çok önemlidir. Ve yine kadın bakış açısının, yaklaşımının özgürlük çizgisi doğrultusunda siyasal gelişmelere, toplumsal dönüşüme etkide bulunması çok stratejiktir. Bu, kadın özgürlük çizgisinin genel gelişmelere tazyikte bulunmasında ön açıcı olmaktır.

Tabii ki PKK içindeki kadın örgütlülüğünü daha güçlü geliştirme, gelişime daha üst düzeylerde katılım sağlama boyutunda hala kat edilmesi gereken aşamalar var, kadının kendi iç engellerine karşı daha güçlü mücadele verme sorunu vardır. Zaten süreçle PKK içindeki kadın gücü, 1.YAJK Konferansı ile PAJK'la da eşgüdümlü olarak YAJK adıyla kendini örgütledi. Kadın boyutuyla yaşanan sorunları aşmak, yine topluma model oluşturacak kişilik ve kimliği yaratmak açısından elbetteki bu örgütlenmenin önemi çok boyutludur. Konferanstan bugüne kadar da kendi iç sistemini oturtma ve ideolojik alanda daha güçlü kendini örgütleme çalışmasını yürütmektedir. Bu yönlü alanlarda komiteleşme çalışmalarını, yine eğitim çalışmalarını sürdürmektedir.

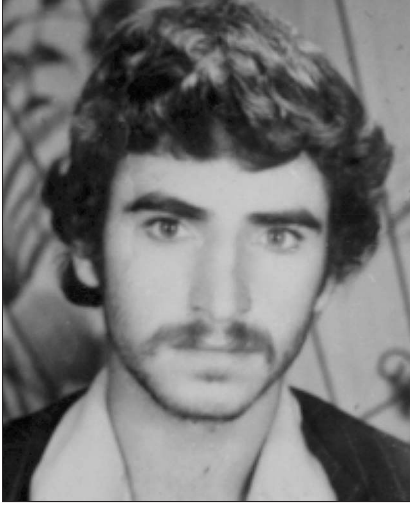
Sonuç olarak yeniden yapılanan PKK'de kadın özgün örgütlülüğünün adı olan YAJK, çok tarihi ve önemli sorumluluklarla karşı karşıyadır. PKK'nin başlangıç karakterinde varolan özgürlükçü, eşitlikçi öz, egemenlikli sistemin varlığı karşısında çok güçlü mücadeleyi vermeyi hala zorunlu kılmaktadır. Ve yaşadığımız topraklarda namus mücadelesinin, PKK'nin ilk çıkışında olduğu gibi 'tarihsel, toplumsal anlamı olan bir namus eylemi' olarak geliştirilmesinin zorunluluğu vardır. Bunun öncü gücü de kadındır. Bu anlamda YAJK, PKK ve PAJK ile ortak örgütlülüğünde, ideolojik sahadaki mücadelesini kadınlığa, insanlığa yaraşır bir yeni yaşamı, yeni insanı yaratma boyutunda verecektir. Önderliğimiz, tüm şehitlerimiz ve mücadele tarihi boyunca ortaya çıkan tüm direniş değerlerimiz, YAJK'ın üzerinde yükseldiği temeldir. Yine PKK'nin yeniden inşa çalışmalarına ve kongre çalışmalarına aktif sorumluluk alarak katılan ***Şehit Viyan*** arkadaşın fedai ve özgürlük çizgisine kendini bir bütün olarak adayan partileşme kimliği ve onurlu özgür kadın kimliği, YAJK'ın esas aldığı kimliktir. Bu çizgi ile yeniden partileşmek, zaferi yaratacak ve özgürlük, eşitlik ihtiyacını karşılayacak yaşamı, kadını ve erkeği biçimlendirecek tarihi adım olacaktır.

> "PKK madem ki Kürt'ü özgür, eşit temellerde yeniden yaratacaktı, o zaman bu kimliğin temel bir parçası olan kadın da bu yaratım eyleminde mutlaka yer alacaktı, bu kızgın ve zorlu savaşım içerisine her şeyiyle girecekti. Madem ki kadında kilitlenen namus anlayışı ile bir bütün toplumun eli yağı bağlanmış, köleleştirilmişti, öyleyse bu mücadele de en başta kadın ve namus etrafında geliştirilen bu derin anlam yitimine yeni anlamlar yükleyecekti"

Zamanın hükmü geçmez ki bu asırlık acılara

Adı, Soyadı: **Ekrem GÜL**
Kod Adı: **Felat PiROZ**
Doğum yeri ve tarihi:
Amed, 1970
Mücadeleye katılım tarihi:
1990, İzmir
Şehadet tarihi ve yeri: **2 Nisan 1994, Hazro**

Adı, Soyadı: **İhsan GÜL**
Kod Adı: **Xebat**
Doğum yeri ve tarihi:
Amed, 1961
Mücadeleye katılım tarihi:
1991
Şehadet tarihi ve yeri:
1995, Adıyaman

Hani her insanın yüreğinin ince bir sızısı vardır. Hani özlenen, uğruna hasretler çekilen, umutlar büyütülen. Hani içine çocukluk anılarının, yiğitlik öykülerinin, sevda hikayelerinin sığdığı şehirler vardır. Sığmak bir yana, bunların adından taştığı şehirler vardır. Adı anıldığında, kavganın sert rüzgarlarının gelip yüzünüze çarptığı, direnişinin sizi baştan başa bir heyecan fırtınasına sürüklediği ve damarlarınızda dolaşan asi kanın birden kaynadığını hissettiğiniz kentler vardır. Hani devrim sonrasında verilmiş bir sözünüz olduğu için, mutlaka görmeniz gereken yerler vardır. Ve bu davaya baş koymuş, inanmış, emek harcamış herkesin bildiği, mutlak uğrayacağı tek bir şehir vardır: AMED! Hani '*elimizde çiçekler, çiçekler içinde bir ülke getirmek ve analarımızın yorgun dizlerine başımızı koymak'* için sabırla beklediğimiz bir kent vardır. Düşlerimiz, umutlarımız, sevdalarımız bu kentin surlarına asılı kalmış sanki. Bıraktığımız yerde, oracıkta bizi bekler hepsi. Orada doğduğumuz, nefes aldığımız için değil, 12 Eylül'de bu şehrin surlarına çarpıp duran işkence seslerini duyduğumuz, sokaklarında bağıra çağıra top koşturan yüzü terli, gülen gözlü ve erkenden öğrendikleri qırıxlıklarına şefkatle baktığımız, serhildanlarda kendilerinden büyük yiğitlikleri ile tanıdığımız Amed çocuklarına bağlandığımız için hepimiz uğrayacağız bu kente mutlaka.

Ve anılardır bize bu kenti özleten, sevdiren... Şimdi her biri ya bir dağ başında ya da bir ağaç gölgesinde upuzun yatan gençlerimizin anıları bunlar... Belki o hayat karşısında incecik dallar gibi kırıldığımızda bu dirençsizliğimizden bizi utandırırcasına sokaklarda oyun oynayan bu şen şakrak çocuklardan bazıları şimdi bir dağ doruğunda veya bir ağacın gölgesinde yatıyor.

Amed'i bize bu kadar sevdiren budur işte. Bir daha geri gelmeyeceğini bildiğimiz; adları, sesleri, kokuları, 0yaşanmamış sevdaları ve kavuşulmadık umutları ile bu kentin havasını solumuş, soluklarından bir parçayı bize bırakmış yiğitlerimizdendir bu kenti böylesine kutsal belleyişimiz. ***İhsan, Ekrem, Mahmut*** ve Onlar'ın yaşıtı, yoldaşı olan gençlerimiz sevgilerini ve bu topraklara bağlılıklarını öyle sözde değil, canlarıyla ödedikleri içindir böylesi bağlanmamız bu kente.

Amed'de her şey bir yarımın toplamıdır. Yarım kalan sözler, yarım kalan hayaller, yarım kalan tahsil, yaşamak adına yarım kalan her şey. Yüreğimizde, sözlerimizde, hayallerimizde yarım kalan her şey tamamlansın diye hayatlarımızı orta yerinden bilmem kaç parçaya bölen gidişlerdir bizim sözlerimizi de böylesi yarım bırakan. Hep yazılmaya çalışılan, ama bir türlü hepsini anlatacak takati bulamayan sözlerimiz, zamanın acımasızlığında yitmesin, kaybolmasın diye anlatmak istedik İhsan'ı, anlatmak istedik Ekrem'i ve yüreğimizi bilmem kaç parçaya bölen bu yitip gitmeleri.

Artık kararlıyız. Yarım kalsa da ziyanı yok. Onların izinde yürüyenler tamamlar dedik yarım bıraktıklarımızı. ***Cemal (Mahmut Gül, 1996/Amed)*** yoldaş tamamlar, ***İrfan (Fesih Çelikbilek, Şubat 1996/Piran), A.Kadir Çelikbilek (milis/katledildi), Sosin (Jiyan Özer, Nisan 1997/Kerboran)*** tamamlar, ***Newroz (... Gül, Kasım 1997/Sason)*** tamamlar dedik. Onlar tamamladı, bize de sevdalarını yazmak kaldı çok zor da olsa. Onlar, bizim anlatamadığımız Amed sevdasını *"Amed'e ulaşamasam bile oraya giderken ölmek de benim için bir onurdur"* diyerek, ***Ş. Harun (Hüseyin Özbey)*** arkadaşla birlikte Amed'e ulaşmaya çalışırken şehit düşen Newroz heval anlatmış işte. O yolda ölmenin bile kendisi için büyük onur olduğunu söyleyerek.

Onlar yaşamlarının en güzel çağlarını bu yarımlıkların üstüne koyarak gittiler ve tamamladılar kendi paylarına. Her birinin yaşamı ve şehadeti bedenimizdeki damarları yırtar gibi bir acıyla yüreklerimizin kapılarını çaldıkça, bizim de anlatacaklarımız olmalı dedik. İki evladını yitirmiş, şimdi dağda gerilla olan diğer oğlundan küçük de olsa bir haber alabilmek için yüreği her gün kanayan bir ananın yarasını herkes bilmeliydi artık. Zaman meydanlarda öyle avazı çıktığı kadar bağırıp, 'her şey unutulur' diyecek kadar pervasızlaşmamalıydı.

Zamanın her şeye işleyen hükmü, bu topraklarda bir tek acılarımıza söz geçiremiyor halbuki. Her şeyi acımasız girdabına çeken zamanın karşısında hep su yüzünde kalan, hep kanayan yaralarımız bir gün olsun terk etmiyor ömrümüzün değdiği mekanları. Şikayet edecek de değiliz bundan. Biz yaralarımızı acılarımızla sağaltmayı, sevincimizi de, soluğumuzu da onunla yaşamayı öğrendik bu kavga başladı başlayalı. Herkes suskunluğumuzun sebebinin, insana acılarını koynunda taşıyacak kadar olgun ve dirençli olmayı öğreten bir kentte doğmak olduğunu bilmeli sadece. Bilinmesini istediğimiz tek gerçek bu...

Bunun için her biri bir diğerini takip eden, mücadelede birbirine sıra vermeyecek kadar aceleci, gençliklerinin en güzel çağlarını kavgaya adayacak kadar kararlı bu gençlerin hayatından bize kalan parçaları anlatmak istedik. Gerisi onlarla nöbet tutmuş, aynı mevzide savaşmış, geceleri gözlerini yıldızlı gökyüzüne dikip gelecek düşleri kurmuş, yaralandıklarında sırtında taşımış, belki de son nefeslerine tanıklık etmiş olan yoldaşlarına düşer. Eğer onlardan hala o günlere dair anılarını taşıyan varsa, gelin birleştirelim deriz. Bizde kalan yarımları ve sizdekileri birleştirelim. Az zamana sığmış ve kavganın, direnmenin, pusunun, adres sormaz kurşunların gölgesinde kalarak hayatın özsuyunu emmiş bu insanları zihinlere bin yıllık bir çınar gibi ekelim.

Önce Ekrem'di giden. Önce Ekrem'di bizi yarım bırakan... Aslında giderken yarım bırakmadı her şeyi. O'nun devrimcilikten önce yaşadıkları da hep en güzel yerinde yarım bırakıldı. Hep sorumluluklar yükledi küçük omuzlarına. Büyümeye ve sorumluluklar almaya hep erken başladı. Bu yüzden de en erkencimiz O oldu. Erken giden ve erken şehit düşen... Ve ilk yarımımızın, durmadan kanayan yaramızın adı oluyor Ekrem. Acılarımız isyan, acılarımızın yemin, acılarımız haykırış oluyor.

Babasını erken kaybettiğinden okulunu yarıda bırakmak zorunda kaldı. İzmir'e abisinin yanına giderek, ailenin geçimine katkı sunmak sorumluluğunu o küçük omuzlarına aldı. İlk yarım bıraktığı şey; Amed sokaklarında oynadığı oyunlardı. Bir gün tamamlamak üzere geçmişe dair her şeyi ardında bırakarak gurbet mi sürgün mü belli olmayan bir yaşam kavgasına girişti. Ama O sakin ve sabırlı kişiliğini büyük şehirlerin karmaşasında da korumayı bildi. Kimbilir belki de bu kadar çok Ruhi Su dinlediği içindi. Hüznün, acıların harmanlandığı ve insanı inceden inceye isyana çağıran bu müzikler, O'nun ruhunu dinlendiren, özlemlerinin acısını avutuğu tek şeydi. Mücadelesi de aynen o türküler gibiydi. İnceden inceye insanı saran bir isyandı O'nun devrimciliği de. Ailesine karşı sorumluydu ve bu sorumluluğu, tek doğru yol olarak benimsediği PKK'yi ailesine sevdirmek için harcadığı çabalarla da gösterdi.

Ailenin tüm bireylerini mücadele içine çekmek sorumluluğu vardı bu kez. Onurlu yaşamak herkesin hakkıysa, bunu yapmalıydı. İzmir'de İHD'nin kurulmasında O'nun büyük sabrı, emekleri vardır. Ama her konuda bu kadar sabırlı değildi. Cahillik bir kader değildi ve O'na boyun eğen herkese karşı sabırsız bir öfke dolardı. Kendi imkanları ile okumayı öğrenmişti. Kitapları su içer gibi okurdu. Okudukça, bilmenin son sınırına varılmamış bir erdem olduğunu anlardı. Kitaplarda adı geçen kahramanlıklar sabırsızlığını kamçılıyordu. Artık kendi hayatının hikayesini yazmak için yollara düşmek zamanı gelmişti.

Mahmut Gül (Cemal)

... Gül (Newroz)

Her şeyi acımasız girdabına çeken zamanın karşısında hep su yüzünde kalan, hep kanayan yaralarımız bir gün olsun terk etmiyor ömrümüzün değdiği mekanları. Şikayet edecek de değiliz bundan. Biz yaralarımızı acılarımızla sağaltmayı, sevincimizi de, soluğumuzu da onunla yaşamayı öğrendik bu kavga başladı başlayalı. Herkes suskunluğumuzun sebebinin, insana acılarını koynunda taşıyacak kadar olgun ve dirençli olmayı öğreten bir kentte doğmak olduğunu bilmeli sadece. Bilinmesini istediğimiz tek gerçek bu...

Ve yarım bıraktıklarını almak için Amed'e dönme zamanı...

Dedik ya; O'nunkisi sabırla, bilinçle sınanmış inceden inceye süren bir isyandı. Bu yüzden gerilla kimliğini çok çabuk benimsemişti. Yaşamda, savaşta, yoldaşları ile paylaşımda her şey tamdı. Bu yaşamda her şey tam olmak zorunda idi. Üslubu, savaş tarzı, gülüşü, konuşması, tavrı, öfkesi ve sevgisi... Hepsi tamdı. Eksik değildi. O'nun her şeyi kendinden taşardı. Fedakarlığı, etkileme gücü, ciddiyeti, samimiyeti ve öğrenme isteği... Pes etmek yoktu O'nun yaşam kanununda. O ki küçük bir çocukken bile yaşamın zorluklarına teslim olmamıştı. Zorlukların, direncini kırmasına izin vermemişti. Şimdi insanın göğe en yakın olduğu bu dağ doruğunda, belinde raxtı, elinde namluya sürülmüş mermisi ile silahı varken ne pes ettirebilirdi ki O'nu.

Geçmişe özlem duymak başka bir şeydi. Yani Amed' i özlemek. Çocukluk arkadaşlarını göremeden bir çoğunun bu kavgada yittiğini duyduğunda, içinin acıması başkalaşırdı. Ama geçmiş O'nun gelecek umutlarını gölgelemez, tam tersine sabah güneşinin sıcak, huzurlu ışınları gibi ısıtırdı. Geçmişe geleceğin üstünü bir sis gibi kaplamazdı. Geçmiş karanlıkta O'na yol gösteren ayışığı gibi aydınlatırdı gelecek düşünü. Gülüşü yüzünün hiç değişmeyen rengi idi. Yoldaşlarını moralsiz görmeye dayanamaz, mutlaka kendi enerjisini onlara da taşırmanın bir yolunu bulurdu.

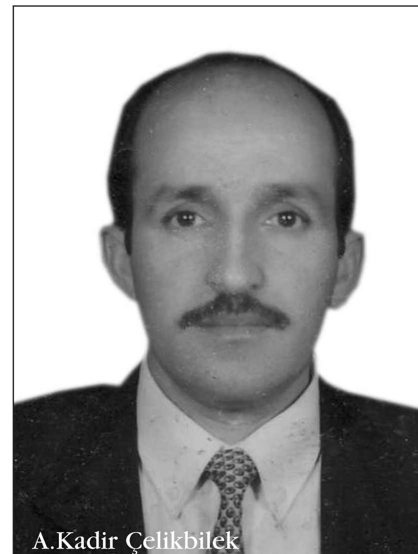
Ruhi Su diyordu ya *'benim kabem emektir. Kuran da kurtaran da emekçi insanlardır.'* O da herkesin emeği ile hükmünü sürdüğü bu hayatta başka bir efendi tanımazdı zaten. O'nun efendisi emekti. O zaman pes etmek de neyin nesiydi. Emekle büyüdüğü için aldığı görevler O'nun üstünde eğreti durmazdı. Bir süre Amed eyaletinde bölük komutanlığı yaptıktan sonra, 1994 yılında gerçekleşen Amed eyalet konferansı kararları gereğince cephe faaliyetlerine geçer. Bu çalışmalarda halkın eğitilmesi ve örgütlenmesinde büyük başarı gösterir. Emekle yoğrulanların ikinci adıdır başarı.

Takvimler 2 Nisan'ı gösteriyordur. Karanlığın çökmesiyle beraber Hazro'da birlikte faaliyet yürüttükleri Munzur arkadaşla harekete geçerler. Birden kendilerini pusunun içinde bulurlar. Her taraftan üzerlerine ateş açılır. Ekrem arkadaşın pusuyu aşma imkanı vardır. Ama O yoldaşlarını bekler, çıkacaksa birlikte çıkacaklardır, başka türlüsünü kabul etmez. Zaten O'na yakışan da buydu. Saatlerce çatışırlar, direneceklerdi. Son mermisine kadar çatışır ve yaralanır. Mermileri bittikten sonra silahını kırarak kendisini önündeki uçurumun kollarına atar ve şehadete ulaşır. Amed'de Beritan ruhu yaşamalıdır. Amed'in direnen yüzüne en çok yakışan direniştir çünkü. O, bütün hayatı kendisine yakıştığı gibiydi. O bu yaşamın direniş yanına çok yakışıyordu.

Hayata erken başladı, kavgaya erken atıldı ve en erken gidenimiz de O oldu ardında bir direniş çağrısı, ölümsüzlükte kavuşma sözü bırakarak. Abisi İhsan da, Mahmut da, Newroz da, Sosin da ve ailesinin tüm gençleri bu söze sadık kaldılar. O'nun erken başlayan soluk soluğa serüvenine yetişmek için birbiri ardı sıra yittiler. Yarım kalan biziz artık. Onlar ölümsüzlük denen büyük erdemde tamamladılar yarımları...

Fesih Çelikbilek (İrfan)

A.Kadir Çelikbilek

Mücadele arkadaşları

Mücadele aydınlanma ve propaganda alanında yürütülecektir

Türkiye'de siyasal, sosyal, ekonomik ve ideolojik alanlarda sorunlar yaşanmaktadır. Üstelik yaşanan bu sorunları dönemsel sorunlar olarak da ele almak mümkün değildir. Çünkü bu sorunların sistemsel boyutta ele alınıp çözülmesi gerekiyor. Bu nedenle Türkiye'nin yaşadığı sorunlar yapısal düzeyde öne çıkmaktadır.

Türkiye'nin yaşadığı bu sorunlar nasıl çözüme kavuşacak, kimler bu sorunların çözümünde rol sahibi olacak? Bu soruların her biri birer tartışma konusudur. Ne yazık ki tartışma konusu olan bu soruların açık cevabı, ilgili olan çevrelerce verilememektedir. Sorunların çözümünde etkili olacaklar rollerini sahiplenmeyerek, cevap yerlerini boş bırakmaktadır.

Türkiye'de üst yapı ve alt yapı kurumları arasında çelişkiler yaşanmaktadır. Hatta bu çelişki birbirlerinden kopuşu ifade etmektedir. Bu anlamda denilebilir ki Türkiye'de toplumsal ideolojik alan ile siyasal üst yapı kurumları arasında derin bir ayrışma yaşanmaktadır. Üst yapı kurumları toplumsal yapıdan ayrışmış, farklı bir güzergaha girmiştir. Türkiye toplumunu temsil etmemektedir. Siyasal üst yapı kurumları ise tamamıyla aşılmıştır. Toplum ise kendi içinde yaşadığı sorunlara çözüm arayışları içine girerek, yetersiz de olsa bunu pratikleştirme çabası içerisinde bulunmaktadır. Toplumun mevcut düzen partilerinden umudunu kesmesi ve güvenmemesi de bu gerçeklik içinde yerini bulmaktadır.

İdeolojik anlamda sistemin mayası olan kemalizm yeniden yorumlara tabi tutulurken, sistemin çerçevesini oluşturan Türkiyelilik kavramı da yeniden ele alınmaktadır. Yeni bir anayasanın oluşturulması ve 'anayasal vatandaşlık' gibi kavramlar tartışılmaya başlanmıştır. Bu gerçeklik, Türkiye'de ideolojik ve siyasal kırılmanın yaşanmasına paralel olarak, bu alanlarda yeniden yapılanmanın bir gerekliliği haline geldiğini göstermektedir.

Bu gerekliliklerin yerine getirilememesi, beraberinde ciddi sorunlar da yaratmaktadır. Tarihte bunun birçok örneği bulunmaktadır. Halkların tarihinde yaşanan sapmalar büyük felaketlere neden olmuştur. Faşizm vb insanlık karşıtı diktatöryal devlet biçimleri hep böylesi koşullarda oluşmuştur. Bunun önüne geçilmesi de halkların tarihinde yaşanan sapmalara müsade etmeyen doğru yaklaşım ve tutumların öne çıkarılmasıyla mümkün olacaktır.

Türkiye'de bu alanda tam bir boşluk yaşanmaktadır. Bunun karşısında bu boşluğu giderecek doğru tutumlar öne çıkarılmak istense de yeterince karşılığını bulamamaktadır. KKK'nin ilan ettiği ateşkes ve Türkiye'nin yeniden şekillendirilmesi yaklaşımı, bunun somut fadesi olarak yerini bulmaktadır.

KKK'nin ilan ettiği ateşkes, güçlü olunduğu bir süreçte bir kazanım olarak bugüne kadar sorunların çözümünde izlenen yol ve sergilenen yaklaşımların çözümsüzlüğünü gidermek amacıyla gerçekleşmiştir. Siyaset ve toplumun nefes almasını sağlayarak bir sorgulamadan da öte, sorunların çözümüne dair adımların atılması için çözüm sürecinin başlamasına olanak yaratmıştır. Tarihsel olarak bir fırsat sunmuştur. Bu fırsatın nasıl değerlendirilmek istendiği, aynı zamanda halkların tarihinde yaşanma olasılığı olan sapmaların da nasıl giderileceği yönünde çözümleyici bir yanıt niteliğindedir.

Türkiye'de henüz yaşanacak sapmanın önüne tarihsel olarak nasıl geçilebileceğine dair bir yanıt verilemediği gibi, toplumsal alanda bu süreci olgunlaştıracak ve doğru cevapların verilmesini sağlayacak olan kurumlar da rollerini yeterince oynayamamaktadır.

Basın yayın araçları aydınlanma kurumlarının aynasıdır

Toplumsal alanda bu cevapları geliştirecek olanlar, aydınlanma kurumlarından başkaları değildir. Aydınlar, üniversiteler, basın yayın organları vb düşünce ve aydınlanma güçleri bu rolleri oynayacak olanlardır. Bu merkezlerde cılız da olsa olumlu denebilecek görüşler çıksa da bunlar bir yeterliliği teşkil etmemektedir. Özellikle de basın yayın organları bu konuda yetersiz kalmaktadır.

"Statükocu basın, yürüttüğü kirli savaşın edebiyatını yaparak, kendini aklamak ve işlenen suçları tarihe 'kahramanlık' olarak geçirmek için propoganda yapmaktadır. Bunlar gericileşen, aşılan güçlerin politikalarını taşırmaktan öte bir rol oynamadığı gibi, ne kendi saflarında ayrık bir sesin çıkmasına ne de karşıt görüşlerin topluma yansıyarak etkide bulunmasına müsade etmektedir O nedenle toplumu tek yanlı bilgi etrafında yönlendiren bir konumda bulunmaktadır"

Türkiye'deki basın yayın organlarını kendi özgünlüğü içinde ele almanın gereği de burada açığa çıkmaktadır. Çünkü açığa çıkan bu gerçeklik, basın yayın organlarının aydınlanma kurumları içinde oynamaları gereken asıl rolü neden oynayamadıklarına da açıklık getirmektedir.

Basın yayın araçları, bir nevi tüm aydınlanma kurumlarının aynası olmaktadır. Türkiye'deki siyasal rejim tabandan bir zorlanma ile değil, tamamen üstten şekillendirilmiştir. Üstten şekillendirilen bu sistemin toplumu etkisi altına almasında ise üst yapı kurumlarının etkisi belirleyici olmuştur. İdeolojik tazyik ve şiddet burada etkili rol oynamıştır. Bu anlamda toplum üzerinde üst yapı kurumlarının etkisinin büyük olduğunu söylemek mümkündür. Aynı şekilde, üst yapı kurumlarının toplum üzerindeki etkisini kırmak için de ideolojik tazyikin etkisinin büyük olacağını söylemek mümkündür. Yine ideolojik kalıpların aşılmasında da ideolojik tazyik aynı şekilde rolünü oynayacaktır. Burada rol yeniden basın yayın organlarına düşmektedir.

Örgütlü toplum ve ideolojik yapılanmada ısrar, bu rolün oynanmasında öne çıkan olgular olmaktadır. Ne yazık ki Türkiye'deki basın yayın organlarının bu iki olgunun geliştirilmesinde ve etkili hale getirilmesinde rollerini yeterince oynadıklarını söylemek mümkün değildir.

Halbuki Türkiye'de basın yayın organlarının günümüz koşullarında oynamaları gereken bu rolü sahiplenebilmelerinin olanakları fazlası ile bulunmaktadır. Türkiye'de siyasal ve ideolojik anlamda bir kırılmanın yaşanması, tüm bu alanlarda yeniden bir yapılanma gereğinin açığa çıkması, Türkiye toplumunun buna hazır olma gerçeği, bu anlamda gerekli olan koşulları da yaratmaktadır. Bu gerçeğe rağmen basın yayın organlarının bunları yeterince görerek, gereklerinin yerine getirilmesi doğrultusunda etkili adımlar attığını söylemek de mümkün olmamaktadır.

Türkiye'de her alanda yenilenme ve değişim bir ihtiyaç haline gelmiştir. Artık eskimiş olan siyasal partiler ve söylemler toplum içinde rağbet görmemekte ve ciddiye alınmamaktadır. Tabular yıkılmıştır. Toplum tarafından bugüne kadar tartışılmaz kabul edilen, neredeyse önünde secdeye eğilir gibi eğilinen tabular tartışılmakta ve sorgulanmaktadır. Ordu tartışılmaktadır, ulusal düzeyde kabul edilen özel kirli savaş karşısında tutum belirlenmektedir. 'Vatan borcu, namus borcu' diye kabul edilen askerliğe çocuklar gönderilmek istenmemektedir. Bunlar, toplumun istediği değişimin rengini de ortaya koyan gerçeklikler olmaktadır.

Tüm bunlarda gösteriyor ki Türkiye'de siyasal, toplumsal ve ideolojik anlamda değişimin ısrarla kendini dayattığı bir sürece girilmiştir. Asıl sorun da bu gerçekliğin doğru algılanarak, harekete geçilmesi noktasında başlamaktadır. Bu alanda tam bir boşluk yaşanmaktadır. Gerekli toplumsal koşullar hazırdır, ama bunu doğru algılayarak yönlendirecek olan asıl rol sahipleri, kendilerini bu tarihsel rolü oynayacak bir şekilde konumlandırmamışlardır.

Türkiye'de bu rolün oynanmasında etkin görev sahibi olacak olanların başında ise kuşkusuz aydınlanma kurumları gelmektedir. Aydınlanma kurumları sadece sorunları gören, onları analiz eden organlar değildirler. Bunlarla birlikte, sorunların çözümünde harekete geçirici, örgütleyici rollerinin bulunduğu gerçekliği de görülmelidir. Her toplumsal harekette değişim ve yenilenmenin yaşanmasında, aydınlanma hareketlerinin rolü ve önemi yadsınamamaktadır. Oynanan bu rol zaman ve mekana göre farklılıklar taşısa da her zaman yer ve önemini korumuş, hala da korumaya devam etmektedir. Günümüzde basın yayın organları bu rolün oynanmasında önemli bir yerin sahibi olmaktadırlar.

Basın yayındaki eğilimler egemenler arasındaki ideolojik farklılığa dayanır

Türkiye'nin içinden geçtiği tarihsel süreç, bu gerçeği daha da önemli bir hale getirmektedir. Bu gerçekliği esas alarak, Türkiye'de basın yayın organlarını ele almanın ve bir değerlendirmeye tabi tutmanın gereği de açığa çıkmaktadır.

Türkiye'de aydınlanma kurumlarının ve basın yayın organlarının oynamaları gereken asıl rolleri oynadıklarını söylemek mümkün değildir. Toplumcu bir güzergahta yol almaktan daha çok, ağırlıklı olarak egemen, aşılan, gericileşen saflarda kendilerine yer belirler konumdadırlar. Bu yönüyle toplumsal ve tarihsel anlamda ihtiyaçları karşılamaktan uzaktırlar. Buna rağmen ileriye yönelik gelişen, olması gereken yöne doğru hareket eden bir canlılığı içinde taşıyanlar da bulunmaktadır. Asıl olan da Türkiye'de aydınlanma hareketi içinde ve özel olarak da basın yayın alanında yakalanması gereken bu yönü görerek, ileriye doğru hareket edebilme gücünü göstermektir.

Bu yaklaşımdan hareketle, Türkiye'deki basın yayın organlarını kendi içinde iki farklı kategoride ele almak mümkündür. Bu kategorilerin içinde yer alanlar, kendi içlerinde ısrarlı olanlar ve kaygan zeminde bulunanlar biçiminde ayrışmaktadır. Türkiye'deki basın yayın organları günlük olarak incelendiğinde, bu gerçek açık bir şekilde görülmektedir.

Türkiye'de egemen sistemden yana olan basın yayın organlarının tek bir bütün oluşturduğunu söylemek olanaklı değildir. Türkiye'de farklı sermaye grupları bulunmaktadır ve bunlar da farklı uluslararası güçlere dayanmaktadır. Türkiye'de egemenlerin kendi aralarındaki çelişkiler ve basın yayın alanında yaşanan farklılaşmaların asıl nedenini de bu gerçeklik oluşturmaktadır. Türkiye'de medya kurumlarının o kadar fazla olması da bu gerçeklik içinde yerini bulmaktadır. Türkiye'de ideolojik ve siyasal anlamda egemenler arasındaki farklılığa paralel olarak basın yayın organlarında yaşanan eğilimler de buna göre oluşmaktadır.

Türkiye'de siyasal alana damgasını vuran farklı eğilimler daha önce tartışma konusu yapılmış, topluma taşırılmış, buna göre çeşitli isimler altında da kategorize edilmişlerdir. Bunlar statükocular, klasik politikaların dışına çıkılmasını isteyenler, islami kesimler vb biçiminde değerlendirilmişlerdir. Bunların tamamı kendilerini basın yayın araçlarıyla ifade etmektedir.

Statükocu basın, yürüttüğü kirli savaşın edebiyatını yaparak, kendini aklamak ve işlenen suçları tarihe 'kahramanlık' olarak geçirmek için propoganda yapmaktadır. Bunlar egemenlikli, gericileşen, aşılan güçlerin politikalarını gündeme taşırmaktan öte bir rol oynamadıkları gibi, ne kendi saflarında ayrık bir sesin çıkmasına ne de karşıt görüşlerin topluma yansıyarak etkide bulunmasına müsade etmektedirler. O nedenle de toplumu tek yanlı bilgi etrafında maniple eden, yönlendiren, tutum sergileyen, enforme eden bir konumda bulunmaktadır. Klasik politikada ısrarın artık sonuç vermeyeceği olgusundan hareket eden basın ise burjuva liberal bir sunumla hareket etmesine rağmen, temel konularda statükocu basın ile karşı karşıya gelmekten kaçınmakta, daha çok kaçak döğüşü esas alan, zorlandığında çark ederek, kraldan daha çok kralcı kesilen bir tutum sergilemektedir. Bu özellikle ulusal diye nitelenen konularda çok bariz bir şekilde görülebilmektedir. Kendisini islami olarak adlandıran basın da –adı üzerinde– islami motifle hareket ederek, aşılan, gericileşen egemenlikli sisteme yeni nefes boruları kazandırarak, diğer basın yayın organlarıyla aynı potada buluşmaktan öteye gidememektedir.

Kendine ilerici, demokrat adını veren basın yayın organları ise egemen sistemin basın yayınından farklı görece ayrılıklar taşısa da önlerine çıkarılan engellenmeler nedeniyle fazla zorlayıcı olamamakta, asıl oynamaları gereken rolü oynamaktan uzak bir konumda bulunmaktadır. Bunlar da egemenlikli sistemden yana olan basın yayın kurumlarının yaşadığı türden sorunlar yaşamaktadır. Onlar da kendi içlerinde parçalı bir duruşa sahip olmakta ve kronik bir muhalefet olma özelliğini aşamamaktadır. Kendi içlerinde parçalıdırlar, ulusal konular söz konusu olduğunda, içinde yer aldıkları sistemi zorlamamakta ve ege-

menlikli, statükocu aşılan basın ile ortak noktalarda buluşmaktadırlar. O nedenle denilebilir ki Türkiye'deki egemenlikli sistemin kendi içindeki parçalı hali bu biçimde kategorize edilen basın yayın kurumları içinde de etkisini göstermektedir.

Türk basını ateşkes sürecinde gerçeği karartma kurumları olarak rol oynuyor

Bu çerçevede Türkiye'de KKK'nin ilan ettiği ateşkes karşısında özde birleşseler de egemenlikli basın yayın organlarında parçalı duruşlar ortaya çıkmaktadır. Olumsuz, 'bekle gör'cü yaklaşanlar görülürken, anlamaya çalışan ve atılan bu adımı reddetmeyenler de bulunmaktadır. Fakat hangi biçimde olursa olsun, hangi sözcüklerle dile getirilirse getirilsin KKK'nin ateşkes ilanıyla birlikte yaşanmaya başlayan ve önü açılan süreci gerektiği gibi ele aldıklarını, değerlendirdiklerini söylemek olanaklı değildir. Görmezden gelen, oyalayan, güven vermeyen yaklaşımlar daha baskın çıkmaktadır. Bunlar değişik biçimlerde topluma taşırılmaktadır.

Ateşkes süreci Türkiye'de toplumun değişik kesimleri tarafından her düzeyde tartışılmakta ve tv ekranlarına, radyolara, gazetelere, dergilere, internet sayfalarına yansıtılmaktadır. Ağırlıklı olarak da Türkiye'deki hakim egemenlikli bakış açısına göre görüşler dile getirilmekte ve gerçekler toplumdan gizlenmek istenmektedir. Bu anlamda Türkiye'de toplumu aydınlatma ile görevli olanlar, çoğunlukla asıl oynamaları gereken rollerini oynamaktan uzaktır. Her şeyden önce toplumu yanlış bilgilendirmekte ve yönlendirmektedirler. Sözde araştırma merkezlerince bu doğrultuda teoriler geliştirilmekte ve stratejiler belirlenmektedir. Tüm bunlar da basın yayın organlarında bilir ya da uzman kişi ve kurumlar tarafından topluma sunulmaktadır. Yapılan açıklama, tartışma ve haber haline getirilen konularda bunlar açık bir şekilde dile getirilmektedir. İlan edilen ateşkes farklı ele alınmakta ve topluma yanlış sunulmaktadır. Böylece daha önceki süreçlerde ilan edilen ateşkeslere gösterilen benzeri yaklaşımlar içine girilmekte, aynı sözcüklere yer verilmekte ve her şeyi farklı göstererek, gerçekleri karartma kurumları olarak rol oynamaktadırlar.

Oysaki gerçekler, yapılan açıklama ve dile getirilen görüşlerden daha farklıdır. Ateşkes, zayıf ve güç kaybeden bir güç tarafından değil, tersine, yükselişe geçen, koşulların lehine olduğu, içinde bulunduğu pozisyon itibariyle daha güçlü bir şekilde atağa kalkacak olan bir güç tarafından ilan edilmiştir. Ateşkes, Türkiye'de tabu olarak kabul edilen ordunun tartışma konusu haline geldiği, yaşadığı yozlaşma ve çeteleşme nedeni ile prestij kaybettiği; halkta savaş karşıtlığı eğiliminin giderek güçlendiği, gerek ülke içinde gerekse de uluslararası alanda barış için çağrıların yapıldığı bir süreçte tüm bu güçlere verilen bir yanıt ve her yönüyle bir kazanım olarak yerini bulmuştur.

Alternatif basın savaş kışkırtıcılığına cepheden tavır almalıdır

Tüm bunların dışında kalan, egemen, aşılan, statükocu basın yayın karşısında yer alan, konumu farklı olan alternatif özgür basının varlığını da burada görmek gerekmektedir. Türkiye'deki alternatif özgür basın kendi güzergahında yol almakla birlikte, çok ciddi engellenmeler ile karşılaşmaktadır. Ateşkes sürecinde asıl mücadelenin basın yayın alanında süren propoganda ile kazanılacağı gerçeğini yeterince pratikleştirememiştir. Aynı zamanda kendi içinde de ciddi yetersizlikler yaşamakta, henüz kendisinden beklenen düzeyi yakalayamadığı gibi, varolan koşul ve imkanları gerektiği gibi değerlendirememektedir.

Bu gerçeklik, alternatif özgür basın tarafından KKK'nin ilan ettiği ateşkesin yeterince topluma mal edilememesi gerçeğinde de açığa çıkmıştır. Alternatif özgür basını sadece habercilik olarak ele almak, olup biteni dışarıya yansıtmak olarak görmemek gerekir. Alternatif özgür basının toplumun kendini öz yeterlilik temellerinde örgütlendirilmesinde de görev ve sorumlulukları vardır. O nedenle de KKK'nin ilan ettiği ateşkese yönelik tutumu, bu gerçekliğe göre belirlenmektedir. Bu anlamda ateşkes bilincinin topluma yedirilmesi görevinden de sorumludur. Bu gerçekliği iyi görüp değerlendirmek, Türkiye'de alternatif özgür basın yayın organlarının rollerini oynamalarında önemli bir husus olarak öne çıkmaktadır.

Genelde Kürt sorununun çözümü ve Türkiye'nin demokratikleşmesi gündemde ise ateşkes sürecinin söz konusu sorunların çözümüne vesile olmasının bilincini Kürt ve Türk kamuoyuna taşırma gibi bir görevin de sahibi olunmaktadır. Bu gerçeklikten hareketle özgür basın gerçekleri topluma ulaştırırken, gerek haber ve yorum gerekse de görsel aktarımlarında politik hassasiyetleri de gözeten bir yayın çizgisini izlemek ve uygulamakla yükümlü bir hale gelmektedir. İlkelerinden taviz vermeden savaş kışkırtıcılığına cepheden tavır alan; haber, yorum ve görselliğini demokratik çözüm perspektifine uyarlayan, haber üslubunu zengin ve akıcı kılan, yayınını ateşkesin başarısına endeksleyen bir tutum ve toplumu ateşkes noktasında sürekli enforme ederek harekete geçirmek ve ateşkes sürecini baltalayan, maniple eden tutumları teşhir eden bir yaklaşım içinde olmak, alternatif özgür basının dönem içinde yapması gerekenler arasında yerini almaktadır.

Toplumun aydınlanmasında önemli bir yer ve rolün sahibi olan, dile getirilen farklı cephelerde değerlendirebilecek olan basın yayın organlarının yaşadığı gerçeklik bu şekilde izah edilebilir. KKK'nin ilan ettiği ateşkes süreci ile birlikte yaşananlar da bunu doğrulamaktadır.

KKK'nin ilan ettiği ateşkes, Türkiye toplumu açısından tarihsel diye niteleyebileceğimiz, toplumsal alt yapı ile üst yapı kurumları arasında ayrışmanın çok net bir şekilde açığa çıktığı ve üst siyasi kurumların tabir-i caizse havada kaldığı bir süreçte, toplumsal aydınlanma faaliyetlerinin de rollerini gerektiği gibi oynayabileceği bir süreçte gerçekleşmiştir.

Yetersizlikler, KKK'nin ilan ettiği ateşkesin alternatif özgür basın tarafından yeterince topluma mal edilememesi, toplumun nabzının tutulamaması, etkili üslup kullanılarak haberleştirilememesi; demokratik bakış açısını topluma taşırarak aktifleştirememe gerçeğinde de açığa çıkmıştır. Bu anlamda alternatif özgür basını sadece habercilik olarak ele almak, olup biteni yansıtmak olarak görmek yetersiz bir yaklaşım olur. Alternatif özgür basının toplumun kendini öz yeterlilik temelinde örgütlendirmesinde de görev ve sorumlulukları vardır. KKK'nin ilan ettiği ateşkese yönelik tutumu da bu gerçekliğe göre belirlenmektedir. Bu gerçekliği iyi görüp değerlendirmek, Türkiye'de alternatif özgür basın yayın organlarının rolünü oynamalarında önemli bir husus olarak öne çıkmaktadır. Buna göre de Türkiye'de yapısal değişimin acil bir ihtiyaç olarak kendini tüm topluma dayattığı koşullarda ilan edilen ateşkesle birlikte, Türkiye'deki aydınlanma kurumları için de tarihsel rollerini oynayabilecekleri bir ortam yaratılmış olmaktadır.

Denilebilir ki dönemsel olarak bu türden tarihi anlar, ancak koşulları oluştuğunda yaşanabilmektedir. O nedenledir ki ateşkes ilanı ile Türkiye toplumu için kaybedilmemesi gereken bir süreç ortaya çıkmış bulunmaktadır. Bu anlamda alternatif özgür basının da kendini asıl mücadelenin aydınlanma ve propoganda alanında yürütüleceği gerçeğine göre konumlandırmasının gereği ertelenemez bir görev olarak öne çıkmaktadır.

Toplumun özgürlük düzeyi kadının özgürlük düzeyidir

baştarafı 21'de

Kürdistan'da uyuşturucu kullanım yaşı 10-11'lere kadar inmiştir. Dünyayı yeni yeni anlamaya, yaşamaya çalışan bu gençlerimize uyuşturucuyu hangi sistem sağlıyor? Bu hangi vicdandır ki gencecik bedenleri zehirliyor? Suç batağına hızla çekilmek istenilen, ama bir halkın da geleceği olan bu gençlerimizi hem mağdur hem de suçlu tutan kim? Şiddet kültürünü bir yaşam biçimi haline dönüştüren ve bunu ideolojik araçlarıyla sürekli gençlerimize empoze eden hangi gerçeklik? Bu soruları daha da çoğaltabiliriz. Kuşkusuz kendi insanımızın bu denli toplumsal çürümüşlüğe itilmesi ya da terk edilmesi Kürdistan'da yürütülen siyasetin bir sonucu. Bu siyaset, 'en iyi Kürt ölü Kürt' anlayışının sahiplerine aittir. Ölü derken kast edilen salt fiziki değil –ki fiziki boyutu da önemli bir parçasıdır– düşüncede, duyguda kendi kimliğinden, varlık gerekçesinden kopmuş gerçekliği ifade ediyor. Diğer yandan, Kürdistan'da insanımızın yaşadığı bölgelere hiçbir ekonomik, sosyal, kültürel yatırım yapılmayarak, yaşam koşulları daha da zor hale getiriliyor. Önder Apo'nun 'açlıkla terbiye etme siyaseti' olarak belirttiği bu durum, Kürdistan'da bilinçli ve planlı bir şekilde yürütülmektedir. Bununla yapılmak istenen, 'ya benimle olup kendine ihanet edeceksin ya da seni toplumsal gerçekliğin içerisinde çürüterek yok ederim' anlayışıdır.

Toplumsal sorunların çözümü özgür insan kimliğidir

Tüm bu sorunların bilincinde olan özgür kadın hareketimiz, sorunların tarihsel toplumsal kaynağına inerek ve güncellik içerisinde yaşananları değerlendirerek çözüm arayışlarını geliştirip derinleştirmektedir. Kuşkusuz yaşanan toplumsal sorunları salt görünen ve yansıyan boyutlarıyla değerlendirmek yetersiz bir yaklaşım olacaktır. Bu açıdan sorunun zihniyet boyutunu doğru okumak, sorgulamayı buradan başlatmak çok önemli. Edindiğimiz düşünce kalıplarımız, duygularımız ne kadar bize ait? Ne kadar özümüzü temsil ediyor? Cinsiyetçi bakış açısını ne kadar anlıyor, nasıl değerlendiriyoruz? Erkek egemen bir toplumda özgürlükten, sevgiden, eşitlikten, toplumsal kurtuluştan ne kadar bahsedebiliriz? Tüm bu sorulara vereceğimiz cevapların bizlerde bir arayışı geliştireceği kuşku götürmez. Eski zihniyet kalıplarını sorgulayıp, bunu bir mücadele gereği yapmamız ise sorunların çözümünde ilk adımımız olacaktır. Sorgulamalarımız bizi kendi gerçeğimizle, toplum ve sistem gerçeğimizle yüz yüze getirecektir. Sorguladıkça anlam gücümüz gelişecek, bize sistem tarafından sunulan 'gerçekliğin' gerçeklik olmadığını, gerçeğin doğal toplum özümüz içerisinde yaşanan insanlık değerlerimiz olduğu, verili olarak sunulan ve sürekli üretilenin ise bir yalandan ibaret olduğunu anlayacağız. Bilincimiz geliştikçe irademizin geliştiğini, irademiz geliştikçe varolana karşı mücadele gerçekliğimizin büyüdüğünü göreceğiz.

Bugün sistemin ters yüz ettiği gerçeklik içerisinde toplumsal sorunları ele alırken bir dünya görüşümüzün olması gerektiğinde hemfikirsek, bunun etiksel değerlerini geliştirmemizin aciliyetini de hep birlikte göreceğiz. Ahlakın dar 'namus' anlayışıyla ele alınamayacağını, artık kadınlarımızın buna tahammül gücünün kalmadığını görerek, yeni bir ahlak anlayışına ulaşmamız gerektiğini bilmeliyiz. Toplumu demokratik değerler içerisinde ele alan, her türlü ayrımcılığa, kadını mülkleştiren, salt cinsel bir obje olmaya indirgeyen kullanımcı yaklaşımlara karşı mücadele eden, şiddetin hiçbir sorunu çözemeyeceğini, hoşgörünün, saygının, sevginin bir toplumu oluşturmanın mihenk taşlarını oluşturduğunu bilen, her türlü tahakkümcü, iktidarcı ve devletçi anlayışı ret eden, ret etmekle kalmayıp yeni bir toplumu yaratma alternatifini oluşturabilen ve buna göre yaşama gücünü gösterebilen, kendini doğanın üzerinde değil de doğanın bir parçası gibi ele alan bir ahlak anlayışına ulaşmamız gerekmektedir. Yeni, özgür insan kimliğini bu değerler üzerinden tanımlayan her insanın toplumsal çürümeyi durdurabileceğini, kendi öz örgütlenme ve mücadele gerçeğini yaratabileceğini göz ardı etmeden, sürekli bir üretim halinde olmak gerekmektedir. Emekten, üretimden kopuk bir insanın, bir toplumun bırakalım sorunlara çözüm gücü olmayı, kendi yaşamının en basit ihtiyaçlarını bile karşılayamayacağını iyi bilmemiz gerekmektedir. Emeğiyle, düşüncesiyle, duygu ve anlam gücüyle toplumsal özgürlüğe ulaşmış biri gibi değil, buna susamışçasına ve bunun uğruna özgürlük değerlerini her gün, her yerde yaşayarak ve yaşatarak yaşamak önemli. Kendini sorgulamalarıyla gelişime sürekli açık tutan, tutmakla kalmayıp kendini yeniden yaratan insan, kendi öz kimliği ve kişiliğiyle bir toplumu yaratabilir. Toplum kendi yaşam sorunlarına yeni, özgür insan kimliğiyle çözüm gücü bulabilir, aydınlığa kavuşabilir.

Kadınların ihtiyaçlarına cevap olabilecek bir dinamizm oluşmalıdır

Toplumsal sorunların tarihsel ve güncel nedenlerine indikçe, demokratik ekolojik cinsiyet özgürlükçü toplum paradigmamız temelinde toplumsal bir dönüşümün hayati öneme sahip olduğunu görmekteyiz. Bugüne kadar bu sorunlara yönelik yürüttüğümüz çalışmaların yetersiz olduğunun bilincinde olmakla birlikte, bunu aşma temelinde mücadelemizi geliştirmekteyiz. Eğer bugün bunu toplumsal bir sorun olarak değerlendiriyorsak, tüm toplumu kendi sorunlarına karşı duyarlı kılmak, bilinç yükseltme çalışmasını her alanda, çok yönlü geliştirebilmek ve nelerin yapılması gerektiğinde ortak görüş sahibi olmak, bu temelde örgütlenme ve mücadele gerçeğini açığa çıkarabilmek çok önemli. Sorun, salt bir kesimin, bir cinsin, bir sınıfın ya da bir etnik yapının sorunu değildir. Sorun hepimizin sorunudur. Bu nedenle tüm toplum kesimine ulaşma, buna yönelik çalışma yürütme noktasında zayıflıklarımız var. Bir toplumun en önemli değişim dinamiğinin kadın ve gençlik olduğunu bilmekteyiz. Kadını özgür olan bir toplumun da özgür olabileceğine inanmaktayız. Önder Apo'nun, *"bir toplumun özgürlük düzeyi kadının özgürlük düzeyidir"* belirlemesi burada anlam bulmaktadır. Bu açıdan kadına yönelik çalışmalarımızı geliştirdikçe, toplum çürümüşlükten kurtularak geleceğine güvenle bakabilir.

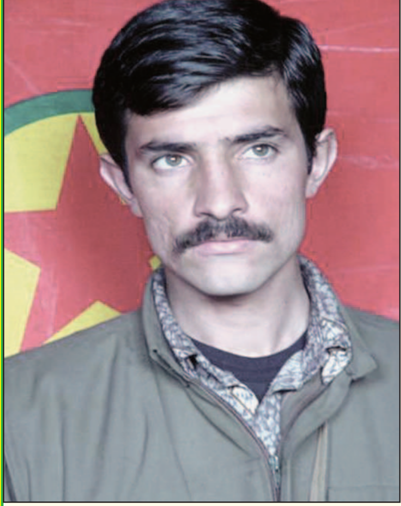
Kadınların ihtiyaçlarına cevap olabilecek projeler geliştirmek, örgütlülükler yaratmak, kadını kucaklayacak, kadını birleştirecek, ortak mücadele gücünü yaratacak, sistemi dönüştürecek bir aktiviteyi ve dinamizmi oluşturmak hayati öneme sahiptir. Bu konuda ciddi yetersizlikler söz konusudur. Kuşkusuz Kürt kadını Kürdistan realitesi içerisinde yürüttüğümüz özgürlük mücadelesiyle belli bir düzeyi yakaladı. Bu mücadeleyi her alanda yaygınlaştırma ve kurumsallaştırmamız önemlidir. Tüm kadın kesimleriyle, feminist hareketlerle ortak bir bilinç oluşturma, bunu ortak bir irade ile örgütlenme ve mücadeleye dönüştürmemiz gerekmektedir. Yine oluşturmakta yetersiz kaldığımız kadın meclisleriyle, kadının kendi sorunlarını ortak tartıştığı ve çözüm aradığı örgütlenmelere ihtiyacımız var. Kadınlarımız kendi öz meclisleriyle salt kadının temel sorunlarına değil, bir bütünen yaşam sorunlarına cevap arayabilecektir. Cevap aradıkça, onlarca sivil toplum ve demokratik mücadele örgütlülüğünü yaratabilecektir.

Diğer yandan en temel projemiz olan 'Özgür Kadın Kültür Parkları'yla bilinç geliştirme, şiddete maruz kalan, her yönlü desteğe ihtiyaç duyan kadınlara barınma, özgürce, kendi iradesi ve karar gücüyle yaşama imkanı yaratmak istiyoruz. Kadının kendini özgürce eğitebileceği, örgütleyebileceği, kendi emeği ve gücüyle yaşamını idame edebileceği mekanlara ihtiyacı var. Bu konudaki çalışmalarımız sürmektedir.

Toplumsal çürümenin toplumsal cinsiyetçi bakış açısında, yaşam anlayışında yattığını bilmekteyiz. Toplumsal cinsiyetçiliğin mantalitesinin erkek egemen bakış açısında ve yaşam anlayışında yattığını çözümledikçe, bu zihniyetin insanın yaşam olanakları tehdit eder hale geldiğini görmekteyiz. İnsan ilişkilerindeki çürüme, kaynağını kadın ve erkek arasındaki eşitsiz ve dengesiz ilişkilerden almaktadır. Kadına yönelik kapsamlı çalışmalarımızın yanı sıra, 'erkeği dönüştürme projesi'yle erkeği de özgürlük ölçülerine çekebilme amacı içerisindeyiz. Bu projenin toplumsal ayağını güçlü oluşturabilmek ise birincil hedefimiz. Bu konuya dönük kapsamlı eğitim çalışmalarımızla bilinç yükseltme, erkekte de bir sorgulamayı, arayışı geliştirme ve kendi gerçeğiyle mücadele etme anlayışını oluşturma çabası içerisindeyiz. Bu konudaki yoğunlaşmalarımız ve çalışmalarımız belli düzeyde olsa da yetersiz kalmakta. Özgür kadın ve erkeği yaratmadan toplumdaki çürümüşlük düzeyini aşamayacağımızın, özgür bir topluma ulaşamayacağımızın bilincindeyiz. Bunun için geçmiş mücadele deneyimlerimizi de gözeterek çalışmalarımızı sürdürmekteyiz.

Sonuç olarak toplumsal cinsiyetçiliğin aşılarak ilişkilerin özgür ve eşit bir biçimde yeniden düzenlenmesinin bir toplumu özgür, güzel ve aydınlık yarınlara taşırabileceğine, bunun için de her insanın özellikle her kadınımızın, analarımızın göstereceği en küçük emeğin büyüyerek bir toplumun dönüşümünde mihenk taşını oluşturacağına ve tüm toplumsal sorunlara çözüm gücüyle birlikte istenilen, yaşanılmak istenilen ve bizim olan yaşamı yaratacağına inanıyoruz.

Mücadele bayrağını zafere kadar dalgalandıracağız

Adı, soyadı: **Xızır XRİNGE**
Kod adı: **Akif ZAGROS**
Doğum yeri ve tarihi: **Bokan/İran, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999**
Şehadet tarihi ve yeri: **5 Kasım 2006, Kandil**

Adı, soyadı: **Fehmi RÜSTEM**
Kod adı: **Sirwan NARİ**
Doğum yeri ve tarihi: **Meriwan/İran, 1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **2000**
Şehadet tarihi ve yeri: **5 Kasım 2006, Kandil**

Adı, soyadı: **Orhan ÇAĞAL**
Kod adı: **Cesur GEVER**
Doğum yeri ve tarihi: **Gever 1987**
Mücadeleye katılım tarihi: **2006**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Kasım 2006, Gare**

Adı, soyadı: **İlyas YILDIRIM**
Kod adı: **Hozan SERHİLDAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Urfa 1988**
Mücadeleye katılım tarihi: **2006**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Kasım 2006, Gare**

Partimizin demokratik ekolojik toplum paradigması temelinde halkımıza 21. yüzyılda öncülük edecek ve Reber Apo'nun öncülüğünde yaratılan tüm ulusal ve demokratik değerleri ihanetçi çeteci tasfiyeciliğe karşı korumak amacıyla yeniden inşa edilen PKK'nin kurucu kadrolarından, aynı zamanda PKK Doğu Kürdistan Komite Üyesi ***Akif Zagros*** ile PJAK Basın Sorumlusu ***Sirwan Nari*** yoldaşları, 5 Kasım günü bir sel felaketi sonucu kaybettik. Tüm PKK'lilerin, Kürt halkının ve ailelerinin başı sağ olsun.

Kürdistan gerillası sadece Kürdistan üzerinde egemenliğini sürdüren devletlere karşı değil, zorlu ve çetin doğa koşullarına karşı da mücadele yürütmektedir. Birçok yoldaşımız bugüne kadar dağ doruklarında dondurucu soğukta, çığ ve sel felaketlerinde de şehit düşmüştür. Bu anlamda Kürdistan'daki umut ve özgürlük gerillacılığı belki de dünyanın en zorlu gerillacılığıdır.

Akif ve Sirwan yoldaşları da son günlerde meydana gelen bir sel felaketinde şehit verdik. Gare alanında da 1 Kasım'da yıldırım düşmesi sonucu ***Hozan Serhildan (İlyas Yıldırım)*** ve ***Cesur Gever (Orhan Çağal)*** adında 2 genç arkadaşımızı şehit verdik.

Doğu Kürdistan'daki tüm gelişmelere başından beri içten, samimi, fedakar ve dürüstçe katılımıyla öncülük eden Akif yoldaşın şehadeti partimiz ve halkımız için yeri doldurulması güç bir kayıptır. Akif yoldaş, ***Mazlumların, Hayrilerin, Akiflerin*** Kuzey Kürdistan'da oynadıkları tarihsel rolü Doğu Kürdistan'da oynamıştır. Önder Apo'dan, partimizin Kürdistan'da yürüttüğü özgürlük ve demokrasi mücadelesinden etkilenerek genç yaşlarda mücadele saflarına katılmış ve kısa sürede tüm benliğiyle kendisini mücadeleye katılarak dikkatleri üzerine çekmişti.

Egemen İran rejiminin ideolojik etkisinden ve dar ilkel milliyetçi, parçacı etkilerden kendisini kurtararak, ulusal demokratik çizgide ulusal kişiliği şahsında somutlaştıran bir arkadaştı. Önderlik felsefesi ve ideolojisinin temel doğrultusunu özlü bir biçimde kavramış ender yoldaşlardan birisi olan Akif yoldaş, bunu pratikleştirmek için de ısrarlı bir mücadelenin sahipliğini yapmıştır. Kendisini her zaman Önderliğe, halka, yoldaşlara karşı sorumlu hissetmiş ve bunun getirdiği bilinçle hareket etmesini bilerek, sorumlu devrimciliğin militan örneği olmayı bilmiştir. Partiyi temsil etmedeki kararlı ve ısrarlı duruşu, tüm yoldaşların güvenini ve sevgisini kazanmıştır. Genç yaşta olmasına ve kısa bir devrimci pratiğe sahip olmasına rağmen, belirttiğimiz bu özelliklerinden dolayı tüm yapının güvenini kazanmış, 2005 baharında gerçekleşen KONGRA GEL III. Genel Kurulu Toplantısı'nda KKK Yürütme Konseyi Üyesi olarak seçilmiştir. Şehit düştüğü ana kadar bu görevlerinin gereklerini layıkıyla yerine getirmeye çalışmıştır. Sekiz yıllık mücadele sürecinde Apocu üslup ve davranışıyla başta Doğu Kürdistan'daki mücadele olmak üzere, genel olarak Kürdistan özgürlük ve demokrasi mücadelesine çok değerli katkılarda bulunmuştur. Kürdistan'ın bu parçasında özgürlükçü militan kişiliğin yaratılması başta olmak üzere, Apocu yaşam kültürünün oturtulmasında güçlü bir geleneği kendi kişiliğinde yaratarak bunu başarmıştır.

Önderliğimizin esaretinden sonra özgürlük mücadelesine katılan Akif yoldaşın tüm yaşamı, katılım gerekçelerine, sözüne bağlılık ve üstün bir liyakat temelinde geçmiştir. İçten ve dıştan Önderliğe, parti çizgisine ve kültürüne dönük tüm saldırılara karşı, bir dava insanının tutumuyla mücadele eden Akif yoldaş, ihanetçi çeteci çizginin aşılmasında da önemli bir rolün sahipliğini yapmıştır.

Tüm şehadetler erken ve zamansızdır. Mücadele saflarında giderek olgunlaşan, ideolojik, politik ve örgütsel doğrultuya hakim olarak öncülük etmeye başlayan Akif yoldaşın tam da mücadeleye hamle yaptıracağı, daha üretken öncülük yapacağı bir süreç içerisindeyken yaşamını yitirmesi, gerçekten de bizi yoldaşlarını üzmüş ve derin bir boşluk yaratmıştır. Mücadele arkadaşları olarak, O'nun bize emanet ettiği mücadele değerlerini daha fazla geliştirerek, boşluğunu hızla doldurma söz ve kararlılığını belirtiyoruz.

Kürdistan halkı da kendisine yönelik saldırıların uluslararası komplo biçiminde somutlaştığı bir dönemde Önder Apo'ya, tarihine, kültürüne ve özgür geleceğine sınırsız hizmet aşkıyla kendini adayan böyle bir evlada sahip olduğu için her zaman gurur duyacak, bu yiğit evladını asla unutmayacaktır. Doğu Kürdistan gençliği de kendi içinden çıkan ve bir anlamda gençliğin partimiz içindeki temsili de olan Akif yoldaşta somutlaşan öncü militan çizgiyi kendisine örnek alarak izlemeye devam edecektir. Onların yoldaşları olarak, Önder Apo'nun yaratmaya ve Akif yoldaşın da var gücüyle temsil etmeye çalıştığı Apocu militan çizginin gelişip yaygınlaşması ve halklaşarak kültürleşmesi için, Önder Apo'ya ve şehitlerimize verdiğimiz sözü bir kez daha yineliyor, ***Akif ve Sirwan*** yoldaşların anısı önünde saygıyla eğiliyoruz

PKK Meclisi

Akif Zagros yoldaş kanıtlanmış bir militan yaşam çizgisi olarak mücadelemizde yaşamaya devam edecektir

KKK Yürütme Konseyi Üyesi Akif Zagros ve KKK Basın Komitesi Üyesi, yine PJAK basın sorumlusu Sirwan Nari arkadaşlar, 5 Kasım 2006 tarihinde sel sularına kapılarak şehit düşmüştür. Akif arkadaşın mücadele yaşamı ve pratiği her zaman saygıyla anılacak ve izlenecek bir pratik olmuştur. Çalışma arkadaşları olarak, O'nun sergilediği kararlı, bağlı, olgun, çözümleyici öncü kişiliğini kendimize örnek alacağımızı bir kez daha belirtiyoruz.

Sömürgecilik, devletçi toplumun tüm egemenlikçi birikimlerini kullanarak, bir halkı baskı ve çeşitli sindirme yöntemleriyle yok etmeye çalışır. Sömürgeciliğin en tehlikeli yönü kişilikte, bilinçte ve ruhta yarattığı kendi kendine yabancılaşmadır. Sömürgecilikle sonuç alıcı bir mücadele yürütmek için, öncelikle bireyin kendisini düşünsel olarak sömürgeciliğin geliştirmeye çalıştığı düşünsel bağımlılıktan ve etkilerinden kurtarması gerekmektedir.

İran sömürgeciliği uyguladığı politikalarla büyük tahribatlar yaratmıştır. Bugün de bu politikasını bin bir yöntemle sürdürmek istemektedir. Yakın tarihimizde Doğu Kürdistan'da birçok isyan gelişmiş, ancak hiçbirisinin ömrü birkaç yılı geçmemiştir. Hepsi de çeşitli biçimlerde yenilgi ve önderlerinin tasfiyesiyle sonuçlanmıştır. Böylesine bir sömürgecilikle mücadele etmek, mücadelede uzun soluklu ve tutarlı bir çizgide yürümek, sanıldığı gibi kolay değildir. Bunun nedeni ise, sömürgecilikle mücadele edenlerin onun düşünsel, ideolojik ve politik etkilerinden kendilerini yeteri kadar kurtarmamış olmalarıdır. Sömürgeleştirilen toplumun sıradan bir bireyi için bu etkilenme bir yere kadar anlaşılabilir, ancak öncü düzeyindeki bir bireyin düşünsel bağımlılığı ihanet de dahil birçok tehlikeli yönelime yol açar.

PKK ve onun Önderliği sömürgeciliğe karşı mücadeleye ilk karar verdiğinde, bunu öncelikle bilimsel temelde ideolojik alanda yapmıştır. Önder Apo'nun yenilmezliğinin ve aşılmazlığının sırrı buradadır. Önder Apo'nun başta sömürgeci Türk devleti ve tüm egemenlikçi sistem tarafından tehlikeli olarak görülmesinin ve uluslararası komplonun hedefi olmasının temelinde bu gerçeklik bulunmaktadır.

Akif yoldaş genç yaşta, Önderliğimizden, O'nun ideoloji, politika, mücadele ve yaşam duruşundan etkilenerek gerilla saflarına katılmıştır. Üniversite okumuş, belli bir aydınlanmayı yaşamış bir birey olarak, ciddi bir sorgulamayı yaşayarak özgürlük hareketinin saflarındaki yerini almıştır. Denilebilir ki genç yaşına ve yeni katılımına rağmen, kısa sürede başta gerilla saflarında daha sonra da siyasi çalışmalar içinde hızla fark edilmesinin ve bir öncü olarak kabul edilmesinin temelinde, Akif arkadaşın düşünsel alanda kendisini ciddi bir sorgulamaya tabi tutarak, İran sömürgeciliğinin tehlikeli, sinsi ideoloji ve politikasının etkisinden hızla sıyırmış olmasıdır. Bu gerçeklik O'nda düşmanını tanımada derinlikli bir bilinci geliştirdiği gibi, bunu nasıl yenmesi gerektiğin de önemli oranda kavratmıştı. Akif arkadaşın kısa süre içinde İran rejiminin boy hedefi haline gelmesinin temelinde, böylesine rafine bir kişilik haline gelmesi yatmaktadır.

Önderlik çizgisine derinden bağlılık, üslubundaki netlik, yaşamındaki sadelik, yoldaşlarıyla sevgi ve saygıya dayalı ilişkisi, mücadelesindeki kararlılık, disiplin, tempo ve tarzındaki koparıcılığının temelinde, Akif arkadaşın ulaştığı bu gerçeklik yatmaktadır. Denilebilir ki bu özellikleriyle kendisinde militan ölçüleri en sıkı biçimde örgütleyen bir arkadaşımızdı. Katıldığı tüm KKK Yürütme Konseyi toplantılarında bu özellikleri tüm arkadaşların dikkatini çekmiştir. Toplantılara her zaman yürüttüğü Doğu Kürdistan çalışmalarının derin sorumluluğunun bilinciyle katılımını gerçekleştirmiş, çözümleyici olmuştur. Bu sahada mücadeleyi daha fazla ilerletmenin çabası içinde bulunmuştur.

Eğer bugün Doğu Kürdistan'da PJAK kimliği oluşuyor, halk Önderlik etrafında toplanıyor ve İran rejimi belki de tarihinin en ciddi krizini yaşıyorsa, bunun temelinde Akif arkadaşın başından beri içten, samimi, fedakar ve dürüstçe katılımı bulunmaktadır. O'nun bu tarzı, Doğu Kürdistan'daki mücadelenin bölgesel ve uluslararası alanda da tanınmasında belirleyici olmuştur. Bu yönüyle Akif yoldaşın çıkışı, Mazlumların, Hayrilerin Kuzey Kürdistan'da oynadıkları tarihsel role benzer özellikler taşımaktadır. İnanıyoruz ki şehadeti de benzer etkiler yaratacaktır. Bunun nedeni, Akif yoldaşın İran sömürgeciliği karşısında Apocu çizgiyi kendi kişiliğinde somutlaştırması ve alana özgü bir çizgi haline getirmiş olmasıdır. Dolayısıyla O'nu hem genel özgürlük hareketi için hem de Doğu Kürdistan için bir çizgi haline getirmeyi, Akif arkadaşa karşı duyduğumuz sorumluluğun bir gereği olarak kabul ediyoruz.

Akif arkadaş kendisini sadece İran rejiminin ideolojik etkisinden değil, aynı zamanda Kürdistan özgürlük mücadelesinin başına musallat olan ve geliştirmeyen ilkel milliyetçi, parçacı etkilerinden de kurtarmış; ulusal demokratik kişiliği kendisinde inşa etmiş bir arkadaş olarak, bu anlayışlara karşı mücadelede de tavizsiz olmasını bilmiştir.

Akif yoldaş her zaman kendini Önderliğe, halka, yoldaşlara karşı sorumlu hissetmiş ve bunun getirdiği bilinçle hareket etmesini bilerek, sorumlu devrimciliğin örneği olmuştur. Özellikle uluslararası komplonun hareket içindeki çeteci ihanetçi uzantılarının 2003-05'teki saldırılarına karşı, tam bir dava insanı sorumluluğuyla mücadele yürütmesi, birçok gelişmenin de zeminini yaratmıştır. Akif arkadaş, birçok kadronun seyirci kaldığı veya liberal davrandığı bir dönemde her türlü riski göze alarak, Önderlik çizgisinin savunuculuğunu büyük bir kararlılıkla yapmış ve ihanetçi çetecilerin tasfiye edilmesinde önemli bir rolün sahibi olmuştur. Bu duruşu nedeniyle tüm yoldaşların güvenini ve sevgisini kazanmıştır. Genç yaşta olmasına ve çok kısa bir devrimci pratiğe sahip olmasına rağmen, belirttiğimiz bu özelliklerinden dolayı tüm çalışma arkadaşlarının, Doğu halkının ve yapının güvenini kazanmış, 2005 baharında gerçekleşen KONGRA GEL III. Genel Kurulu Toplantısı'nda KKK Yürütme Konseyi üyeliğine seçilmiştir. Şehit düştüğü ana kadar bu görevlerinin gereklerini layıkıyla yerine getirmeye çalışan bir arkadaş olmuştur. Sekiz yıllık mücadele sürecinde Apocu üslup ve davranışıyla başta Doğu Kürdistan'daki mücadele olmak üzere, genel olarak Kürdistan özgürlük ve demokrasi mücadelesine çok değerli katkılarda bulunmuştur. Kürdistan'ın bu parçasında Apocu yaşam kültürünün oturtulmasını, özgürlükçü militan kişiliğin yaratılması başta olmak üzere güçlü bir geleneği kendi kişiliğinde yaratarak başarmıştır.

Özgürlük hareketi saflarında giderek olgunlaşan, ideolojik, politik ve örgütsel doğrultuya hakim olarak öncülük etmeye başlayan Akif yoldaş mücadeleye hamle yaptıracağı, daha üretken bir biçimde öncülük yapacağı bir dönemde şehit düşmüştür. Kısacık mücadele yaşamına onu ölümsüzleştirecek başarılar sığdıran Akif yoldaş, tüm yetersizliklere ve aleyhteki koşullara rağmen Apocu çizgide ısrar etmenin büyük kazandıracağını bir kez daha ortaya koymuştur.

Kürdistan halkı, tarihine, kültürüne derinden bağlı ve özgür geleceği için kendisini fedai haline getiren bu evladı ile her zaman gurur duyacak, bu seçkin militanı ölümsüzleştirecek ve asla unutmayacaktır. Doğu Kürdistan gençliğinin bağrından kopup özgürlük dağlarına gelen Akif yoldaşın gençlik içinde ayrı ve özgün bir yeri olacaktır. Gençliğin mücadele manifestosu ve andı olarak bilinçlerdeki yerini hep koruyacaktır.

Akif arkadaşın şehadeti, mücadele saflarında yeri kolay kolay doldurulmayacak bir boşluk yaratmıştır. Ancak izlenecek bir çizgiyi de ortaya çıkarmıştır. Bu çizgi herhangi bir iddia değildir. Şehadetle sonuçlanmış, kendisini Önderlik çizgisi karşısında kanıtlamış somut bir yaşamın çizgileşmesidir. O'nun mücadele arkadaşları olarak, bize devrettiği mücadele bayrağını zafere kadar daha yükseklerde dalgalandıracağımızın sözünü bir kez daha yineliyoruz.

25 Kasım 2006
KKK Yürütme Konseyi

devamı 22'de